

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

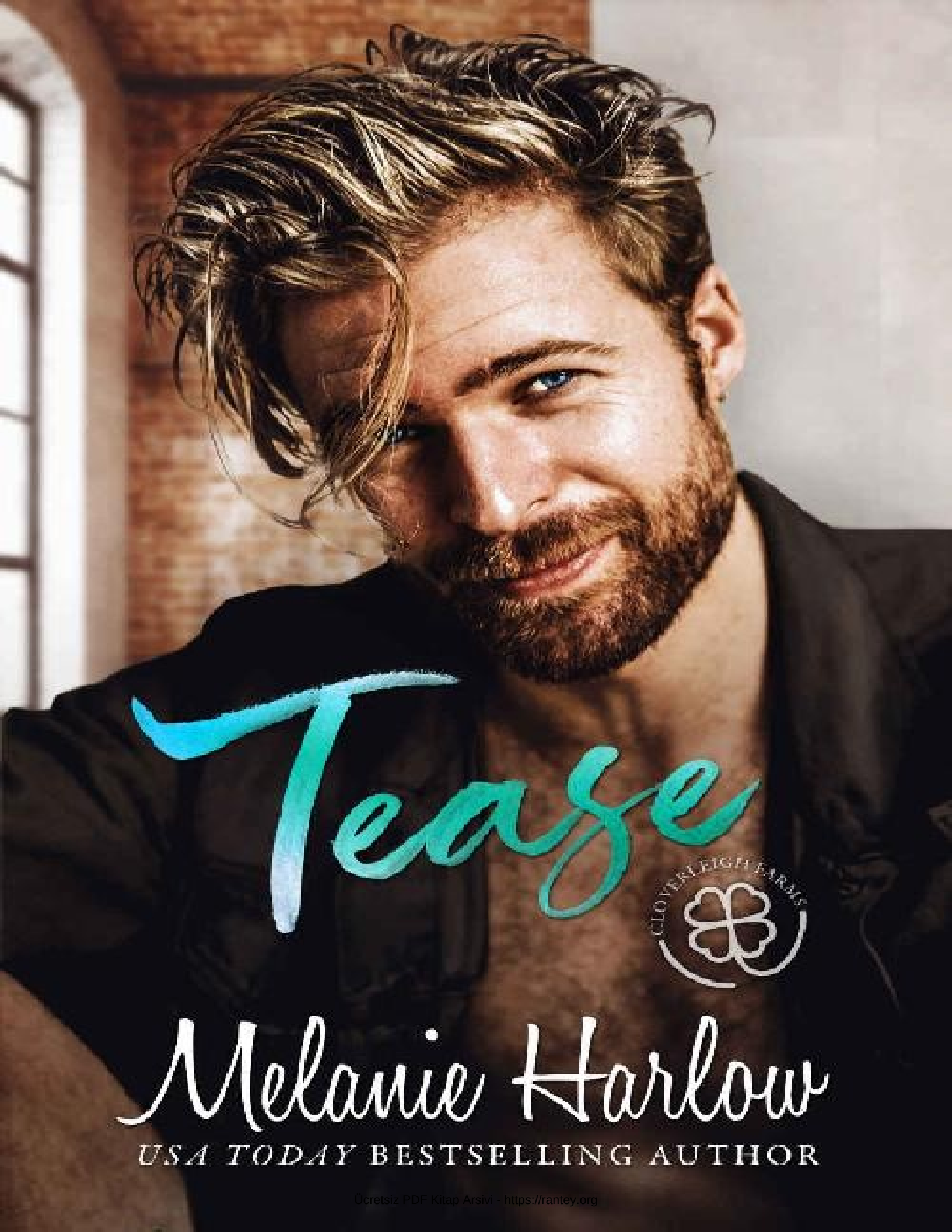
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tease

Melanie Harlow

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TEASE

MELANIE HARLOW

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by Melanie Harlow

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Hang Le

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Editörler: Nancy Smay, Julia Griffis

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Alice, Carrie, Heather, Helen, Laura, Lauren, Renee ve Tina için takdir ve minnetle

OceanofPDF.com

"Ormandaki köşenizde oturup başkalarının size gelmesini bekleyemezsiniz. Bazen onlara gitmeniz gerekir."

A.A. MILNE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Felicity](#)
2. [Hutton](#)
3. [Felicity](#)
4. [Hutton](#)
5. [Felicity](#)
6. [Hutton](#)
7. [Felicity](#)
8. [Hutton](#)
9. [Felicity](#)
10. [Felicity](#)
11. [Hutton](#)
12. [Felicity](#)
13. [Felicity](#)
14. [Hutton](#)
15. [Felicity](#)
16. [Hutton](#)
17. [Felicity](#)
18. [Hutton](#)
19. [Felicity](#)
20. [Hutton](#)
21. [Felicity](#)
22. [Hutton](#)
23. [Felicity](#)
24. [Felicity](#)
- [Sonsöz](#)

[Fahişse Olmak](#)

[Ayrıca Melanie Harlow](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BİR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Makası elime almadan önce bile kötü bir gündü.

Fark ettiğimden değil. Aslında o sabah kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Evet, yirmi sekiz yaşına yeni girmiştim ve ailemle birlikte yaşamaya başlamıştım ama bu sadece geçiciydi. Bu gece lisemin onuncu yıl buluşmasında, insanlar hayatımda ne yaptığımı sorduklarında, cevabım hazırды.

Ben mi? Ben bir girişimciyim diyebilirim. The Veggie Vixen adında vejetaryen bir yemek şirketi ve yemek blogu kurdum. Bu akşam bazı aperatifler yaptım. Kabak böreklerini denedin mi?

Yaşam tarzı sosyal medya fenomenlerinin en üst kademesinde falan değildim ve hala yardımcı şef olarak yarı zamanlı bir işim vardı, ancak takipçi sayım istikrarlı bir şekilde artıyordu ve dün gece The Veggie Vixen ilk büyük ölçekli etkinliğini düzenledi: Cloverleigh Farms'ta bir düğün.

Ablam Millie Cloverleigh'de etkinlik planlayıcısıydı ve planlama sırasında gelinle çalışmak biraz zor olsa da - çok düşük bir bütçeyle tüm gösterişlerin olduğu devasa, üst düzey bir resepsiyon talep etmesine ve girişini ışık ona belli bir şekilde vururken yapabilmesi için neden "bir merdiveni hareket ettiremediğimizi" sormasına rağmen - Millie ve ben, son dakikada kapalı bir tören ve kokteyl saatine geçilmesini gerektiren sağanak yaz yağmurlarına rağmen onun için güzel bir etkinlik hazırlamayı başarmıştık. Gelin ve tüm konukları tüm gece boyunca yemekler, çiçekler ve servis hakkında övgüler yağdırdı.

Bu yüzden telefonuma baktığımda Dearly Beloved'dan (piyasadaki en popüler düğün planlama uygulaması) nihayet düğün planımı yaptığımı dair bir bildirim gördüm.

ilk incelemeyi okuduktan sonra komodinimden gözlüğümü aldım ve görmek için hevesle The Veggie Vixen'in profiline t ı k l a d ı m .

İĞRENÇ VE PAHALI!!!

Değerlendiren: He Put A Big A** Ring On It

Ben vejetaryen değilim ama düğünümde et servis etmemenin daha ucuz olacağını düşündüm. YANILMIŞIM. Her şey çok pahalıydı ve tadı berbattı. Peynirli tostlar soggy ve hatta köftelerde et yoktu. Çirkin, iğrenç, sıkıcı bir köfte istemedim. düğünümde sebze ama tam olarak aldığım şey buydu. Elimden gelse hiç yıldız vermezdim. Sadece iğrenç. TAVSIYE ETMİYORUM. Para iadesi istiyorum.

"Peynirli tostlar!" Çılgılık attım. "Benim avokado, nar ve chèvre crostini'm peynirli tost *değil*!"

Tekrar tekrar okudum, tüm vücudum öfkeyle titriyordu. Sonra Millie'yi aradım.

"Alo?" dedi, sesi sanki uyuyakalmış gibi kısık ve cılızdı. "Vıcık vıcık bir şey servis etmedim!" diye bağırdım.

"Neden bahsediyorsun sen? Saat kaç?"

"Saat sekiz buçuk. Dün geceki gelin, Sevgili sayfama boktan bir yorum bırakmış!"

"Öyle mi yaptı?" Millie'nin sesi daha uyanık geliyordu.

"Evet! Tamamen korkunç bir tek yıldızlı eleştiri." "Bekle. Bilgisayarımı alayım."

Saçımı bir avuç tutup çekiştirdim ve kötü bir yorumu kaldırtmanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Bir eleştiride yalan söyleyemezsiniz, değil mi? Bu iftira gibi bir şey değil miydi?

"Oh, Tanrım," dedi Millie. "Bu çılgınlık. Ayrılırken bana her şeyden ne kadar mutlu olduğunu söylemişti." Kız kardeşim gülmeye başladı. "Köftelerde bile et yok muydu?" Vejetaryenlerdi! Ne bekliyordu ki?"

"Hiç komik değil Mills." Yorganı bir kenara atarak yataktan kalktım ve makyaj çantamı karıştırıp makas aramaya başladığım şifonyerime gittim. Makasa ihtiyacım vardı.

"Biliyor musun?" Millie dedi ki. "Cloverleigh Farms'ın da yeni bir Dearly Beloved incelemesi yaptığına dair bir bildirim aldım." Sonra inledi. "Görünüşe göre bu sabah meşgulumuş. Neden internette saçma sapan yorumlar yayınlıyor? Balayı için valizini hazırlaması falan gerekmiyor mu?"

"Seninkinde ne yazıyor?"

"Şakayıklar solmuştu, peynirli tostlar vıcık vıcıktı, personel kabaydı ve votka sulandırılmıştı" diyor. En yüksek doları ödememe rağmen her şey çok ucuzdu. Bu yerin nasıl bu kadar çok harika yorumu olduğunu bilmiyorum, düşünümü mahvettiler. Törenim bana söz verdikleri yerde bile değildi. Paramı geri istiyorum.' Bu arada son cümleyi büyük harflerle yazdım."

Öfkem burun deliklerimle birlikte yeniden alevlendi. "Onlar. *Değildi*. Peynirli tostlar!"

"Sakin ol," diye yatıştırdı Millie. "Belli ki bu sadece bir para kapma girişimi."

"Ama bu uygulamadaki insanlar bunu bilmiyor, Millie. Sadece tek yıldızlı bir yorum görüyorlar ve kötü yemekler servis ettiğimi sanıyorlar!"

"Kendisinden 'He Put a Big Ass Ring On It' diye bahseden bir kadını kim dinler ki? İşte burada, zevkinin sorgulanabilir olduğu açık."

"Senin için söylemesi kolay." Makyaj çantamı bırakıp hışımla koridoru geçerek banyoya girdim ve çekmeceleri açıp karıştırmaya başladım. "Cloverleigh Çiftlikleri çok eskiden beri var ve ünü köklü. Dearly Beloved'da zaten bir sürü harika yorumu var, ama The Veggie Vixen *yepyeni* ve şimdi benim tek yorumum iğrenç ve *sadece iğrenç* diyor!"

"Bu sizi bu kadar rahatsız ediyorsa, yanıt verin. Yaşadığı olumsuz deneyim için özür dileyin, müşterilerinizin her zaman mutlu olmasını istediğinizi söyleyin ve doğrudan sizinle iletişime geçmesini önerin. Ve eğer gerçekten parasını geri istiyorsa, ona parasını verin."

"Sonsuza dek beş parasız kalacağım," diye inledim, saç ürünleri kutularını etrafa savururken.

"Hayır, yapmayacaksın. Bir iş kurdun. Bu ön masraf demek ama sen iyisin Felicity. Para kazanacaksın. Bu gürültü de ne?"

Bir çekmeceyi kapattım. "Banyoda bir şey arıyorum." "Umarım makas değildir."

"Sen stresle kendi yönteminle başa çıkıyorsun, ben de kendi yöntemimle." "Felicity MacAllister, saçını kestirme. Bu sadece bir uygulama."

"Ama catering işleri almak için en önemlisi bu ve siz de bunu biliyorsunuz. Nişan partileri, duşlar, gelin yemekleri - bunların hepsi Dearly Beloved üzerinden rezerve ediliyor. Düğün dışı etkinlikler planlayan insanlar bile bu uygulamayı kullanıyor."

Banyodan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Üzerimde hâlâ pijamalarım vardı - üzerinde "*İnek tarafına gel*" yazan, uzun zamandır giydiğim büyük boy bir tişört. Pi- *var ama* zaten evde kimse yoktu. Babam Cumartesi sabahı golf oynamayı takıntı haline getirmişti, üvey annem Frannie şehir merkezinde bir fırın işletiyordu ve gün doğmadan evden çıkıyordu, on yedi yaşındaki ikiz kardeşlerim Emmeline ve Audrey ise bu yaz halk plajında cankurtaranlık yapıyordu. Dördüncü bir kız kardeşim daha vardı, Winifred, yirmi dört yaşındaydı -Millie, Winnie ve ben babamızın ilk evliliğindendik- ama Winnie şehir merkezinde bir evde yaşıyordu.

İtfaiyeci ve bekar bir baba olan erkek arkadaşı Dex'in hemen yanında.

Dışarıda herkes benden daha iyi bir hayat yaşıyordu.

"Instagram'da iki bin kadar takipçin var," dedi Millie, her zamanki iyimserliğiyle. "Bu çok fazla."

"Pek sayılmaz. Ve bu bir eleştiriyse aynı şey değil." Mutfakta, ıvır zıvır çekmecesini açtım. Bir makas görünce neşeyle gülümsedim. Sonra elime aldım, birkaç kez açıp kapadım, kanım daha da hızlandı. "İncelemeler yeni işler getirecek. İlgi çekmek için kıcımlı yırtarak çalışıyordum ve bu beni başlangıç çizgisine geri getirdi - hayır, bundan daha kötüsü! En azından başladığımda tarafsız bir zemindeydim. Şimdi vıcık vıcık bir zemindeyim. Batıyorum!"

"İyisin. Gelmemi ister misin?"

"İyi değilim. Aşağılanmış ve beş parasızım, babamla Frannie'nin evinden asla taşınamayacağım ve bir yemek kitabı anlaşması yapma fikrine veda edebilirim. Hayallerimde *başarısız* oldum, Millicent. Ama en azından makası buldum."

"Düşüncesizce bir şey yapma!"

Telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım, yüzümün önündeki bir tutam saç tuttum ve bir kısmını kestim. "Artık çok geç."

"Hayır! Saçını kesmeyi bırak!" Millie onu duyabileceğim kadar yüksek sesle bağırdı.

"Sakin ol, sadece kendimi biraz düzeltiyorum." Adrenalin dalgasının tadını çıkararak burnumun tam ortasından biraz daha kestim. "Kaküller içeride."

"Kâkül olmaz! Kâkül dışında her şey!"

"Gitmem gerek. Bir aynaya ihtiyacım var." Telefonu yüzüne kapattım ve makası alarak birinci kattaki banyoya girdim ve uzun siyah saçlarımı gelişigüzel bir şekilde kestim. Önce ön tarafla yetindim, ama kalbim gerçekten çarpmaya başlayınca arkadan da biraz almaya karar verdim. Bunu *çok uzun zamandır* yapmamıştım, ne kadar özgürleştirici olduğunu unutmuştum.

Bir elimde toplayarak makası dikkatlice yerleştirdim. Bıçaklar tekrar tekrar bir araya geldi ve tatmin edici metalik bir *kesikle* telleri kopardı.

Dilimleyin. Dilimleyin. Dilimleyin.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, yansımana bakarken telaşım azaldı. Lavabonun üzerinde üzgün saç kümeleri vardı. "Oh, kahretsin."

Kaküllerimi düzeltmeye çalıştım ama sadece daha kısa ve küt hale getirmeyi başardım. "Kahretsin!"

En kötüsü de daha iyi bilmem gerektiği idi. O korkunç şeyi duyduğum gecedan beri, altı yaşından beri saçlarımı stresle kesiyordum ve sonu hiç iyi bitmemişti.

Birkaç dakikalığına kendimi güçlü hissettim ama yetişkinler ne yaptığımı gördüklerinde başıma açtığım belaya asla değmedi. Gerçi babamla evlendikten sonra Frannie bazen beni gizlice kuaföre götürürdü, böylece bir profesyonel babam görmeden önce hasarı hafifletmeye çalışırdı ve bana hiç kızmazdı. Her zaman anlayışla karşılardı.

Ama ergenlik çağına geldiğimde onun yardımını reddettim; bu benim stresim, benim saçım, benim sorunumdu. Kendi başıma halletmek istiyordum ve zaten güzellik kraliçesi de değildim. Komik bir saç kesimi sosyal statümden pek bir fark yaratmayacaktı - yürüyüş bandosundaki ve Kimya Kulübü'ndeki çocuklar dış görünüş konusunda pek yargılayıcı değillerdi - ve kanlı burunlarımı düzensiz kaküllerimden daha utanç verici buluyordum.

Ama bu, bu akşamki buluşmada herkesi zarafetim ve sofistikeliğimle şaşırtma planıma *büyük bir darbe vurdu*.

Belki bir şapka takabilirim. Gösterişli bir bere, 'Hâlâ tuhaf biriyim ama artık kendime daha çok güveniyorum ve hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil' diyen bir şey. Mimi Pepper-Peabody gibi kaba kızları "Vay canına, liseden bu yana çok yol kat etmişsin" demeye zorlayacak bir şey.

Tanrım, bunun doğru olmasını istedim.

Neredeyse otuzuma geliyordum. Bu yaşa kadar kendini toparlamış olman gerekmiyor muydu? Yirmi sekiz yaşındayken babamın iki çocuğu vardı ve denizci olarak ülkesine hizmet ediyordu. Frannie bir pastane işletiyor ve düğününü planlıyordu. Benden dört yaş küçük olan Winnie bile sevdiği bir iş ve seksi bir itfaiyeci erkek arkadaş dahil olmak üzere hayatını sağlam bir şekilde idare ediyordu. Millie benden dört yaş büyüktü ama o da kariyerini oturtmuş ve bir ev sahibi olmuştu. İkizlerin bile işleri, erkek arkadaşları ve normal saç kesimleri vardı.

Kendimi ayakta kalan son MacAllister gibi hissettim. Beden eğitimi dersinde takımlara seçilen son çocuk olma anılarım canlandı. Diğer çocukların bana ve sporcu olmayan diğer çocuklara spor salonunun kendi taraflarından baktıklarını hala hissedebiliyordum. Havalı taraf. Seçilmiş taraf.

Bu gece yine aynı şey mi olacak?

Boyun eğerek banyodaki tüm saçları temizledim ve mutfağın zeminini süpürdüm. Sonra kendime bir fincan kahve yaptım ve telefonumu kontrol ettim - Millie iki kez aramış ve büyük harflerle birkaç mesaj bırakmıştı.

KESMEYİ BIRAK.

BUNA DEĞMEZ.

PATLAMAYA DEĞİL, KAFEINE İHTİYACIN VAR.

BELKI BİR SHOT VISKI.

Onu geri aradım.

"Selam." "Aradın mı?"

"Evet."

"Buluşmanız bu gece, değil mi?" İçimi çektim ve bir yudum aldım. "Evet."

"Neden seni almıyorum, şehir merkezine gidip kahve içmiyoruz ve acil bir randevu için bir kuaföre yalvarmıyoruz?"

"Bu gerçekten *acil* bir durum değil," diye karşı çıktım, her ne kadar ayna aynı fikirde olmasa da.

"Babam ve Frannie'nin düğün gününden daha mı iyi yoksa daha mı

kötü?"

"Daha kötü," diye itiraf ettim. "Ama üniversite sınavından önceki gecedен daha iyi." "Bana bir fotoğraf gönder," dedi otoriter abla sesiyle.

Yüzümü buruşturdum. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil." "*Bana bir fotoğraf gönder.*"

"Tamam, ama kibar ol." Daha iyi bir ışık yardımcı olabilirmiş gibi pencereye yaklaştım. Bir selfie çektikten sonra Millie'ye gönderdim.

Kız kardeşimin nefesi kesildi.

"Yüce İsa." "Kibar ol dedim!"

"Tamam. Panik yapma. Bu gece ne giyiyorsun?" Millie yönetici etkinlik planlayıcısı moduna geçmişti ve ses tonu hiç de saçma değildi.

"Bilmiyorum." Moda benim uzmanlık alanım değildi. "Tavsiyen var mı?"

"Harika bir çift topuklu ayakkabı ile muhteşem bir kısa elbise giyin. Bacaklarınızı gösterin. Bu saçınızın dikkatini dağıtacaktır."

"Muhteşem elbiselerim yok. Son beş yıldır neredeyse her geceyi bir mutfakta geçiriyorum. Senden bir şey ödünç alabilir miyim?"

Güldü. "Felicity, elbiselerim sana uymayacak." "Sütyenimi doldurabilirim."

"Bundan çok daha fazlasını doldurmanız gerekirdi," dedi alaycı bir tavırla.

Millie'nin dolgun, kadınsı vücudunu her zamanki gibi kıskanarak iç geçirdim. Benim vücudum çoğunlukla köşeler ve kenarlardan oluşurken, onunki yumuşak, seksi kıvrımlardan ibaretti. "Keşke bu gece bir randevum olsaydı. Bu her şeyi kolaylaştırırdı."

"Burada başka bir düşünüm var ama belki Winnie de sizinle gelir."

"Küçük kız kardeşimle mi geleyim?" Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Bu

yalnız gitmekten daha

kötü." "Peki ya

Hutton?"

Kalbim onun adını duyunca biraz çarptı. "İlk sorduğumda kesinlikle olmaz dedi. Ama sanırım ona tekrar sorabilirim."

Hutton French lisedeyken en iyi arkadaşım; benim gibi kitapları insanlara tercih eden, bandoda çalan, sosyal açıdan garip bir matematik ineği idi ve eğer üniversite sporu olsaydı kıpırdanma dalında dereceye girebilirdi. (Aslında ikimiz de krosta dereceye girmiştik - muhtemelen top, ağ veya el-göz koordinasyonu içermediği için iyi olduğum tek sportif şey koşuydu). Hutton'la aramızdaki en büyük fark, ben gerildiğimde tuhaf şeyleri ağızımdan kaçırırdım, o ise endişelendiğinde susardı.

Ama hiçbir zaman kötü saç kesimlerimle ya da kanlı burnumla dalga geçmedi ve ben de onun sosyal etkinliklerden kaçınmasına ya da kalabalık yerlerde ara sıra panik atak geçirmesine aldırmadım. İşaretleri okumayı öğrendim ve ona nasıl göz kulak olacağımı biliyordum. Birlikte Matematik Takımı'nın kaptanlığını ve Kimya Kulübü'nün kuruculuğunu yaptık ve Cuma geceleri bazen ben yemek yaparken gelip mutfak tezgahının başına oturur, sonra da yaptığım her şeyi cilalayarak bilimkurgu filmleri izlerdik.

Hatta yüzyıllar önce Haçlı Seferleri sırasında Tapınak Şövalyeleri tarafından kullanılan bir domuz ağılı şifresi olan kendi gizli kodumuz bile vardı. Bir süre, sırf eğlence olsun diye derslerde birbirimize şifreli notlar verdik ve çocukların bunları kapıp "aşk notlarımızı" yüksek sesle okumakla tehdit etmelerini çok komik bulduk. Metni çözemediklerinde onları alt ediyormuşuz gibi hissediyorduk, ancak sosyal statümüz için bir şey yaptığından emin değilim.

(Ve açıkçası, birisi şifremizi kırmış olsaydı bile, çoğunlukla ileri geri aktardığımız şey Star Trek'ten alıntılar olurdu).

Ailem her zaman gizliden gizliye aşık olduğumuza inanır ve benimle durmadan dalga geçerdi ama ilişkimiz yüzde yüz platonikti. Açıkçası, beni mezuniyet balosuna davet ettiğinde şok olmuştum - bugün bile annesinin ona süslü bir teleskop ya da başka bir şeyle rüşvet verdiğini düşünüyorum - ama sonunda iyi vakit geçirdik ve takım elbisesi ve kravatıyla *çok sevimli* görünüyordu. Hatta bir keresinde dans ettik ve şarkı bittiğinde, "Düşündüğüm kadar kötü değildi" dedi. Sanırım gecenin sonunda el sıkıştık.

Kütüphanede beni öpebileceğini düşündüğüm bir gece *vardı*.

-Bunu yapmasını istemiştım ama her zamanki gibi ağzımdan aptalca bir şey kaçırdım ve o an elimizden kayıp gitti.

Hutton liseden sonra matematik ve fizik okumak için M.I.T.'ye gitmiş ve daha sonra yarattığı bir algoritma sayesinde milyar dolarlık bir servet edinmişti. Aslında, kendi kendini yetiştirmiş en genç Amerikalı milyarderdi. Yıllardır Kaliforniya'da yaşıyordu ama yaz için şehre gelmişti ve şehirden yirmi dakika uzaklıkta muhteşem bir kulübede kalıyordu.

"Ben olsam onu hemen arardım," dedi

Millie. "Telefondan *nefret eder*."

"Neden?"

"Çünkü insanlarla konuşmayı içeriyor. Sayıları kelimelerden daha çok seviyor."

Millie güldü. "Sanırım bu yüzden o bir milyarder ve biz de biziz. Geçen gün biri bana ne iş *yaptığını* sordu -herkes onun hakkında konuşuyor- ve ben ne diyeceğimi bile bilemedim."

"Cevabım her zaman 'HFX adında bir kripto para borsasının kurucu ortağı' oluyor. Ama benden açıklamamı istemeyin." Kahvemi yudumladım. "Ne zaman bana ne olduğunu anlatmaya çalışsa, kendimi kaybediyorum."

"Bu nasıl olabilir? Sen de matematik dehasısın, Bayan Birinci Sınıfı Atladım. Hepimiz biliyoruz ki biz B diyor *buh'u* öğrenirken siz karmaşık cebirsel denklemler kuruyordunuz."

Güldüm ve tezgâha yaslandım. "Hutton'ın yaptığı matematik cebirin çok ötesinde. X'i çözerek milyarder olunmaz." "Bu arada, bir milyarderin yaz tatilini Kuzey Michigan'dan daha lüks bir yerde geçirmek isteyeceğini düşünüyorsunuz," dedi Millie.

dedi.

"Ailesi burada ve Hutton da öyle gösterişli bir tip değil - gerçi sizi temin ederim, kaldığı yer ormanda tipik bir kulübe *değil*," dedim gülerek. "Dört yatak odası, üç güvertesi, gurme bir mutfağı, şu iç/dış şöminelerden biri, katedral tavanları, kocaman pencereleri var. Dışarı baktığınızda tek gördüğünüz ağaçlar."

"Güzel." Ses tonu şakacı bir hal aldı. "Orada çok bulunuyormuşsun gibi görünüyor."

"Haftada birkaç kez takılıyoruz," dedim ses tonumu nötr tutmaya çalışarak. Hutton'la aramızdaki şeyler hâlâ tamamen platonikti ama bu yaz kimyamızda farklı bir şeyler vardı. Yüzeyin altında kaynayan bir şey. Bazen sadece onun için gitmeyi düşündüm
-Ne olacağını görmek için onu öptüm.

Ama her zaman cesaretimi kaybettim.

Hutton dünyadaki her kadına sahip olabilirdi. Onun aktrislerle, süper modellerle, varislerle fotoğraflarını görmüştüm. Asla rekabet edemeyeceğim muhteşem, ünlü kadınlar. Neden deneyerek kendimi utandırayım ki?

"Haftada birkaç kez, ha?" diye alay etti. "Bu kulağa çıkmak gibi geliyor."

"Çıkmak yok, sadece takılıyoruz." Kahve fincanımı durulayıp bulaşık makinesine koydum. "İnsan içine çıkmayı sevmiyor, ünlü olmadan önce de böyleydi ama şimdi daha da kötü. İnsanlar hiç utanmadan bakıyor. Kadınlar çirkin bir şekilde flört ediyor. Erkekler borsa tüyoları istiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Merdivenlerden yukarı çıkarken güldüm. "İnsanlarla uğraşmak zorunda kalmamak için parkta çok erken koşuyor, ama bir grup yaşlı kadın var."

Prancercise yapmak için parkta toplanan ve kendilerine Prancin' Grannies (Prancin'in Büyükanneleri) diyen bu insanlar ona bayılıyorlar. Zıplaya zıplaya gelip ona bekar torunları hakkında her şeyi anlatıyorlar."

Millie homurdandı. "Kes şunu."

"Kendi annesi daha da kötü."

"Şehir merkezinde hâlâ dükkânı var mı? Tüm kristalleri ve mumları satan dükkan?"

"Evet. Mystic on Main. Sürekli ona müşterileriyle randevu ayarlamaya çalışıyor." Odama girdim ve yatağıma uzandım. Tavana yapıştırdığım karanlıkta parlayan yıldızlar hâlâ oradaydı, sanki ailem döneceğimi biliyormuş gibi. "Mesela onu arayıp dükkânda bir bilgisayar sorunu olduğunu ya da yüksek bir raftaki bir şeye uzanamadığını söylüyor ve yardım etmek için geldiğinde aslında bir sorun olmadığını ama onu tanıştırmak istediği bir kadın olduğunu söylüyor. Çok sinirleniyor."

Millie güldü. "Hiç Zlatka hakkında konuşuyor mu?"

Hutton ile Litvanyalı süper model ve son Bond kızı Zlatka'yı düşündüğümde içime dolan kıskançlık ateşini görmezden geldim. Geçtiğimiz ilkbaharda birkaç ay çıkmışlardı ve medya bu ilişkiye bayılmıştı. "Hayır."

"Acaba onun hakkında söyledikleri doğru mu?"

Karnım dönmeye başladı. "Hiçbir fikrim yok ve sormayacağım."

Millie güldü. "Hayır, sanırım 'Hey, duyduğuma göre kadınları bağlayıp yatak odasında onlara patronluk taslamaktan hoşlanıyormuşsun' demenin bir yolu yok."

"İnsanlar sadece konuşmayı sever."

"Özellikle de bu konuda," dedi Millie. "Yine de dolabında kırbaç, zincir ya da göz bağı görürsen bana haber ver. Bu onun sessiz kişiliğine çok ters görünüyor ama insanların kapalı kapılar ardında nasıl olduklarını asla bilemezsiniz."

O kapalı kapıyı merak ediyordum ama sorunuma odaklanmam gerekiyordu. "Her neyse, bu gece ne yapacağım?"

"Neden gidiyorsun ki? Sadece gelme."

"Çünkü bazı aperiatifleri ben hazırlıyorum, ki bunu yapmak için *yalvarmak* zorunda kaldım çünkü toplantı başkanı *tek bir yemek şirketiyle çalışmak istiyordu* ve her şeyin vejetaryen olmasını istemiyordu. Ama bunun iyi bir tanıtım olacağını düşündüm."

"Belki onları bırakabilirsin."

"O kişi olmak istemiyorum, Millie." Doğruduğumda sesim yükseldi. "İnsanların gözünü korkutmak istemiyorum. Mimi Pepper-Peabody'nin önünde başımı dik tutabileceğimi kendime kanıtlamak istiyorum, korkunç kaküllerimle bile."

"Tamam, tamam." Millie'nin sesi daha yumuşaktı. "Mimi Pepper-Peabody de kim?"

"O toplantı başkanı, aynı okula gittiğim bir kız. Güzel, popüler, tipini bilirsiniz."

"Kötü bir kız mı?"

İçimi çektim. "Bu biraz zor. Yüzüme karşı kaba davranmazdı ama bunu yapıyormuş gibi görünmeden sizi aşağılamanın bir yolunu bulurdu. Sınıfta burnum kanadığında, özel olarak mendile ihtiyacım olup olmadığını sormak yerine, 'İyy! Felicity'nin burnundan kova kova kan fişkırıyor ve bu çok iğrenç! Herkes ya gülerdi ya da bunun ne kadar iğrenç olduğunu söylerdi."

"Bu çok kaba bir davranış."

"Evet, sanırım öyle." Tişörtümün yıpranmış etek ucuyla oynadım. "Ama o kadar popülerdi ki, her şeyden paçayı kurtarabilirdi."

"Bu gece ona kendini becermesini söylemek için bir şansın var." Güldüm. "Bu benim tarzım değil."

"Tamam. Git ve ona lisede popüler olmanın lise bittikten sonra hiçbir şey ifade etmediğini göster. Ve asla bilemezsin, belki de görünüşünü kaybetmiştir. Belki de karma onu yakaladı ve çok fazla beyazlattığı için tüm saçları döküldü. Belki de burnunda on tane büyük siğil vardır."

"Hayır. Onu şehirde görüyorum ve o zamanki haliyle aynı görünüyor." Şifonyerimin üzerindeki aynada kendi yansımanı görebiliyordum. "Ben de öyle."

"Yine de. Eğer izin vermezsen kendini kötü hissetmeni sağlayamaz."

"İzin vermeyeceğim," diye karar verdim ve gözlüklerimi burnuma doğru ittim.

Kolumda Amerika'nın kendi kendini yetiştirmiş en genç milyarderi olsaydı, bunun daha kolay olacağına şüphe yoktu. Belki ben liseden beri o kadar yol kat etmemiştim ama Hutton etmişti ve onun ısıltısının bir kısmı bana da bulaşabilirdi.

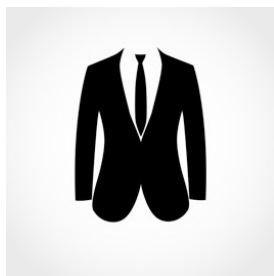
Gözlerimi kapattım ve kendimi Hutton'la birlikte toplantıya girerken hayal ettim, ben mini bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiştim, Hutton takım elbise ve kravat takmıştı, odanın her yerinde çeneler düşüyordu.

Bunlar gerçekten de Felicity MacAllister ve Hutton French, matematikçi ve müzik grubu meraklıları olabilir mi? Çok havalı, çok gösterişli, çok klaslar!

Gülümseyerek gözlerimi açtım ve numarasını çevirdim.

OceanofPDF.com

İKİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HUTTON

Eskiden sihirli olduğumu düşünürdüm.

Çocukken, bazı şeyleri yaparak dünyayı kontrol edebileceğime gerçekten inanırdım.

Bir odaya girdiğimde burnuma dokunmak.

Yataktan önce sağ ayağımla çıkıyorum, asla sol ayağımla değil.

Babamın arabasında arka koltuğun sol tarafına binmeyi reddediyor, sadece sağ tarafa biniyordum. Bu, arabanın neresinde otursun otursun sihirli güçlere sahip olmayan, ancak düğmelerime basma konusunda inanılmaz bir beceriye sahip olan ablam Allie'yi yenmek için genellikle araba yoluna erken çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Yolculuk otoyolda geçiyorsa, on araba geçene kadar tek kelime etmeden kollarımı kavuşturup oturmak zorundaydım. Eğer bir traktör ya da motosiklet görürsem, baştan başlamak zorundaydım.

Arabadaki yolculuk otoyol içermiyorsa, ayaklarımı tüm süre boyunca ya da en azından iki dur işaretini veya bir trafik ışığını geçene kadar yerden *kaldırmam* gerekiyordu.

Bu ritüelleri yaparak ama onlardan hiç bahsetmeyerek (yoksa büyü işe yaramaz hale gelirdi), dünyamda her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordum ki bu o zamanlar oldukça harikaydı.

Beşinci sınıftayken okulun en popüler çocuklarından biriydim. Matematikte ve beyzbolda iyiydim. Öğrenci konseyindeydim ve müzik grubundaydım. Uzaya Gitmesi En Muhtemel Kağıt Tabak ödülünü ve bir gün bile okula gitmediğim için Şaşırtıcı Devamlılık sertifikasını kazandım. (Sadece devamsızlık yapmanın ya da geç kalmanın evrenin dengesini değiştireceğini ve muhtemelen güçlerimi zayıflatacağını biliyordum, hiç hasta olmadığım için değil).

Sonra ergenlik de dahil olmak üzere bir sürü boktan şey oldu ve beynim tamamen yeniden düzenlendi.

İşte o zaman telefonda nefret etmeye başladım.

Ya da daha spesifik olarak, hattın diğer ucunda birinin dikkatinin tek odağı olmakla karşı karşıya kaldığımda yaşadığım korku hissi. Sorulara cevap vermeden önce düşünmek için hiç zamanınız yoktu; sanki kafanıza doğru gelen hızlı bir top gibiydi. Söylediğiniz hiçbir şeye verdikleri tepkiyi göremiyordunuz. Sizi nasıl yargılayabilecekleri hakkında hiçbir fikriniz yoktu. Olası herhangi bir yanıtın riskini tartma fırsatınız yoktu. Bir metin ya da e-postanın aksine, bir telefon görüşmesi sizi tamamen açığa çıkarır.

Ne pahasına olursa olsun onlardan kaçtım.

Bu yüzden evden çıkmak üzereyken cep telefonum arka cebimde titrediğinde neredeyse görmezden geliyordum. Eğer önemliyse, arayan kişi sesli mesaj bırakırdı. Sonra mesajı dinler ve *gerçekten* önemli olup olmadığına ve benden bir mesajı ya da daha da iyisi San Francisco'daki asistanımdan bir yanıtı hak edip etmediğine karar verirdim. Gerçek zamanlı olarak cevap vermemi ya da arama yapmamı sağlayacak pek bir şey yoktu.

Ama kimin aradığını görünce açtım. "Telefonda nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Felicity, "ve özür dilerim. Ama bu konunun aciliyetini bir mesajla aktarabileceğimi sanmıyordum."

Mutfaktan garaja yöneldim ve kapıyı arkamdan çektim. "İyi misin? Burnun kanıyor mu?"

"Hayır, öyle değil."

"Güzel. Sonuncusunun anısı hâlâ aklımdan çıkmıyor." Altı yıl önce Chicago'da yaşarken bir akşam yemeğe çıktığımızda burnunun aniden ve şiddetli bir şekilde kanamaya başladığını hatırlayarak cipimin direksiyonuna geçtim.

İş için şehre gelmiştim ve onunla hasret gidermeyi dört gözle bekliyordum, çünkü üniversiteye gittiğimizden beri birbirimizi pek görmemiştik - ben yazlarımı kampüste M.I.T.'de, Felicity ise Cloverleigh Çiftlikleri'nde ailesi için çalışarak geçiriyordu. Kalbinin sesini dinleyip aşçılık okuluna gitmek için Brown'daki tıp eğitimini yarıda bıraktığını biliyordum ama başka açılardan da değişip değişmediğini merak ediyordum.

Bilimkurguyu hâlâ seviyor muydu? Hala fırtınalardan nefret ediyor muydu? Hala ailesine yakın mıydı? Stresli olduğunda hala saçını kesiyor muydu? Yapar mıydı

Aramızdaki şeyler hala kolay mı, yoksa artık onun yanında kendimi iyi hissetmeyeceğim kadar farklı mıydı? Ya bir yabancı gibi hissediyorsa?

Neyse ki odaya girip bana gülümsediğini gördüğüm anda her şeyin yoluna gireceğini anladım. Nasıl karşılık vereceğimi asla bilemediğim o sarımalardan birini yapmak için bana doğru koştu ve kokusu bile tanıdık, tıpkı evdeki yaz gibi. Hâlâ gözlük takıyordu. Kahverengi saçları hâlâ yeni kestirmiş gibi görünüyordu. Onu hâlâ güldürebiliyordum.

Ve o bana yaklaştığında kalbim hâlâ o garip hızlanma hareketini yapıyordu; dilimi bağlayan, içimi ısıtan ve kafama "*Onu öpmek nasıl bir şey olurdu?*" gibi rahatsız edici sorular soka o şey. *Elini tutarsam ne yapar? Ona arkadaştan daha fazlası olmak istediğimi söylemeli miyim?* Ama sinirlerim her zaman cazibemden daha güçlü olmuştu. Bu dürtülerimi harekete geçirirsem ya da bu kelimeleri yüksek sesle söylersem deli olduğumu düşüneceğinden ve bana farklı gözle bakacağından emindim.

Artık sihirli olmayabilirim, ama matematik yeteneğimle birleştiğinde, belirli bir durum için herhangi bir sayıda felaket sonucu saymama izin veren korkunç bir süper gücüm var. Ve beynim Felicity ile yanlış bir hamle yaparsam işlerin rayından çıkabileceği tüm olası yolları listelemeye bayılıyordu.

Ama Chicago'daki o gecenin farklı olacağını umuyordum.

Ne de olsa daha yaşlıyım. Daha olgundum. Biraz flört deneyimim vardı. Üniversitede *üç farklı kadınla* seks yapmışım ve hatta içlerinden biri bu kadar sessiz biri için yatakta "*şaşırtıcı derecede harika*" olduğumu söylemişti. (Bu benim için o kadar da şaşırtıcı değildi, çünkü bir kadını nasıl memnun edeceğime dair internette kapsamlı bir araştırma yapmışım. Araştırma konusunda mükemmeldim). Ayrıca anksiyetem için bir terapistle gidiyordum ve Felicity'den ne kadar sık bahsettiğimi fark etmişti ... orada bir şey var mıydı? Bunu öğrenmem için bana meydan okudu.

Ama buna fırsatım olmamıştı. Felicity'nin bir tür kan damarı rahatsızlığı vardı ve bu yüzden burnu sürekli kanıyordu ve yemeğimizin otuzuncu dakikasında bu rahatsızlığı atlatamadığı anlaşılmıştı. Gecenin geri kalanını Acil Servis'te geçirdik.

Bunu masaya uzanmanın bir felaket olacağına dair bir işaret olarak aldım. Evren beni felaketten kurtarıırken Felicity ile olan arkadaşlığımı da korumuştur. Bu, bulaşmak istemediğim bir şeydi.

Ve eve döndüğümde, terapisti hayaletledim. Siktir et o adamı.

"Evet, bu kötü bir taneydi, üzgünüm," dedi. "Umarım masa örtüsündeki lekeleri çıkarmışlardır. Ama bunun kanla ilgisi yok, söz veriyorum. Telefonda konuşmak bile yok!"

Aramayı Bluetooth'a çevirdim ve garajdan geri geri çıktım. "Bu neyi içeriyor?"

"Bana bir iyilik

yapıyorsun."

"Dinliyorum."

"Tamam, ama sana ne olduğunu söylemeden önce, en azından söyleyeceklerimi *dikkate alın*."

"Bu satış konuşmasını pek beceremiyorsun, MacAllister." Huş ağaçları ve yaprak dökmeyen ağaçlar arasından geçip yamaçtan aşağıya, otoyola doğru eğimli bir şekilde inen araba yoluna yöneldim.

"Özür dilerim, tekrar deneyeyim." Boğazını temizledi. "Hey, Hutton! Nasılsın?"

Gülümsedim. "Tamam, telefonda olduğumu

düşünürsek." "Bu sabah parkta koştun mu?"

"Evet."

"Prancin' Grannies dışarıda mıydı?"

"Tam güçle. Bana göstermek için çok heyecanlandıkları eşleşen tişörtleri yeni aldılar."

Felicity güldü. "Öyle mi? Ne renk?"

"Ben buna Pepto Bismol Pembesi derdim. Ve göz kamaştırıcılar - ki bu da bugün öğrendiğim yeni bir kelime."

"Kelime dağarcığınıza eklediğiniz bu bilginin işinizde çok işe yarayacağından eminim. Ee, ne yapıyorsun?"

"Saçını kestirebilmesi için çocuklara bakmak üzere kız kardeşimin evine gidiyorum. Neil bugün çalışıyor." Allie'nin kocası on iki saatlik vardiyalarla çalışan bir polisti. Ona HFX'te güvenlik görevlisi olarak çalışmasını teklif etmişim ama ne o ne de kız kardeşim taşınmak istememişti; en büyükleri ilkokula gidiyordu, kız kardeşim de çocuk terapistiydi ve giderek büyüyen bir muayenehanesi vardı, annemle babam da hemen bu civarda oturuyordu.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Felicity durakladı. "Peki ya bu gece? Planın var mı?"

"Neden?" Ne olacağına dair bir önsezim olmasına rağmen sordum.

"Çünkü çok eğlenceli bir yere gidiyorum ve belki sen de benimle gelmek istersin diye düşündüm!" dedi abartılı bir heyecanla.

"Yeniden bir araya gelmekten bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Yiyecek, içecek ve müzik olacak," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "on yıldır görmediğimiz bir sürü insan-"

"Bunların yüzde doksandokuzunu görmeden bir on yıl daha geçirmekten memnuniyet duyarım."

"-ve ben kabak böreği yapıyorum!"

"Felicity, bana zaten bu şeye gidip gitmeyeceğimi sordun, ben de zgn olduğumu söyledim ama hayır."

"Kabak sevmez misin?"

"Kabağı çok severim. Ama liseyi o kadar da sevmedim, sosyal etkinliklerden hiç hoşlanmıyorum ve o insanlardan herhangi biriyle çene çalmak zorunda kalma düşüncesi bende fare zehri yeme isteği uyandırıyor."

İ ekti. "Evet, biliyorum."

"Ayrıca, bu gece başka planlarım

var." "Ne yapıyorsun?"

"Babama berber dörtlüsünün poker gecesine geleceğime söz verdim."

"Bu *sosyal bir şey*," diye itiraz etti.

"Bu *biraz* sosyal bir şey ve ben bunu gerçekten yapmak istemiyorum," dedim kasabaya doğru otoyolda ilerlerken. "Ama orada sadece dört yaşlı adam olacak ve biz de kart oyunuyla meşgul olacağız. Atıştırmalıklar ve bira olacak ama sohbet olmayacak. Minimum göz teması. Kimse selfie istemeyecek. Zıplayan nineler olmayacak. Muhtemelen eski zamanların dört bölümlü armonisine katlanmak zorunda kalacağım ve kesinlikle bir sürü baba şakasına maruz kalacağım, ama yaşayacağım."

"Babanın bir berber drtlsnde berber olmasına bayılıyorrum."

"Clipper Cuts düğünler, nikah törenleri ve aradaki her şey için hazır. Tüm eğlence ihtiyaçlarınızı karşılayacaklar."

Felicity güldü. "Siz atıştırmalıkların ve armoninin tadını çıkarırken, bu kez tek *başıma* lisede hayatta kalmaya çalışan beni de bir düşünün."

"Boş ver Felicity." Kaçınma benim uzmanlık alanımdı. "Yapamam," dedi.

"Neden olmasın?"

"nk bazı aperiatipler hazırlıyorum ve bu iyi bir iş fırsatı olacak. Ayrıca, biraz hasar kontrolü yapmam gerekebilir." Bana bu sabah bir uygulamadan aldığı kötü bir eleştiriyi anlatırken çok heyecanlandı. "Ve hepsi yalan! O gelin bütün gece her şeyi *vdi*."

"Uygulamayı satın alıp kapatmamı ister misin?"

Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım, yapabilir misin? Hayır, durun. Bunu yapma - bu birçok insan ve işletme için gerçekten yararlı bir şey. Sadece şu anda benim için değil."

"İşiniz iyi olacak," dedim ona. "Ama insanların senin hakkında kötü konuşmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum ve üzgünüm." Hakkımda sayısız söylenti vardı: soğuk kalpli bir robot olduğum (pek değil), kibirli bir hıyar olduğum (ara sıra), zenginden çalıp fakire veren gizli bir Robinhood olduğum (yarı doğru), bağlanma fobisi olan bir oyuncu olduğum (sanırım o da yarı doğru ... bağlanmaktan kaçınırdım ama hıyar değildim), toplum içinde utangaç ve çekingen ama yatak odasında baskın ve kontrolcü olduğum.

Aslında bunu sevdim.

"Bu, bu gece benimle geleceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu umutla. "Hayır. Ama kabak böreğinden arta kalanlar varsa, onları da getir.

Yarın. Nasıl geçtiğini bana anlatabilirsin."

İç çekti. "Peki, tamam. Ama uygulama hakkındaki fikrimi değiştirirsem, onu gerçekten satın alıp benim için kapatır mısın?"

"Bir kalp atışında."

"Teşekkür ederim. Ailenizle iyi eğlenceler."

Telefonu kapattık ve iyilik isteğini geri çevirdiğim için kendimi suçlu hissettim. İyi insanlar için iyi şeyler yapmaya inanırdım ve Felicity tanıdığım herkes kadar iyiydi.

Yine de, bir lise toplantısı mı? Bir oda dolusu insan bana mı bakıyor? Her kelimemi ya da daha kötüsü, garip sessizliğimi mi yargılıyorsunuz?

Siktir et.

Birkaç dakika sonra kız kardeşimin evinin önünde durdum ve sokağa park ettim. Arabadan inmeden önce telefonuma baktım ve iş ortağım Wade Hasbrouck'tan gelen bir mesajı fark ettim.

Ev adresi San Francisco'ydu ama orada saat daha sabah sekiz bile olmadığından Kaliforniya'da olmadığını biliyordum. Wade bir gece kuşuydu, bu da M.I.T.'de oda arkadaşıyken aramızda bazı sürtüşmelere neden olurdu, çünkü o özellikle sessiz bir gece kuşu değildi ve ben erken kalkan biriydim. Ailesinin çok parası vardı ve dünyanın çeşitli yerlerinde lüks evleri vardı ve bir yerden diğerine yataktan yatağa atladığı kadar kolay atlıyordu, bu yüzden iki yıllık evliliği zaten sallantıdaydı.

Mesajında şöyle **yazıyordu**. (Medyadaki züppe teknoloji milyarderi stereotipinden gerçekten nefret ediyordum ama bu imaj Wade'e tam olarak uyuyordu). **Sam ile buluşma finali. 28 Temmuz. Erteleyemem. Belini bağla, kardeşim.**

Sam, Sam Amca'ya atıfta bulundu ve geri çekmeyi umduğum tarih - yine - Washington'daki Temsilciler Meclisi Finansal Hizmetler Komitesi'nin önüne çıkmam gereken tarihti. Genel olarak dijital varlık endüstrisinin ve özellikle de kripto borsamızın düzenlenmesine ilişkin tanıklık istediler.

İçim sıkıştı. Bugün ayın 9'uydu. Üç haftadan az zamanım vardı.

Bunun olacağını aylardır biliyor olsam da, halka açık, canlı, televizyonda bir açıklama yapmak ve anında soruları yanıtlamak zorunda kalma fikri neredeyse HFX'ten paramı çekip yeraltına inmek istememe yetecekti.

Ama ne tür bir insan, kurulmasına yardım ettiği işi savunma *düşüncesini* bile kaldıramayacak kadar berbattır, özellikle de bu net değerinin yarısını kaybetmek anlamına geliyorsa? Para her şey demek değildi. Hiçbir zaman zengin olmak için yola çıkmamıştım ve paranın tüm sorunlarınızı çözebileceğini düşünmekten daha iyisini biliyordum. Aslında, kazanmayı sevdiğim kadar vermeyi de seviyordum - tek yaptığınız zenginliğinizi hor kullanmaksa milyarder olmanın ne anlamı vardı? Yatlar ve arabalar toplamak? Tanrı aşkına, bir insanın egosu kaç tane Porsche'ye ihtiyaç duyar? Önemli şeyler yapmak istiyordum.

Ama en önemlisi, paranın satın alamayacağı bir şey istiyordum.

Terlemeden tanıklık edebilecek türden bir adam olmak istiyordum - en azından görünürde değil. Teşhir edilme ve baskıya maruz kalma korkusunu yenebilecek türden bir adam. Odadaki tüm gözlerin üzerinde olduğunu her düşündüğünde sinir sistemi kızgın aslanların inine girmiş gibi tepki vermeyen türden bir adam.

Kontrol edilemeyen düşünceler. Kalp çarpıntısı. Terleme, mide bulantısı, kafamın kelimeleri bulamaması ve ağzımın onları oluşturmaması. Bulanık görme. Baş dönmesi. Ciğerlerimin tam bir nefes almayı reddetmesi. Kendimi yüzlerce farklı şekilde kamuoyu önünde küçük düşürebileceğimi, kendimi eksik olarak ifşa edebileceğimi bilmenin dehşeti. Bir başarısızlık. Bir aptal. Bir sahtekâr.

Aslında, bana lanet aslanları ver.

Şansımı onlarla denerdim.

Garaj yolundan kız kardeşimin yan kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çalmadan önce duraksadım, yumruğum havadaydı - açık mutfak penceresinden duyduğum sesler annemle babamın sesleri miydi? Bir saniye sonra babamın gürültülü kahkahası bunu doğruladı.

Allie kapıyı açtı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Ne yapıyorsun?"

"İçeri girmek isteyip istemediğime karar veriyorum. Annemle babam burada mı?"

Başını salladı. "Cumartesi sabahı güç yürüyüşlerinden sonra uğradılar. Eşofman takımları falan."

"Onlardan kaçınmamın bir yolu var mı?" "Neden onlardan kaçınman gerekiyor?"

"Onlar sadece *çok fazla*. Annem duygusal kaçınma sorunlarım yüzünden başımın etini yiyor, sağda solda tuhaf müşterileriyle randevu ayarlamaya çalışıyor ve ben de bu gece babamla takılacağım."

Sırıttı. "Poker gecesi mi?"

"Evet."

"Şanslısın. Ama gidemezsin. Yirmi dakika içinde kuaförde olmam gerekiyor ve annemle babamın da bugün çalışması gerekiyor. Sadece çocukları görmek için uğradılar." Derin bir iç çekti. "Gelmeye bayılırlar."

"Sana onların hemen yakınında bir ev alma demiştim."

"Biliyorum, biliyorum." Elini kaldırdı. "Ama burası iyi bir yer ve fiyatı da uygundu. Hepimiz milyarder değiliz."

"Siktir git, sana bir ev için yardım edeceğimi söylemiştim. Sen reddettin."

Muzaffer bir edayla gülümsedi. "Yaptım ve bu bana büyük bir zevk verdi. Bunun için teşekkür ederim. Her neyse, öğrenci kredilerimi karşıladınız ve bu çok fazlaydı." Göğsümü okşadı. "Ömür boyu benden bedava terapi alacaksın."

"Tam da bir erkeğin istediği şey, ablasının ona patronluk taslaması ve bunun onun için iyi olduğunu söylemesi."

"Bu arada, sana bahsettiğim kadını aradın mı, Natalia Lopez? Kabullenme ve bağlılık terapisi yapan kadını? Her zaman çok önceden rezervasyon yaptırır ama bana iyilik olsun diye seni içeri alabileceğini söyledi."

"Hayır. Ben insanları aramam."

"Hutton! Bilişsel davranışçı terapiyi beğenmediniz ve bu da başka bir seçenek. Farklı bir yaklaşım. Neden denemiyorsun?"

"Çünkü ihtiyacım yok."

"Yani Kongre önünde ifade vermek sorun olmayacak mı? Daha kaç kez

geri çekmenize izin verecekler?"

Ona Wade'den gelen mesajdan bahsetmek yerine, pastırma ve waffle kokan mutfağa girdiğimizde onu boynundan tutup boğacakmış gibi yaptım.

Annemle babam masada birbirlerine uyumlu eşofmanlarıyla oturuyorlardı; onunki kraliyet mavisi, onunki parlak mordu. Altmışlı yaşlarındaydılar ama öyle görünmüyorlardı. Babamın hâlâ kulaklarının üzerinde hafifçe kırılan gür siyah saçları ve gurur kaynağı olan gür kahverengi bıyığı vardı. Annemin uzun sarı saçları, konuşkan coşkusu ve parlak renkli kıyafetleri onu bir büyükanneden çok Hollywood sitcom medyumlarına benzetiyordu.

Sırlarının ne olduğunu soranlara farklı cevaplar verirlerdi. Babam onu genç tutan şeyin hobileri olduğuna yemin ederdi -bahçıvanlıktan tai chi'ye ve berber kuartetine kadar tanıdığım herkesten daha fazla hobisi vardı- annem ise onları bu kadar enerjik tutan şeyin bitmek bilmeyen aşkları olduğunu iddia ederdi. Bence bu ikisinin bir kombinasyonuydu, çünkü babamın hobileri onu sık sık evden dışarı çıkarırdı ve bir keresinde bunun iyi bir evlilik için oldukça elverişli olduğunu söylemişti.

Yeğenim Keely annemin kucağındaydı, bir waffle'ı parçalıyor ve sadece iki yaşındaki bir çocuğun yapabileceği gibi ağzına atıyordu. Dört yaşındaki yeğenim Jonas tabağındaki her şeyin üzerine sürekli şurup sıkıyordu - waffle, pastırma, dilimlenmiş çilek. En büyükleri Zosia altı yaşındaydı ve babamın dikkatli bakışları altında kendi waffle'ını kesmeye konsantre olmuştu.

"Hutton!" diye gürledi, bana bakarak. "Bu gece hâlâ geliyor musun?" "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır, çocuklara orada olacağını söyledim bile." Sırıttı. "Maça bir ünlüyü getirecekleri için heyecanlılar ama ceplerinin dolu olmasından biraz endişeliler."

"Ben ünlü biri değilim baba," diye mırıldandım, dolaptan bir kahve fincanı indirirken.

"Onun yüksek bahisler oynamasından değil, kart saymasından endişelenmeliler," dedi ablam, fincanımı pottan doldururken.

"Hutton hayatında bir gün bile hile yapmadı!" Annem onuruma yapılan bu saldırıya öfkelenmişti. "Ve hak etmediğin bir kuruşu almanın hiçbir zaman iyi bir şey olmadığını bilir. Kötü şans getirir."

Kız kardeşimle birbirimize baktık. Annemizin batıl inançları meşhurdu -terapistlerimden biri çocukken sihirli güçlere olan inancımı açıkladığını düşünüyordu. Haklı olabilirdi, ama bu gerçekten

ve kesinlikle o seansların fiyat etiketini hak etmediğini düşünüyordu. Binlerce dolar sadece ebeveynlerimizin bizi mahvedebileceğini söylemek için mi? İnsanlar kripto paraya raket diyordu ama terapi yüz kat daha kötüydü.

Allie'ye bu konuda çok kızmıştım.

"Ama ya sokakta bir kuruş bulursan, büyükanne?" diye sordu Zosia. "Bu iyi şans getirmez mi?"

"Yazı mı tura mı geldiğine bağlı," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Eski Romalılar bir madeni paranın tura geldiğini görürlerse şanslı olduklarına inanırlardı, ama yazı gelirse parayı ters çevirip bir sonraki kişiye bırakmaları gerekirdi."

Kız kardeşim güldü. "Antik Roma sikkelerine rastlarsam bunu aklımda tutarım. Bu arada, bir matematik dehası olmanın Hutton'a bu gece poker masasında avantaj sağlayacağını tahmin ediyorum."

"Bir matematik dehası olmanın poker masasında birine sağlayabileceği tek avantaj, erken bırakıp tüm parasıyla eve gitmesi gerektiğini bilmektir," dedim kahvemden bir yudum alarak. "Kumarhanelerin bu kadar büyük olmasının nedeni çoğu insanın olasılığın nasıl işlediğine dair hiçbir fikri olmamasıdır."

"Hutton." Annem dikkatle beni inceliyordu, sanki aklımı okumaya çalışıyordu. Bu onun alışkanlığıydı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim, anne."

"Ona bak Stan. Sence iyi görünüyor mu?"

Babam omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Sence de gözlerinin etrafı solgun ve üzgün görünmüyor mu?"

"Gözlerinin çevresi üzgün mü?" Babam gözlerini kısarak bana baktı. "Belki biraz." "Auranda bir yalnızlık ve hoşnutsuzluk hissediyorum." Allie lavaboda ellerini yıkarken kıs kıs güldü.

"Kes şunu," dedim. "Auram gayet iyi."

"Bize rol yapmak zorunda değilsin, tatlım." Annemin sesi yumuşadı. "Biz senin aileniz."

"Ben önceden değilim"

"Para mutluluğu satın alamaz, biliyorsunuz," diye devam etti. "Gerçek mutluluk başkalarıyla ve yüksek benliklerimizle olan bağımızdan gelir. Yatlar, özel jetler ya da süslü arabalar gibi şeylerden gelmez."

"O şeylerin hiçbirine sahip değilim anne."

Ama çok iyi gidiyordu. "Sevilmek için kendine izin vermekten ve karşılığında sevgi sunmaktan gelir. Öyle değil mi Stan?"

"Aynen öyle Barb." Babam masanın karşısında annemin elini tuttu. "Ve aşkı bulmak için zengin, ünlü ya da zeki olmanıza gerek yok." Annem gözleri buğulandı. "Sadece kendini olduğun gibi kabul etmeli ve kalbini açmalısın."

"Aslında zengin, ünlü ve zeki olmanın bunu daha da zorlaştırdığını düşünüyorum," dedi Allie. "Size yakın olmak isteyen pek çok insan olur, ama belki de yanlış nedenlerle."

"Bulmanın kolay olduğunu söylemiyorum," diye açıkladı annem. "Sadece hepimizin buna layık olduğunu söylüyorum. Sence de öyle değil mi, Hutton?"

"Evet," dedim, çoğunlukla sadece konuşmasını kesmesini sağlamak için. Annem anlamıyordu. Kimse anlamadı.

İlişkiler kurmaya çalıştım. İnsanları içime almaya çalıştım. Ama çıkmak tam bir kabustu. Arkadaşlıkları sürdürmek bile zordu çünkü davetleri nadiren kabul ediyordum. Kabul ettiğimde de, sadece takılmak ve sohbet etmek için yeterince özgüvenli görünmek için gereken enerji miktarı çok yorucuydu. Ama bu konuda iyiydim, bu yüzden kimse kulüplerden ve partilerden neden nefret ettiğimi anlamadı.

Wade hep aşırı tepki verdiğimi söylerdi. Çok antisosyal davranıyordum. Çok içe dönük. Çok seçici. Fazla dramatik. Herkes bazen endişeli olur. İlaç falan alamaz mıydım? Psikiyatriste gidemez miydim? Sevişmeyi sevmiyor muydum?

Cevabım genellikle "*Bu işler böyle yürümez, göt herif*" gibi bir şey olurdu.

İlaçları denemiştim ama baş ağrısı yapıyorlardı. Terapistler sanki anlamıyormuşum gibi bana savaş ya da kaç tepkisini tekrar açıklamak istediler.

Ve tabii ki sevişmeyi seviyordum.

Sekste iyiydim. Bedenimin kontrolü ele almasına, beynimi ele geçirmesine ve kararları vermesine izin vermek beni rahatlatıyordu. Ayrıca, kadın zevkinin mükemmel bir öğrencisiydim ve yüksek başarıya sahip biri olarak, bir kadının orgazmı beni derinden tatmin ediyordu - ne kadar yüksek sesle olursa o kadar iyiydi.

Ama seks, bende yanlış olan her şey için mucizevi bir çözüm değildi. Aşka layık olabilirdim ama bunun için yaratılmamıştım.

Bu kadar basit.

EBEVEYNLERİM yürüyüşe çıktıktan sonra çocukları parka götürdüm. Görünürde Prancin' Grannies yoktu, ancak bana her zamanki bakışlarını atan ve sanki hepsi benim hakkımda konuşuyormuş gibi hissetmeme neden olan birkaç bebek arabası annesi vardı.

Başımı eğip çocuklarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak için elimden geleni yaptım - Keely'yi salıncakta ittim, Jonas'ın kaydıraktan kaymak yerine atlamasını izledim ve Zosia'nın bardan kiraz düşürmesine tam on puan verdim. Çocukların yüzleri pembeleşmeye başlamadan önce bir saatten fazla kaldık ve Allie'nin istediği gibi onlara güneş kremi sürmeyi unuttuğumu fark ettim.

"Hadi çocuklar," dedim. "Yüzleriniz kızarıyor ve anneniz bu yüzden bana kızacak."

Kız kardeşimin evinde, öğle yemeği için birkaç kutu SpagettiO's ısıttım, yemek pişirme becerilerim bu kadardı. Yemeklerini bitirdiklerinde yüzlerine güneş kremi sürdüm ve arka bahçeye çıktık.

Ben çimenlikteki küçük plastik havuzu hortumla suyla doldururken kız kardeşim garaja girdi. Çocuklar ayaklarını havuza sokmuş, Temmuz sıcağında hızla eriyen, çenelerinden ve ellerinden SpaghettiO's yüzünden turuncu lekeler oluşmuş gömleklerine damlayan parlak yeşil buzlu şekerleri emiyorlardı.

Allie yaklaşırken çocuklara gülümsedi. "Vay canına. Şu halinize bakın çocuklar." "Onlara göz kulak olacağımı söyledim. Onları temiz tutacağımı söylemedim."

Saçlarını bir şampuan reklamındaymış gibi salladı. "Yeni kesimi beğendin mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana da aynı görünüyor."

Dilini çıkardı. "Hey, kuaförde yanımdaki sandalyede oturan biri bu akşam onuncu yıl buluşmasına gideceğini söyledi. Senin mi?"

"Muhtemelen."

"Gitmiyor musun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Hortumdan akan suya odaklandım. "Benim zaten planlarım var."

"*Poker gecesi* mi? Büyük planların bunlar mı?"

"Büyük olduklarını söylemedim. Sadece planları olduğunu söyledim."

Başını eğdi, terapi seanslarında duygusal bir yaranın üzerine bastırmadan önce yaptığını hayal ettiğim gibi. "Felicity gidiyor mu?"

"Sanırım öyle." Ve sadece güneş zehirlenmesini suçlayabileceğim aptalca bir hareketle, "Onunla gitmemi istedi, ama hayır dedim" dedim.

Kız kardeşimin bakışları şiddetliydi ve omzuma vurdu. "Hutton! Nasıl hayır dersin? O senin lisedeki en iyi arkadaşındı. Senin balo eşindi."

"Hatırlıyorum."

Bir elini kalçasına koydu. "Peki ona sormadan önce neler yaşadığını hatırlıyor musun?"

Tabii ki yaptım.

"Çünkü biliyorum. Haftalarca bunun için acı çektin. O kadar kötüleşti ki, tavsiye almak için *bana* geldin. Seni ikna etmek zorunda kaldım."

"Çünkü korkutucuydu. Ne söyleyeceğini bilmiyordum." "Ama evet dedi ve sen de iyi vakit geçirdin."

Bir an için o otel balo salonuna geri döndüm, ona yavaş bir şarkıda dans etmeyi teklif etmek için cesaretimi topladım, benimle gelmeyi sadece duygularımı incitmek istemediği için kabul ettiğinden emin olmama rağmen bunu yapmak için kendimi zorladım.

Ama yüzü aydınlandı, elimi tuttu ve yerde beceriksizce sallanırken onu kollarımda tuttum. Aynı anda hem cennet hem de cehennem gibiydi. Şarkının sonsuza kadar devam etmesini istemekle, nasıl koktuğuma, takım elbisemle doğru gömleği giyip giymediğime ya da ona verdiğim kırmızı bilek korsajını gerçekten beğenip beğenmediğine ya da beyazı tercih edip etmeyeceğine kafayı takmayı bırakabilmek için şarkının bitmesini istemek arasında gidip geliyordum. Şarkı bittiğinde aptalca bir şey söyledim, günlerce bunun üzerine düşündüm ama şimdi ne olduğunu bile hatırlayamıyorum. Gecenin sonunda onu istediğim gibi öpmek yerine elini sıktım.

Sonra bunun için de acı çektim.

Ama iyi vakit geçirdim. Bu kadar yakın olmak istediğim başka kimse yoktu. Sık sık bunu tekrar yapmayı düşündüm, genellikle gece geç saatlerde bir elim pantolonumdayken.

"Bak, bunun Felicity'yle bir ilgisi yok," dedim Allie'ye. "Onunla her zaman eğlenirim."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerini devirdi. "Felicity hakkında ne hissettiğini hepimiz biliyoruz, Hutton. Bu yıllardır çok açık. Dağınık saçlarına, çirkin suratına ve berbat kişiliğine rağmen o da senden gerçekten hoşlanıyor. Neden aranızda bir şey olmadığını anlamıyorum."

Ona baktım. Annemize benziyordu, tek bacağının üzerinde duruyordu, kalçası dışarı çıkıktı, elini kalçasının üzerine koymuştu, sarı saçları güneşte parlıyordu ve neşeyle düğmelerime basıyordu.

Ben de kendine saygısı olan her küçük kardeşin yapacağını yaptım; hortumu ona çevirdim ve üzerine sıktım.

OceanofPDF.com

ÜÇ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Tüm aperiatiflerimi hazırladıktan sonra duşu girdim ve saçlarımı yıkadım. Saçlarımı kuruturken, şampuan ve saç kreminin mucizevi bir numara yapmasını ve saçlarımın gelişigüzel kesilmiş gibi görünmemesini umuyordum ama öyle olmadı.

Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı karıştırdım ama bir saat sonra pes edip Winnie'nin dairesine gittim ve kapısını çaldım.

"Bir iyilik perisine ihtiyacım var," dedim ona kapıyı açtığı anda.

Dex'in kızları dokuz yaşındaki Hallie ve altı yaşındaki Luna arkasında belirince sırtı. "Üçüne ne dersin?"

"Daha da iyi."

"Dex dışarıda işlerini hallediyor, o yüzden kız kızı vakit geçiriyoruz," dedi ve kapıyı arkamdan kapattı. "Hadi yukarı gel!"

On beş dakika sonra banyodan dördüncü elbisemle çıktım.

"Buna ne dersiniz?" Winnie'nin yatağının kenarında oturan üç kişilik seyircim için küçük bir dönüş yaptım.

"Evet," dedi Hallie, kahverengi gözleri düşünceli bir şekilde çenesine vururken. "Kesinlikle şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Bunu sevdim." Altın başlı Luna ellerini çırpı. "Mavi benim en sevdiğim renk."

"Senin için harika bir gölge." Winnie yataktan kalktı ve arkama geçerek fermuarı sonuna kadar çekti. "İşte oldu. Şimdi biraz daha iyi oturdu."

"Teşekkürler." Dolabının kapısının arkasındaki boy aynasına gittim ve yansımamı inceledim. Elbise peygamber çiçeği mavisiydi ve üzerinde küçük

Her tarafı beyaz çiçeklerle kaplıydı. Eteği kısa ve kloş, yakası derin ve yuvarlaktı. Üst kısmı doldurmak için daha fazla göğsüm olsaydı daha iyi görünürdü ama üç vaftiz annem olsa bile, bu gece saat yediye kadar B'den D'ye geçme şansım zayıftı. "Rengini beğendim. Üstümün çok bol olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hmm." Winnie de yansımamı inceledi. "Push-up sütyenin var mı?"

"Push-up sütyen nedir?" diye sordu Luna.

Hallie, "Göğüslerinizi yukarı iten ve onları birbirine sıkıştıran bir sütyen," dedi. "Böylece su balonu gibi şişiyorlar. Annem takıyor."

Güldüm. "Evde bir şeyler olabilir."

"Güzel. Tamam, şimdi de ayakkabılar." Winnie dolabına gitti ve üç çift topuklu ayakkabıyla çıktı. "Sanırım çıplak bantlı olanlar en iyisi olacak ama platform sandaletler de hoş olabilir. Ne kadar ayakta durman gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedim, en ulaşılabilir görünen platform sandaletleri giymek için yatağın üzerine oturdum. "Ama yürümekte zorlanmak istemiyorum ve kesinlikle topuklu ayakkabılara alışık değilim."

"Bunları beğendim," dedi Winnie omuz silkerek, dokuma platformlu taba rengi deri sandaletleri giydiğimde. "Ama çok şık bir görünüm değil. Bu etkinlik ne kadar havalı?"

Omuz silktim. "Davetiyede gündelik kıyafet yazıyordu." "Bu iki farklı şey," diye belirtti Hallie.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Aynen öyle. Neden modaaya uygun insanlar işleri olması gerekenden daha zor hale getiriyor?"

Winnie tereddütle, "Bence bu görünüm *gündelik kıyafetler* için uygun," dedi, "ama biraz daha şık olmak istiyorsan topukluları deneyebilirsin."

"Zarif ve sofistike görünmek istiyorum," dedim.

Kız kardeşim başıyla onayladı. "O zaman topukluları tercih et."

Ayaklarımı dikenli şeylerin içine soktum, onları bağladım ve aynaya doğru yalpaladım. "Eee?"

"Mükemmel görünüyorlar," dedi Winnie. "Ama bunların içinde rahatça dolaşabiliyor musun?"

Kapıya doğru yalpaladım ve geri döndüm. "Ben hallederim."

"Güzel." Özensiz at kuyruğuma ve düzensiz perçemlerime baktı. "Şimdi bu saç ne yapacağız?"

Duruşum hafifçe bozuldu. "Bilmiyorum. Kesmemeliydim."

"Katılıyorum," dedi Winnie, "ama o gemi çoktan kalktı, o yüzden ne yapabileceğimize bir bakalım. Onu aşağı indirin ve bir bakalım."

Dudağımı ısırdım. "Hiç hoş değil."

"Kendi kendine saç kesmeni daha önce de görmüştüm, kardeşim."

"Bu en kötülerinden biri olabilir." Ama tokayı saçımdan çektim ve tüm zigzaglı ihtiyaçlarıyla düşmesine izin verdim.

Arkamda kızlardan birinin nefesi kesildi. Belki ikisi birden.

Winnie'nin ağzı bir O harfi oluşturdu ve elleriyle ağzını

kapattı. "Saçına bunu neden yaptın?" Luna merak etti.

"Açıklaması zor," dedim, zavallı perçemimi daha düzgün olması için yeniden düzenlemeye çalışırken. "Bazen kesmek için içimde bir dürtü oluyor ve kendimi durduramıyorum. Mesela bir şeye üzüldüğümde. Ve saçımı kesmenin beni daha iyi hissettireceğini düşünüyorum." Dönüp onlara baktım, genç ve etkilenmeye açık zihinlerine fikirler soktuğum için endişeliydim. "Ama öyle değil. Sadece daha kötü hissetmeme neden oluyor."

"Bir fikrim var," dedi Luna.

"Öyle mi?"

Mutlu bir şekilde başını salladı. "Uzay çöreği." "Uzay çöreği mi?"

"Evet!" Hallie heyecanla "Evet" dedi. "Bu harika bir fikir! Uzay topuzları uçlarının ne kadar çılgın olduğunu göstermez."

Winnie güldü. "Biliyor musun? Haklı olabilir. Tabii profesyonel bir düzeltme yaptıracak vaktin yoksa."

"Bilmiyorum," dedim. "Buraya gelmek için zar zor zamanım oldu. Cloverleigh'deki restoran saat beşte açılmadan önce böreklerimi ve crostini'lerimi fırına vermem, her şeyi ısıtma torbalarına koymam, arabayı yüklemem, altıya kadar ziyafet salonuna taşımam ve yediye çeyrek kala her şeyi hazır etmem gerekiyor."

"Uzay topuzları kazanacak," dedi kız kardeşim. "Hals ve Loony, bana bir tarak, iki lastik ve birkaç iğne getirebilir misiniz?"

"Evet!" Her iki kız da yataktan fırladı ve banyoya doğru koştu.

"Uzay topuzlarını zarif gösterebilir misin?" Winnie saçımı ortadan ayırmak için tarağı kullanırken sordum.

"Elimden geleni yapacağım." Ses tonu pek de güven verici değildi.

On beş dakika sonra başımın üzerinde Mickey Mouse kulakları gibi tünemiş iki çörek vardı. Dışarı sarkan bir sürü parça vardı ama Hallie bunun

Tamam. Uzay topuzları mükemmel olmak zorunda değildi. Winnie kaküllerimi biraz daha az manyakça görünecek şekilde düzeltmeyi bile başarmıştı.

"Çok teşekkür ederim," dedim.

"Makyajını da yapmamı ister misin?" Winnie sordu.

"İster misin?"

"Tabii ki! İyilik perileri başka ne işe yarar ki?"

Hallie ve Luna ameliyat hemşireleri gibiydiler, Winnie'ye farklı şişeler, kompaktlar, fırçalar ve paletler getiriyorlar, bir sonraki komut için hazır bekliyorlardı. Fosforlu kalem. Bronzlaştırıcı. Maskara.

Sonunda işim bitti.

"Eee? Siz ne düşünüyorsunuz?" Kızlara sordum.

Luna bana melek gibi gülümsedi. "Bence partideki en güzel kadın sen olacaksın."

"Ben de," dedi Hallie.

"Teşekkürler." Hepsine sarıldım. "Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedi Winnie gülerek. "Gitseniz iyi olur."

Acı veren topuklu ayakkabılarımı spor ayakkabılarımla değiştirdim ve onları şortum ve tişörtümle sardım, onları aşağıya kadar takip ederken her şeyi kolumun altına sıkıştırdım. Benimle birlikte dışarı çıktılar ve ön kapıdan çıkan Dex'le karşılaştık.

"Baba!" Luna verandadan atladı ve ona doğru koştu. "Felicity'ye bak!"

"Selam Felicity," dedi.

"Selam, Dex."

Luna onun gömleğini çekti. "Güzel görünmüyor mu? Bir partiye gidiyor." Dex saygıyla bana gülümsedi. "Çok güzel."

"Ama bu kıyafetin tamamı değil," diye açıklamakta gecikmedi Hallie. "O ayakkabıları giymeyecek ve elbise için kesinlikle bir push-up sütyene ihtiyacı var ama saçının yapılmasına yardım ettik."

Winnie Hallie'nin etrafından dolanıp eliyle ağzını kapatırken Dex'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Hoşça kal Felicity. İyi eğlenceler."

"Deneyeceğim," dedim gülerek arabama doğru giderken. "Sadece kendin ol!" diye bağırdı kız kardeşim.

Eve dönerken bunun Winnie gibi biri için her zaman işe yaradığını düşündüm. Kendisi olmak. Herkes Winnie'yi severdi. Çok tatlıydı.

Güzel ve çekiciydi. Herkesle konuşabilirdi, her zaman ne söyleyeceğini bilirdi ve sinirleri asla belli olmazdı.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Eve döndüğümde iç çamaşırı çekmecemi karıştırdım ve sahip olduğum en dolgulu sütyeni çıkardım. Bir hevesle almıştım ama hiç giymeye cesaret edememiştim - yanlış reklam gibi hissettiriyordu.

Ama sundress'in altına giydim ve puf - B cup göğüslerim aniden su balonlarına benzedi. Büyük falan değillerdi ama yakanın üzerinde belirgin bir şişkinlik oluşmuştu. Heyecanla biraz ruj sürdüm ve yansımamı inceledim. Fena değildi. Aslında oldukça iyi göründüğümü düşünüyordum. Berbat saç kesimim belli olmuyordu, Winnie makyajımla kahverengi gözlerimi geniş ve parlak gösteren bir şey yapmıştı ve en az iki kıvrımım vardı.

Hutton'ın beni görmesini isterdim.

"Her şey yoluna girecek," dedim aynadaki kıza. "Hissetmesen bile uzun bir yol kat ettin. Devam eden bir çalışma olmanın yanlış bir tarafı yok."

Kızın bana gülümsemesinden mutlu olarak odamdan çıktım ve merdivenleri hızla indim. Belki aynadaki kız Mimi Pepper-Peabody ya da Litvanyalı bir süper model değildi, belki gözlükleri ve uzay topuzlarıyla çok şık bile değildi, ama bu geceyi başı dik bir şekilde atlatabilirdi.

İçinde topuklu ayakkabıların olduğu çantayı unutmuştu, bu yüzden spor ayakkabılarla geçmesi gerekecekti, ama aslında spor ayakkabılarla daha rahattı. Kendisi olacaktı ve her şey yoluna girecekti.

Tabii bu votkadan önceydi.

Nasıl olduğundan tam olarak emin değilim.

Yolda yeterince sağlam görünen ama saat yediye yaklaştıkça daha da sarsılan sinirlerimi yatıştırmak için kokteylimden sadece birkaç yudum alacaktım.

Aslında bu Mimi Pepper-Peabody'nin suçuydu. Uzun, parlak, sarı dalgaları, askısız küçük siyah elbisesi ve parlak kırmızı tabanlı siyah rügan topuklu ayakkabılarıyla Reunion Organizatörü Barbie'ye benzeyen Mimi, ben masaya mezelerimi yerleştirirken elinde bir pano ile yanıma geldi. "Merhaba," dedi megawatt gücünde bir gülümsemeyle ama gerçek sıcaklıktan zerre kadar yoksundu. "Ben Mimi Pepper-Peabody, yakında Mimi Van Pelt olacağım." Elini uzattı, böylece parmağında parıldayan elmas nişan yüzüğüne hayranlıkla bakabildim. "Evleniyorum."

"Tebrikler," dedim.

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi dudaklarına yapışıp kaldı. "Peki siz kimsiniz?" "Ben Felicity MacAllister," dedim, elimdeki isim etiketine bakarak.

giydim. "Telefonda mı konuştuk? Ben Veggie Vixen'ım."

Mimi bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra kahkahayı patlattı. "Çok özür dilerim, sizi kuruluma yardımcı olması için tuttuğum öğrencilerden biri sandım. Saçlarınla o şeylerin içinde çok genç görünüyorsun, onlara ne diyorsun?"

"Uzay çörekleri," dedim, bilinçsizce bir tanesine dokunarak.

"Uzay topuzları, evet. Küçük kuzenim saçını böyle yapmayı seviyor. Tabii o daha sekiz yaşında." Kolumu okşarken daha küçümseyici bir kahkaha attı. "Ama endişelenme, senin için çok şirin."

Uzun, Fransız manikürlü tırnaklarına baktım ve ellerimi arkama sakladım. Tırnak etlerim korkunçtu. "Teşekkürler."

"Ama stilistinize kaküllerinizi bu kadar kısa kesmemesini söylemelisiniz. Biraz aptalca görünüyorlar."

Alt dudağımı ısırdım.

Mimi parmaklarını şıklattı. "Seni şimdi hatırlıyorum, eskiden sınıfın ortasında burnun kanardı! Hâlâ oluyor mu?"

"Bazen."

Ürperdi. "Ne kadar utanç verici. Umarım bu gece böyle bir şey olmaz."

"Bir meze denemek ister misiniz?" Bir tabak kabak aldım.

ve ona fırlatmamak için kendimi zor tuttum. "Hayır,

teşekkürler. Şimdi de yemek servisi mi yapıyorsun?"

"Catering, evet. Ve bir yemek blogu yazarı." Dişlerimi sıktım ve kibarca bir soru sordum. "Peki ya sen?"

Saçlarını savurdu. "Ben bir yaşam tarzı blogger'ı ve influencer'ım. Kaç takipçiniz var?"

"Az önce iki bine ulaştım."

Gülümsemesi üstündü. "Bende üç bin dört yüz on sekiz var.
Gerçekten hızlı
büyüyorum." "Oh . .
. bu harika."

"Takipçi edinme konusunda herhangi bir ipucuna ihtiyacınız olursa bana haber verin. Seni görmek güzel Felicity, hiç değişmemişsin." Parfümünün baskın kokusunu ardında bırakarak uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra insanlar gelmeye başladığında hâlâ öfkeliydim - her zamanki gibi korkunç ve güzel olduğu için Mimi'ye, beni küçük hissettirmesine izin verdiğim için kendime, beni uzay çöreğine ikna ettiği için Winnie'ye ve hatta bu gece benimle gelmeyi reddettiği için Hutton'a. Ruh halimi hafifletecek bir şeye ihtiyacım vardı, bara doğru yürüdüm ve limonlu votka soda istedim.

Barmene "Duble olsun" dedim. "Sodayı da az koy."

"Yirmi bir yaşındasın, değil mi?" Göğsüme bakmadan önce uzay topuzlarıma temkinli bir şekilde baktı.

"Ben yirmi sekiz yaşındayım," diye tersledim. "Kimliğimi görmek ister misiniz?"

"Her şey yolunda." Bir bardak aldı ve içine biraz buz koydu. "Sadece kontrol ediyorum."

İçkiyi masama geri götürdüm ve birkaç dakika içinde hepsini mideye indirdim. Mimi tekrar yanıma geldiğinde biraz kafam iyiydi, bu sefer amigo takımından birkaç eski arkadaşı da onu takip ediyordu. Carrie esmer, Ella ise çilek sarısıydı ama ikisi de saçlarını tıpkı Mimi'ninki gibi şekillendirmişti.

Onlara gülümsedim ve merhaba dedim, tabaklarına benim mezelerimden biraz eklediklerinde memnun oldum.

"Mmm, crostini," dedi Carrie. Üzerinde Mimi'ninkine çok benzeyen siyah bir elbise vardı ama tek omuzluydu. "Bunun içinde ne var?"

"Keçi peyniri, hurma, ceviz, taze kekik ve biraz bal," dedim, onlara peynirli tost demediği için heyecanlanmışım. "Şuradakiler de karpuz, fesleğen ve beyaz peynir."

"Oooh," dedi Ella, o da kısa, siyah bir elbise giymişti. Bir ordu gibi görünüyorlardı. Ya da bir sıra yedek şarkıcı. "Karpuzlu olanı kesinlikle deneyeceğim. Peki bunlar ne?"

"Kabak böreği. Her şey vejetaryen ve tüm ürünler yerel" dedim gururla.

"Bu çok güzel," dedi Carrie, keçi peynirli crostini'yi cilaladıktan sonra parmaklarını yalayarak. "Mimi, bunu denemelisin."

"Ben ekmek ya da süt ürünleri yemem." Mimi arkadaşlarının tabağındaki mezelere özlemle baktı. Elini karnının üzerine koydu. "şışkinlik, biliyor musun?"

"Biraz yaşa." Ella güldü. "Bir crostini seni şışirmez."

Mimi'nin itiraz edeceğinden emindim ama karpuz, fesleğen ve beyaz peynirli crostini'ye uzanıp hepsini o kadar hızlı ağzına atarak beni şok etti ki sanki kimsenin fark etmemesini umuyordu. iğneyip yutarken gözleri kapandı. "Vay canına. Bu çok iyi." Tepsideki diğerlerine de göz gezdirdi. "Bunların içinde kaç kalori var?"

"Tam olarak emin değilim," dedim. "Ama ekmek çok ince dilimleniyor ve diğer peynirlere kıyasla beyaz peynirin kalorisi çok düşük ve-"

"Belki bir tane daha." Mimi tepsiden bir tane daha aldı ve afiyetle yedi.

Carrie güldü. "Lezzetli olduklarını söylemiştim."

"Oldua iyiler," diye itiraf etti Mimi. nc ve dördüncü crostini'yi - keçi peyniri ve hurma - ve ardından birkaç kabak breğini ağzına tıktıktan sonra Mimi bir kartvizit aldı. "Veggie Vixen. Ama sende cadalozluk namına bir şey yok, değil mi?"

Bardağındaki buz küplerini alkaladım ve birkaç damla daha votka umuduyla bardağı tekrar yukarı kaldırdım.

"Dğnlere yemek veriyor musun Felicity? Mimi nişanlandı," dedi Ella bana.

"Duydum." Mimi'ye gülümsemeye çalıştım. "Ve evet, biliyorum. Ve dğnnz hakkında konuşmayı çok isterim. Glten ya da süt ürünü içermeyen pek çok yemeğim var."

Mimi kartı tekrar masanın üzerine koydu. "Eğer vejetaryen bir şeyler planlasaydım Thornton muhtemelen isyan ederdi," dedi kmseyci bir kakhaha atarak. "O tam bir erkek adamı. Milyonerlerin nasıl olduğunu bilirsin, av kulübeleri ve büyük av safarileri vardır. Tam bir etoburlar."

Arkadaşları, sanki hepsi etobur milyonerlerle nişanlıymış gibi mırıldanarak onayladılar.

"Ama belki duşlarımdan biri için küçük şirin şeyler olabilir. Her şeyi planlamak için Dearly Beloved'ı kullanıyorum. Sen de o uygulamayı kullanıyor musun?" Mimi şarap bardağını yere bıraktı ve çantasından telefonunu çıkarırken dehşet içinde onu izledim. "Seni takip ettiğimden emin olacağım."

"Beni mi takip ediyorsun?" Ciyakladım.

"Evet. Dearly Beloved'da." Parmaklarını iki kez şıklattı. "Devam et."

Birdenbire Mimi'nin Dearly Beloved'daki o boktan tek yıldıızlı eleştiriye bakmasını engellemek için söylemeyeceğim hiçbir şey kalmadı.

"Ben de nişanlıyım," diye ağzımdan kaçırdım.

Mimi şaşkınlıkla bana baktı, parmakları ekranın üzerindeydi. "Sen mi?"

"Evet."

"Kime?"

"Ateşli bir milyardere."

Mimi'nin çenesi düştü. "Ateşli bir milyarderle mi nişanlısın?" "Evet."

"Kim?"

"Hutton French." Ben daha düşünmeden isim dudaklarımdan döküliverdi. "Hutton F r e n c h ?" Üçlü aynı tonlamayla yankılandı.

Onlar

şaşkın bakışlar attılar.

"Mezun olduğumuz sınıftan Zlatka ile çıkan kişi mi?" Carrie sordu.

"Ayrıldılar," dedim hemen.

"Peki yüzüğün nerede?" Mimi kaşlarını kaldırdı ve sol elimi işaret etti.

Hızlı düşündüm. "Ölçüleri alınıyor. Kuyumcуда."

"Lisedeki o çocuğun şimdi ünlü bir milyarder olduğuna inanmak zor," dedi Ella. "O çok ..."

Eğer *garip bir şey* söylerse, ona bir börek fırlatacaktım.

"Sessiz," diye bitirdi. "Ve utangaç."

"Ama zeki," dedim. "O çok zeki."

"Ve muhteşem." Ella kıkırdadı, yanakları pembeleşti. "Şimdi fotoğraflarını görüyorum ve diyorum ki, lanet olsun, neden lisedeyken bu kadar güzel görünmüyordun?"

"Evet," dedim ona, boş bardağımı oradan geçen bir servis elemanının tepsisine bırakırken.

"Şehre döndüğünü duydum," dedi Carrie. "Ninem onu parkta görmüş."

"Peki şimdi nerede?" Mimi etrafına bakınarak sordu. "Neden burada değil?"

Ellerimi sıktım. "İşleriyle çok meşgul."

"Tam olarak ne iş yapıyor?" Ella sordu. "Onunla ilgili makaleleri falan okudum ama utanarak söylüyorum ki kripto paranın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Karmaşık bir durum." Bara doğru baktım, kendimi affettirip bir içki daha almak için can atıyordum.

"Bu gece burada olamaması çok kötü," dedi Mimi gözlerinde şüpheci bir bakışla. "Küçük iş girişiminizi desteklemek isteyeceğini düşünürdünüz."

"Çok destekleyicidir," dedim. "Daha sonra gelecek" diye eklemeseydim sorun olmayacaktı.

Mimi bana hâlâ inanmıyormuş gibi gülümsedi. "Ne güzel. İkinizi de şahsen tebrik etmek için sabırsızlanıyorum."

Kahretsin! Şimdi ne yapacaktım?

"İzin verirseniz, onu arayıp yolda olup olmadığına bakacağım. Sizinle sohbet etmek güzeldi." Çantamı kaptığım gibi döndüm ve onlardan uzaklaştım. Odadan çıkar çıkmaz spor ayakkabılar işe yaradı, çünkü koridorun sonuna doğru hızla ilerledim ve vestiyere girdim. Yaz olduğu için karanlık ve boştu; kapıyı arkamdan kapattım ve sert bir nefes alarak arkama yaslandım.

Düşünmek zorundaydım. Onu aramalı mıydım? Telefonu kapalı olabilirdi. Ona mesaj atabilirdim ama kendimi bir mesajla açıklamak zor olurdu. Ve onun da durumu benim kadar acil göreceğinden emin değildim. Burnum kanıyormuş gibi davranıp beni acile götürmesi için ona yalvarabilir miydim? Gelebilirdi ama geldiğinde kan olmadığını görünce kızabilirdi. Kendime kanlı bir burun verebilir miydim? Kısa bir süre yüzüme yumruk atmayı düşündüm.

Sonra yere çöktüm ve bağdaş kurup oturdum, telefonum kucağında, başparmaklarımın uçları dişlerimin arasında.

Koca ağzıma lanet olsun!

Ne zaman gerilsem, garip ya da şok edici bir şeyler kusardım. Ve tıpkı saçımı stresle kesmem gibi, bu da sık sık başımı belaya sokardı. Ya da güzel olabilecek bir anı mahvetti.

İlk öpücüğüm gibi.

Gözlerimi kapatsam, hâlâ halk kütüphanesinin çalışma odasının kokusunu alabiliyor ve oturduğumuz masayı hayal edebiliyordum. AP calc sınavımız ertesi sabahtı ve Hutton ile ben yan yana oturmuş, çalışma kılavuzuna çalışıyorduk.

Baloya zaten birlikte gitmiştik ve okulun bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı. Sınavlar bittiğinde geriye sadece mezuniyet töreni kalıyordu. Son zamanlarda onu, yani sahip olduğum tek gerçek arkadaşı kaybetme düşüncesi beni biraz panikletmişti.

Sürekli ona bakıyordum ve karnım garip bir şekilde dönüyordu. Koyu sarı saçlarının dağınık ve karışık olması hoşuma gidiyordu.

önden. Çalışırken bazen onunla oynardı. Çalışırken çok dikkatliydi, mavi gözleri lazer gibi sayfaya odaklanırdı. Uzun, düz bir burnu, güzel kulakları vardı ve yutkunduğunda adem elması sallanırdı. Bazen konsantre olurken çenesini bir o yana bir bu yana hareket ettirir ve dudakları aralanırdı. Daha önce hiçbir erkeği öpmemiştim ve Hutton'ı öpmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum.

Dalgınca, Hutton'ın ağzına bakarken kalem silgimi alt dudağıma sürttüm. Bana doğru baktı. "Ne?"

Dik oturdum ve iki elimi masanın üzerine koydum, kalemimi indirdim. "Ben bir şey söylemedim."

"Bana bakıyordun."

"Hayır, bakmıyordum. Boşluğa bakıyordum. Ve düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Hiç biriyle öpüştün mü?" Karnım guruldadı.

Hutton'ın yanakları kızardı ve gözlerini defterine indirdi. "Hayır." "Ben de." Kalemimi tekrar elime aldım ve kenarına bir şeyler karaladım.

"Hiç istedin mi?"

Tamamen hareketsiz kaldı. "Ne yapmak istiyordun?" "Birini öpmek."

Bana baktı. Adem elması sallanıyordu. "Öyle mi?" "Evet," diye itiraf ettim.

Bob. "Ben de."

Birden ne kadar yakın oturduğumuzun farkına vardım. Ve çalışma odasında bizden başka kimsenin olmadığını.

Biraz öne eğildi. Gözleri ağzımdaydı.

Yapacağını düşünmüştüm. Yapacağından *emindim*. I yapmasını *istedim*. Ama sonra panikledim. Bir erkekle nasıl öpüşülür ki?

Mesela, burunlarınız nereye gitti? Dilinizi ne yaptınız? Gözlüklerim yoluma çıkacak mıydı? Nefesim iyi miydi? Dudaklarınızı ne kadar süre bir arada tutmanız gerekiyordu? Hareket ettirmeli miydim yoksa sabit mi tutmalıyım? Kahretsin, sakız çiğniyordum! Yutmalı mıydım? Hutton'ın beni öpmesini istemem ne anlama geliyordu? Ona aşık mıydım? Eğer beni öperse, arkadaştan fazlası mı olacaktık? Benim hakkımda gerçekten ne düşünüyordu? Kalbim küt küt atıyor, aşırı terliyordum ve saniyeler hızla geçiyordu, duvardaki eski saatin tik taklarını duyabiliyordum.

-Yine de harekete geçmedi ve ben de daha fazla dayanamadım ve kelimeleri sessizliğe kurşun gibi sıktım.

"Annem beni istemedi." Hutton

arkasına yaslandı ve gözlerini

kırptırdı. "Ha?"

"Annem beni istemedi. Gerçek annem." "Terk eden mi?"

Başımı salladım, kalbim hâlâ korkuyla

çarpıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Ben altı yaşındayken bir gece bunu söylediğini duydum."

Rahatsız görünüyordu, sonra ensesini ovuşturdu. "Siktir."

"Yaklaşık üç hafta sonra ayrıldı. Ve bir daha geri dönmedi." *Yani doğru olmalı*, konuşmadan ayrıldım.

Hutton hiçbir şey söylemedi. Gözleri kucağına düştü.

"Tanrım, ne yapıyorum ben?" Kalemimi yere bıraktım ve ellerimle yüzümü kapattım. "Özür dilerim. Söylediklerimi unut. Özür dilerim." Tüm vücudum utançtan yanıyordu. "Bunu neden senin üzerine yıktığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun yok."

Kalemimi tekrar elime alarak problem sayfama baktım ve sayılar bulanık değilmiş gibi davrandım.

Bir süre sonra Hutton da hesaplama problemlerine geri döndü ya da en azından ben öyle olduğunu düşündüm. Ama yaklaşık beş dakika sonra defterinden bir sayfa kopardı, ikiye katladı ve bana doğru uzattı.

Ona baktım. "Nedir bu?" "Aç şunu."

Sayfayı açtım ve domuz ağzı şifresiyle yazılmış bir mesaj gördüğümde güldüm. "Bana çözmem gereken bir not mu yazdın?"

"Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım öyle." Domuz ağzının alfabeyi geometrik olarak değiştirmesini simgeleyen ızgarayı hatırlamam bir dakika sürdü. Ama birkaç dakika sonra buldum.

"Ben senin her zaman arkadaşın oldum ve olacağım," diye yüksek sesle okudum, son kelimeye geldiğimde boğazım daraldı.

"Star Trek'ten."

"Biliyorum," dedim, biraz aşağılanmış bir şekilde. Ama gerçekten çok duygulanmıştım. "Teşekkür ederim.

Bunun anlamı çok büyük." Gözyaşlarımı bir kez daha kırptırdım. "İyi misin?"

"Evet. Sanırım mezuniyet kafamı karıştırıyor. Ve belki de sonbaharda yollarımızı ayıracak olmamız. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş sayılırsın." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Sensiz ne yapacağım ben?"

"Nerede olursam olayım, bana ihtiyacın olduğunda hep yanında olacağım."

"Kodu yarasa sinyali gibi kullanacağım," dedim. "O zaman gerçekten ben olduğumu anlarsın."

Güldü. "Ben de aynısını yapacağım."

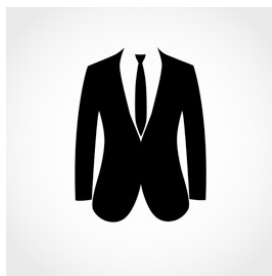
"Ve bir anlaşma yapalım - kodu görmezden gelemeyiz, tamam mı? Eğer birimiz bunu kullanarak bize ulaşırsa, her şeyi bırakır ve kurtarmaya geliriz."

"Anlaştık."

Ve böylece sorunum çözülmüş oldu.

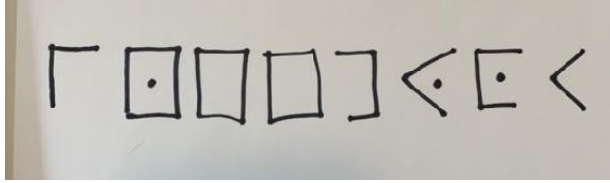
OceanofPDF.com

DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HUTTON

İlk başta kafam tamamen karışmıştı.

Felicity'den gelen mesaj tam da ailemin buzdolabından bir bira kaptığım sırada geldi. Ama gönderdiği şey bir şeyin fotoğrafıydı - üzerinde bir sürü saçma sembol olan beyaz bir kâğıt. Tam ona mesaj atıp aklını mı kaçırdığımı soracaktım ki aklıma geldi.

Saçmalık değildi. Şifreydi. Domuz ağıllı şifresi.

Gülümsedim; onu tanımamın beş saniyeden fazla sürdüğüne inanamıyordum. "Hey baba," diye seslendim. "Hemen şimdi mi başlıyoruz?"

"Hayır," diye seslendi mutfağın yanındaki çalışma odasından. "Harvey henüz gelmedi."

"Harvey hep geç kalır," dedi annem, fırından hilal hamurunda pişirilmiş bir tepsi kokteyl sosis çıkarırken. "O kadar yavaş hareket ediyor ki, son hayatında bir tembel hayvan olduğuna ikna oldum."

Bira şişesini açmadan tezgâhın üzerine koydum ve bir kalem bulmak için ıvır zıvır çekmecesini karıştırdım.

"Geçmiş yaşamlardan bahsetmişken," diye devam etti, "bu öğleden sonra dükkândaki en güzel kadın için bir okuma yaptım."

"Kendini Kleopatra mı sanıyordu?" Kadınlar *her zaman* kendilerini Kleopatra sanırlar.

"Evet, ama o değildi. Kleopatra olan kadınla tanıştım ve Tucson'da yaşıyor. Ama son derece hoş bir kadındı ve bence Kleopatra'ya tutunmaya çalışıyordu çünkü yalnızdı ve aşkı arıyordu. Onu bu gece uğraması için davet ettim."

Aramayı bıraktım ve anneme baktım. "Sen yapmadın."

"Senden biraz daha büyük ama-"

"Kaç yaşında?"

"Kırk, ama genç bir kırk." Annem bunu söylerken nedense göğsünü kabartmıştı. "O çekmecedeki ne arıyorsun?"

"Yazacak bir şey buldum." Üstü kirli, neon sarısı silgili, güdük bir kurşun kalem çıkardım. "Bana da bir parça kağıt lazım."

Alışveriş listelerini yazmak için kullandığı spiralli defteri bana uzattı. "Al."

Listesini geçtim ve şifrenin yer değiştirme tablosunu hızlıca hafızamdan çizdim - ve birkaç dakika içinde Felicity'nin mesajını çözüyordum.

Sana ihtiyacım var, diye yazmıştı.

Hemen kütüphanede onu neredeyse öptüğüm geceyi hatırladım; verdiğim notu ve verdiğimiz sözü.

"Kahretsin," dedim.

"Neyin var?" Annem battaniye içindeki domuzları servis tabağına yerleştirirken bana baktı.

Nefes vererek birayı buzdolabına geri koymadan önce son bir kez daha özlemle baktım. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Arka kapıdan bahçeye çıktım, annem kulak misafiri olmasın diye mutfak kapısını arkamdan kapattım. Dışarıdaki hava ılık ve nemliydi ve sanki bir fırtına geliyormuş gibi hafif metalik kokuyordu. Felicity'nin numarasını çevirmeden önce bir sivrisineğe tokat attım.

"Alo?"

"Yarasa sinyali aldım. Ne oldu?"

"Tamam, sana söylemeden önce, anlaşmaya sadık kalacağına söz verir misin?" "Neden bu konuda içimde kötü bir his var?"

"Söz veriyor musun?"

"Evet."

Rahatlayarak iç çekti. "Tanrı'ya şükür. Çünkü yakında bu dolaptan çıkmam gerekiyor ve senin yardımın olmadan Mimi'yle tekrar yüzleşmem."

"Ne dolabı? Neredesin sen?"

"Mezunlar buluşmasındayım," dedi, "ama vestiyerde saklanıyorum çünkü kötü bir şey yaptım. Yani, söylememem gereken bir şey söyledim."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında. Yani, bizim hakkımızda." "Ne dedin sen?"

Nefes verdi. "Nişanlandığımı söyledim." "Ne dedin?"

"Nişanlı olduğumuzu söyledim. Ben de ateşli bir milyarderle nişanlı olduğumu söyledim ve Mimi kim olduğunu sorduğunda da sen dedim. Tanıdığım tek seksi milyarder sensin."

Seksi olduğumu düşünmesi ilk aklıma gelen şeydi ve içimi biraz ateşledi. "Teşekkür ederim. Ama en başta nişanlı olduğun konusunda neden yalan söyledin?" "Elimde değildi, Hutton," dedi. "Mimi çok kötü ve korkunç davrandı.

Bütün gece, önce sadece ikimiz varken, sonra da arkadaşlarının önünde... Artık bunu yanına bırakamazdım. Sebzelerden nefret eden zengin bir adamla nişanlandığından bahsedip durdu ve kendimi kötü hissetmeme neden oldu, sonra da beni Dearly Beloved'da aratacaktı ve o korkunç yorumu görmeden önce onu durdurmak için bir şey söylemem gerekiyordu. Ben de seninle nişanlandığımı söyledim," diye bitirdi, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Ayrıca işin içine biraz votka da karışmış olabilir."

"Hiç şaşırmadım."

"Özür dilerim, Hutton. Panikledim."

"Sorun değil," dedim ona. "Gelip seni almamı ister misin?"

"Hayır, buraya gelip benim sahte nişanlım olmanı istiyorum."

İçim sıkıştı. "Bu gerçekten gerekli mi? Sadece şehir dışında olduğumu söyleyemez misin?"

"Bunun için çok geç sayılır. Ona senin geleceğini söyledim bile."

Başparmağım ve orta parmağımla şakaklarımı ovuşturarak inledim.

"Özür dilerim, tamam mı? Eninde sonunda her şeyi düzelteceğim, ama lütfen,

Lütfen bu gece buraya gel ve evleniyormuşuz gibi davran."

Başka biri olsaydı, bu çılgınca şeyi yapmayı reddederdim. Ama Felicity benim için özeldi ve ne de olsa bir söz vermiştim. Saatimi kontrol ettim. "Sekize çeyrek var. En az kırk beş dakika daha orada olamayacağım. Eve gidip üstümü değiştirmeliyim."

"Sorun değil."

"Ne giymem gerekiyor?"

"Milyarlık bir şey. Güzel bir takım elbise ve kravat. Etrafta elmas bir yüzüğün yoktur, değil mi?"

Güldüm. "Ben o tür bir milyarder değilim."

"Bir tane bulma şansın var mı?"

"Gecenin sekizinde elmas bir yüzüğü nereden bulabilirim ki?" "Bilmem ki. Richard Gere gibi gece için mücevher ödünç alamaz mısın?"

Pretty Woman'da yaptığı gibi mi?"

"Richard Gere'in benden daha çok haberi vardı. Kuyumcular kapalı."

İç çekti. "Muhtemelen iyidir. Mimi'ye yüzüğün kuyumcуда ölçüldüğünü söyledim."

"Tanrım, Felicity. Bütün bu yalanları nasıl düzgün tutacağım?" Terlemeye başlamıştım.

"Şimdiye kadar sadece onlara söyledim! Nişanlandık, yüzük kuyumcуда ve sen daha sonra buraya geleceksin. Yemin ederim bunu telafi edeceğim Hutton, sadece bir geceye ihtiyacım var."

"Bir *saat*," dedim.

"Bir saat mükemmel olur," dedi. "Sana mekânın adresini göndereceğim, buraya geldiğinde bana mesaj atabilirsin. Hatta gelip seni karşılarım, böylece içeri yalnız girmek zorunda kalmazsın."

"Teşekkürler."

"Teşekkür ederim, Hutton. Ciddiyim. Sen dünyadaki en iyi arkadaşsın."

Telefonu kapattım ve mutfığa geri döndüm, annem plastik kartondan Fransız soğan sosunu bir cips ve dip kaseinin dip ucuna kaşıklıyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, ama gitmem

gerek." "Nereye?"

Çenemi sıktım. "Lise toplantım." "Gerçekten

mi?" Sesi memnun olmuş gibiydi.

"Evet. Felicity orada ve benim ortaya çıkmamı istiyor," diye bitirdim. Gerçek durumu açıklamamın hiçbir yolu yoktu.

"Felicity ile bir randevu mu? Bence bu harika!"

Yemi yutmamayı tercih ettim. "Benim adıma babamdan özür dileyebilir misin?"

"Tabii ki. Belki Kleopatra'yı Harvey ile tanıştıtırırım. Edna geçen yıl öldüğünden beri çok yalnız."

"İyi fikir."

Kaşığını yere bıraktı, yanıma geldi ve yanağımdan öptü. "Sen git hayatım. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Ama önce üstünü değiştirecek misin?"

Kot pantolonuma ve tişörtüme dehşetle baktı. "Ve belki saçını da biraz düzeltirsin?" Saçımın ön kısmıyla oynamaya başladı.

Ellerini ittim. "Kes şunu anne. Gitmem gerek."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum." Gülümsedi. "Felicity'ye merhaba de. İkiniz hakkında içimde hep bir his vardı. Gördüğüm kadarıyla geçmiş hayattaki ruh eşleriymişsiniz."

"Biz sadece arkadaşız." Cebimden anahtarlarımı çıkarıp tekrar arka kapıya yöneldim.

"Karşı koyma, sevgilim. Yarın senin için bir tarot falı bakıp bu işin nereye varacağını anlamalıyız. Ve bir şemsiye al! Yapraklar ters dönmüş ve bu her zaman fırtına anlamına gelir."

Kapıyı arkamdan çekerek kapattım ve onu boğdum.

BİR SAATTEN AZ BİR SÜRE SONRA, ziyafet merkezinin otoparkından Felicity'ye mesaj attım. **Buradayım.**

Seninle kapının önünde buluşuruz! diye mesaj **attı.**

Arabadan inmeden önce vizör aynasından kendimi kontrol ettim. Saçım yeterince düzgün müydü? Kravatım düz müydü? Tüylerim kontrol altında mıydı? Daha fazla zamanım olsaydı tıraş olur ya da en azından düzeltirdim. En azından gömleğimi ütülerdim. Gömleklerimi genellikle kuru temizlemecide ütüttüğüm için bu konuda o kadar da iyi değildim ama takım elbise ceketim bunu örtebilirdi. Arka koltuktan alıp üzerime geçirdim ve yavaşça ziyafet salonunun girişine doğru yürümeden önce arabamı kilitledim.

Her adımda derimin altında bir korku hissi oluşuyordu. Göğsüm daha da daraldı. Nefesim hızlandı. İçeride hiç tanımadığım ama beni yargılamaya hevesli bir grup insan vardı. Kim olduğumu biliyorlardı. Hakkımda bir şeyler duymuşlardı. Muhtemelen parayı hak etmediğimi düşünüyorlardı. Terlediğimi fark edeceklerinden eminim. Sorular soracaklardı ve ben de cevaplarımda tökezleyecektim. Belki de kendi ayaklarım üzerinde tökezlerdim. İsimleri unuturdum. Onlar benim-

"Hutton!" Felicity koşarak bana doğru geldi ve kollarını boynuma dolayarak boğuluyormuş gibi bana yapıştı. "Geldiğin için çok teşekkür ederim! Harika görünüyorsun."

Hemen bırakmaması beni şaşırttı ve bu kadar sıkı tutulmak iyi hissettirdi. Bir an için kollarımla tamamen hareketsiz kaldım.

göğsünü benimkine bastırdı. İçime çektiğimde parfümünün kokusunu aldım - eskiden kullandığı parfüm değildi ama hoşuma gitmişti. Bu koku ve onu kollarımda hissetmek sinirlerimi yatıştırdı.

Ama Felicity geri adım attığında, pek de iyi olmadığını görebiliyordu. "Özür dilerim, Hutton." Uzanıp elimi tuttu ve sıktı. "Unut bunu. İçeri girmek zorunda değilsin."

Bu, bir kadınla park yerinde durduğum ve sosyal bir etkinliğe katılmak istemediğim ilk sefer değildi. Ama o durumlarda bana "*Saçmalıyorsun*" gibi şeyler söylenmişti. *Bencil olmayı bırak. Kendini aşmalısın.* Felicity'nin beni anlaması benim için çok şey ifade ediyordu, öyle ki bir saatliğine kendimi aşmaya çalışacaktım. Çıkışa yakın bir yerde. Bir kokteyle.

"Artık benimle nişanlı olmak istemediğini mi söylüyorsun?" Alay ettim.

"Hayır. Tüm bunların ne kadar saçma olduğunu fark ettiğimi söylüyorum. Ve bu senin için adil değil."

"Bu gerçekten çok saçma. Ama yine de yapalım."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

"Evet. Çok konuşmak zorunda kalmadığım sürece."

"Bütün konuşmayı ben yapacağım," dedi ve beni elimden tutup mekâna doğru çekti. "Söz veriyorum."

"O zaman anlaştık." Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim.

Çok güzel görünüyordu.

-Kâkülleri bugün bir ara makasla kesilmiş gibi görünüyordu ama gözleri kocaman ve ışıltı ışıltı, dudakları dolgun ve pembeydi. Üzerindeki elbise, sahip olduğunu fark etmediğim kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu ve etek ucu normalde giydiğinden daha kısaydı. Ayaklarına baktım. "Bana takım elbise giydirdin ve ayağında spor ayakkabı mı var?"

"Planımız bu değildi ama evet."

"Sorun değil. Çok güzel görünüyorsun." Ona kapıyı açtım.

Kapı aralığında aniden durdu ve bana baktı. "Öyle mi?"

Bir an için yanlış bir şey söylediğimden korktum. Yakam sıkıştı. "Evet. Ama diğer zamanlarda güzel görünmediğini düşündüğümünden değil. Her zaman güzel olduğunu düşünüyorum. Demek istediğim şu anda sen-"

"Hey." Tekrar gülümsedi ve bir anlığına parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Önemli değil. Güzel bir iltifattı. Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Oh." Biraz rahatladım. "Ciddiydim."

Yanakları hafifçe pembeleşti. "Teşekkür ederim."

Onu lobiden geçerek toplantının yapıldığı odaya kadar takip ettim ve hemen omuzlarım ve boynum yeniden gerildi. En az yüz kişi oradaydı; yuvarlak masalarda oturuyor, büfede tabaklarını dolduruyor, barda sıra bekliyor, gruplar halinde içkilerini yudumluyor, sohbet ediyor, gülüyor ve eğleniyorlardı. Felicity elimi tuttuğunda minnettarlık duyarak, bazı insanlar için çok *kolay* olduğunu düşündüm. Benim için neden bu kadar zordu ki?

Felicity beni masaların arasından geçirip ahşap dans pistine götürürken müziğin sesi çok yüksekti. Yanlarından geçtiğimiz insanlara başıyla selam verip gülümsedi ama ben gözlerimi ondan ayırmadım. Sonunda bar sırasına ulaştık ve bana döndü. "İçki?"

"Evet." Boştaki elimle yakamı çekiştirdim.

"Telaşlanmayı bırak. Mükemmel görünüyorsun. Üzerindeki lacivert takım elbiseye bayıldım. Mavi kravatın da gözlerine çok yakışmış."

"Teşekkürler."

"Ama az önce eğri büğrü yaptın. Bırak düzelteyim." Bana döndü ve iki eliyle kravatımı düzeltti, düğümü çok sıkmadan nazikçe yerine oturttu. "Bu nasıl bir his?"

"Güzel." Gözlerimiz buluştu ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

"Sıradaki," dedi barmen, büyüyü bozarak. "Size ne ikram edebilirim?"

İçkilerimizi söyledik -ben Manhattan, o votka ve soda- ve büfeden ayrı küçük bir masaya geçtik. "Bu benim," dedi, meze tabaklarını ve bir yığın kartviziti göstererek.

"Burada kalabiliriz, kalabalıktan uzakta."

"Tamam." Kokteylimden bir yudum aldıktan sonra eski bir alışkanlığımı sürdürdüm: Hemen en yakın çıkışı buldum ve hızlı bir şekilde ayrılmam gerekirse diye kaçış rotamı planladım.

Felicity masadaki yiyeceklerle uğraşırken, bir zamanlar bir terapistin bana hakimiyet ve kontrol sergilemek için beden dilini kullanmakla ilgili söylediği bir şeyi hatırladım. Buna güç pozu deniyordu. Kendinize çok güveniyormuşsunuz gibi durup hareket ediyordunuz ve bu sayede sadece başkalarını değil, kendinizi de kandırabiliyordunuz.

Kulağa saçmalık gibi geliyordu, ben de onu kovdum.

Ama haklı olma ihtimaline karşı, daha ukala bir tavır takınmaya karar verdim. Bu hoşuma giden bir kelimeydi -kendinden emin. Ayaklarımı genişlettim. Göğsümü kabarttım. Biraz kaşlarımı çattım, sanki yanıma yaklaşan birinin yaklaşmak için iyi bir nedeni olsa iyi olurdu.

"Vay, vay. Bakın kim geldi." Uzun sarı saçlı, siyah elbiseli bir kadın ve takım elbiseli, tıknaz, siyah saçlı bir adam masaya doğru yürüdü. Kadın belli belirsiz tanıdık geliyordu ama öyle olmasa bile, kim olduğunu belli eden küçümseyici ve üstün bir hava yayıyordu.

"Mimi." Felicity hemen içkisini bıraktı ve kolunu benimkinin arasından geçirdi. "Hutton'ı hatırlarsın."

"*Bu* şekilde değil." Gözleri saçlarımda, takım elbisemde, ayakkabılarımda gezinirken Mimi güldü. Sonra elini uzattı. "Seni tekrar görmek güzel."

Ona dokunmak istemedim ama uzattığı eli tuttum; soğuk ve sürüngeimsi bir eldi. "Merhaba."

"Grup inekliğinden milyarderliğe," dedi gülerek. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben," dedi Felicity. "Onun büyük bir başarı elde edeceğini hep biliyordum. O bir dahi."

"Bu Thornton Van Pelt, *nişanlım*," dedi Mimi, sanki nişanlanmak bir rekabet sporuymuş gibi ses tonuna biraz hırçın bir hava katarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Thornton, sıkılmış görünüyordu.

"Gelecek yıl Haziran ayının yirmisinde bir düğün planlıyoruz." Mimi bir tarih açıklayarak liderliği ele aldı. "Peki ya siz?"

"Bu yıl." Felicity yanıma daha sıkı yapıştı. "Gelecek ay."

"Gelecek ay mı?" Mimi'nin çenesi düştü. "Ağustos mu?"

"Evet." Felicity bana hayranlıkla baktı. "Sabırsızlanıyoruz."

Cevap verip vermemem gerektiği ya da cevap verirsem ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki Mimi devam etti. "Hutton bu kadar ünlüyken haberleri duymamış olmama şaşırdım," dedi.

"Biz çok özeliz," dedi Felicity. "Bunu duyurmadık." "Ne zaman oldu bu?" Mimi sordu.

"Haftalar önce," diye yanıtladı Felicity. "O geri taşındıktan sonra."

"Gerçekten mi?" Mimi aramızda bir ileri bir geri baktı. "Bu biraz ani oldu."

Felicity, "On iki yaşımızdan beri en iyi arkadaş sayılırız," dedi.

"Ama yakın zamana kadar Zlatka ile çıkıyordun, değil mi?" Mimi lazer ışınlı gözlerini üzerime dikti.

Felicity kolumu okşayarak, "Bunu duyurmamamızın bir nedeni de bu," dedi. "Kimsenin duygularını incitmek istemedik. Değil mi tatlım?"

Zlatka'nın o kadar çok duygusu olmadığından emindim ama başımı salladım ve kendini beğenmiş bir kabadayının yapacağı gibi bir içki daha aldım.

"Bana yüzüğünden bahset," diye sordu Mimi.

"Oh, çok güzel," diye haykırdı Felicity. "Elmas bir tektaş. Gerçekten klasik ve çarpıcı. Hutton'ın inanılmaz bir zevki var."

"Elmas ne kadar büyük? Benimki iki karat." Elini uzattı. "Benimki üç karat," dedi Felicity çabucak. "Ve elmas çatışmasız. Etik kaynaklı."

Mimi kızgın görünüyordu.

"Kestik mi?" "Yuvarlak."

"Grup mu?"

"Platin."

"Renk ve netlik?"

Bu onu şaşırttı ve eli ayağına dolaştı. "Renk ve ne?"

"Berraklık." Mimi parmaklarını iki kez şıklattı. "Devam et." "Ah, unuttum," diye mırıldandı Felicity.

"Elmasınızın rengini ve berraklığını *unuttunuz mu?*" Mimi'nin gözleri kısıldı ve yanımda Felicity'nin sertleştiğini hissettim.

"F ve VVS bir," dedim, Wade'in o zamanki kız arkadaşının - muhtemelen onu aldattığı için intikam almak amacıyla- istediği aşırı pahalı yüzükle ilgili bitmek bilmeyen atıp tutmalarını hatırlayarak.

Üçü de bana sertçe baktı.

"F ve VVS bir mi?" Mimi tekrarladı. "Bunu duydun mu, Thornton?" Thornton saatini kontrol etti. "Evet. Sende olan bu değil mi?"

"Hayır," dedi ona yan gözle bakarak. "Öyle değil."

"Hutton beni çok şımartıyor." Felicity başını omzuma yasladı. "Ama ne önemi var ki, değil mi? Yüzük en önemli şey değil. O sadece bir parça metal ve taş. Asıl değer paylaştığınız aşкта."

"Bunu ona söyle," dedi Thornton, kokteylini bitirmek için kadehini kaldırırken. "Hemen döneceğim. Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Adam uzaklaşırken Mimi ona bakmadı bile. "Peki ya elbisen? Nereden aldın?"

"Paris," dedi Felicity. "Fransızca."

"Paris'in nerede olduğunu *biliyorum*," diye tersledi. "Peki ya resepsiyon?" "Cloverleigh Çiftlikleri, tabii ki. Ama çok samimi bir yer. aile."

Bu noktada Mimi zaferi kabul etmek zorunda kaldı. "Görünüşe göre her şeyi halletmişsin."

"Var." Felicity elini göğsüme koydu. Ve orada bıraktı. "Çok mutluyuz."

"Peki, bunu bir sır olarak sakladığınız için tebrikler." Mimi kollarını kavuşturdu. "Zor olmuş olmalı."

"Aslında bu hâlâ bir sır sayılır." Felicity endişeyle güldü. "Henüz resmi bir açıklama yapmadık, bu yüzden sessiz kalmanızın bir sakıncası var mı?"

"Başka bir şey söyleme." Mimi'nin gözleri birden parladı. "İzin verirseniz, Thornton'u bulmaya gidiyorum."

Yalnız kaldığımız anda Felicity'ye döndüm. "Tanıdığı herkese anlatacağını biliyorsun, değil mi?"

İç çekti, omuzları çöktü, gözleri yere düştü. "Evet. Özür dilerim."

"Benden özür dilemene gerek yok." Kalabalığa bir göz attım. "Ama şu anda haberleri yaymaya başlarsa, haber almaya çalışan insanlarla dolup taşabiliriz."

Gözleri benimkilerle buluştu, biraz paniklemişti. "Haklısın. Hadi buradan gidelim."

İçkimi masaya koydum. "Bir partiden iki kez ayrılmamı istemene gerek yok. Mezeleriniz ne olacak?"

"Onları bırakabilirim." Masanın altından çantasını aldı. "Tabakları yarın alacağım ve ısınma çantalarım zaten arabada. Hadi gidelim."

Bu kez elinden tuttum ve onu kalabalığın içinden lobiye ve ön kapiya doğru çektim. Hızlı hareket ettim ve Felicity bana ayak uydurmak için acele etmek zorunda kaldı. Otoparka geldiğimizde yavaş yavaş yürümeye başladık ve o da gülmeye başladı. "Sanırım güvendeyiz. Tanrım, çok eğlenceliydi. Yüzünü gördün mü?"

Ben de gülmek zorunda kaldım. "Şimdi ağzından ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ben de öyle."

"Nereye park ettiniz?" Ben sordum.

"Tam burada." En yakın sırayı işaret etti. "Sen mi?"

"Ben şuradayım." Otoparkın uzak tarafını işaret ettim. "Ama seninle arabana kadar yürüyeceğim."

"Teşekkürler." Derin bir nefes aldı ve kararan gökyüzüne baktı. "Fırtına geliyor gibi kokuyor, değil mi?"

"Evet." Birkaç araba boyu yürüdük. "Hala onlardan nefret ediyor musun?"

"Onlardan gerçekten nefret etmiyorum, sadece ... beni geriyorlar." Bana baktı. "Poker gecesine geri mi dönüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Ona annemin Kleopatra'yı davet ettiğini söyledim ve o da güldü.

"Eve erken gidebilir ve ona seni geç saate kadar dışarıda tuttuğumu söyleyebilirsin."

Eve gitmek tam da istediğim şeydi, ama . . . Onu gerçekten terk etmek istemiyordum. "Buraya gelmek ister misin?"

"Tabii. Yemek yedin mi?" "Hayır. Sipariş vermek ister misin?"

"Ya da bize bir şeyler hazırlayabilirim. Evinizde hiç yiyecek var mı?"

"Emin değilim." Hizmetçim benim için market alışverişi yapıyordu ama Yemek yapmadığım için buzdolabımda ya da kilerimde ne olduğuna pek dikkat etmezdim.

"Gelirken markete uğrarım," dedi çantasından anahtarlarını çıkararak. "Benim yemeklerim paket servisten daha iyidir." Arabasının kilidini açtı, farlar karanlıkta yanıp söniyordu. "Birazdan görüşür müyüz?"

"Kulağa hoş geliyor." Onun için şoför kapısını açtım ve çantasını yolcu koltuğuna attı. Sonra beni şaşırtarak kollarını boynuma doladı ve vücudunu boylu boyunca benimkine bastırarak kocaman bir kucaklaşmaya girişti.

"Bu gece buraya geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi. "Senin için zor olduğunu biliyorum."

Aletim pantolonumun içinde canlanırken *senin için sert* kelimeleri kafamın içinde vızıldadı. Bunu hissedebilir miydi? İçimden geçenleri gizleme konusunda uzmandım ama ereksiyon halini saklamak daha zor bir işti. "Başka seçeneğim yoktu, hatırladın mı? Kodu kullandın."

Yüzünü görebilmem için arkasına yaslandı ama kollarını boynuma dolamaya devam etti, kalçaları benimkilere dayanıyordu. "Gerçekten acil bir durum olmadıkça bir daha kullanmayacağıma söz veriyorum. Her neyse, harikaydın." Yanağıma bir öpücük kondurdu, ama bu öpücük kasıklarına hücum eden kanı durdurmaya yetmedi.

"Hepsi sendin. Sadece üç kelime söyledim." "Gerçekten mi?"

"Evet, 'merhaba' dedim, 'F' dedim ve 'VVS bir' dedim. Bunların bazıları kelime olarak bile sayılmayabilir."

Güldü, sonunda gitmeme izin verdi. "Sanırım bütün konuşmayı ben yaptım, yani bütün yalanı. Yarın Mimi ağzını açtığında büyük bir karmaşaya dönüşecek. Ama merak etme." Gözleri benimkilerle buluştu, gülümsemesi soldu. "Temizleyeceğime söz veriyorum."

"Sana güveniyorum," dedim ona. "Ve aslında her otuz saniyede bir onu bir kademe aşağı indirmeni izlemekten zevk aldım."

Tekrar gülümsedi, biraz hınzırca. "Yalan söylemeyeceğim, oldukça iyi hissettirdi. Ve eğer gerçekten nişanlanamazsam, en azından bu gecenin anısına sahip olacağım."

Felicity'yi başka biriyle düşünmek hoşuma gitmiyordu, hiç gitmemiştii. "Hey," dedim, göğsümde koruyucu bir dürtü kabarıyordu. "Neden seni mağazaya kadar takip etmiyorum? Birlikte alışveriş yapabiliriz."

Şaşırmış görünüyordu. "Alışverişten nefret edersin."

"Yalnız alışveriş yapmaktan nefret ediyorum. Ama yalnız olmayacağım, yanımda sen olacaksın. Bana yemek yapacağın için yiyecekleri de ben almak istiyorum."

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Beni takip edin."

Cipime doğru yürüdüm, ceketimi arka koltuğa attım ve bindim. Bir dakika sonra yanımdan geçip bana el salladı ve kulağa çılgınca gelse de, onu otoparktan çıkarken takip ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanki bu gerçek bir randevuya dönüşüyordu.

Ama öyle değildi, sadece market alışverişini yapacaktık, sonra da yemek yemek ve takılmak için benim evime dönecektik. Bir şey olacak gibi değildi. Aramızda farklı bir şey yok gibiydi. Benim hakkımda içten içe söylediği onca şey -harika görüldüğüm, zeki olduğum, onu şımarttığım -Uydurmaydı. Kravatımı düzeltmek, elimi tutmak, göğsüme dokunmak ve başını omzuma koymak gibi yaptığı şeyler sadece gösteriş içindi.

Onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi bilmiyordu. Ve ona asla söyleyemezdin. Eğer ona söylersem, her şey bir anda tersine dönebilir ve her şey mahvolabilirdi.

Bu konuda yıllar önce kararımı vermiştim.

Sadece bir sorun vardı, diye düşündüm, bana iki kez sarıldığında vücudunu benimkine bastırma şeklini hatırladığımda sikim pantolonumun içinde yeniden seğirdi.

Onu soymayı düşünmeden edemiyordum.

BEŞ

OceanofPDF.com

FELICITY

"Tanrım, mutfağına bayılıyorum." Beyaz şarabımdan bir yudum almak için bir pint çeri domatesi ikiye bölmeye ara verdim. "Şu anda bir rüyadaymışım gibi hissediyorum."

"Çünkü o boktan işi bana sen verdin." Hutton gözlerini doğramakta olduğu keskin soğandan ayırmak zorunda kaldı.

"Özür dilerim. Ben bile soğan doğramaktan nefret ederim." Güldüm ve elimde şarap kadehiyle etrafımızı işaret ettim. "Ama bunu her gün bu mutfakta yapabilseydim, o iş bile o kadar kötü hissettirmezdi."

Hutton etrafına bakındı, sanki muhteşem ahşap zeminleri, zarif abanoz lekeli dolapları, pırıl pırıl mermer tezgahları, göz alıcı Thermidor ocağı ve paslanmaz aletleri hiç fark etmemiş gibiydi. "Evet. Güzelmiş."

Çıplak ayağımı zeminin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim - spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmıştım çünkü tabanlarımın altındaki saten hissini seviyordum. "Güzelden de öte. Bu mutfağa sahip *olmamam* muhtemelen iyi bir şey. Evimden asla çıkmazdım."

"Benimkini istediğin zaman kullanabilirsin. Ama bana soğan doğratırsan olmaz." Kesme tahtasını bana doğru itti. "Al bakalım. İşim bitti."

"Teşekkürler." Ona baktım ve karnım yine o komik takla atma hareketini yaptı. *Çok iyi* görünüyordu. Ceketini ve kravatını çıkarmış, yakasını gevşetmiş ve kollarını kelepçelemişti. Herhangi bir ürüne boyun eğmeyi ya da yüzünden uzak durmayı reddeden bir tutam saçı vardı. Her zaman alnına doğru uzanıyordu ve bende onu gözlerinden fırçalama isteği uyandırıyordu.

Gerçekten bir çift olsaydık hayatımızın nasıl olabileceğini hayal etmek kolaydı. Tenim ısındı ve hızla domateslerime odaklandım.

"Bir sonraki görevim ne?" diye sordu. "Su kaynıyor mu?"

Ocağın üzerindeki tencereye bakmak için arkama geçti.

"Evet." "Tamam. Büyük bir sote tavasına ihtiyacım var."

Büyük bir alt çekmeceyi açtı ve içine baktı. "Bir sürü tavam var. Hangisine ihtiyacınız olduğundan emin değilim."

Gülerek arkamı döndüm ve çekmeceye baktım. "Bir sürü var ve çok güzeller. Evle birlikte mi geldiler?"

"Hayır. Ev mobilyalıydı ama mutfağı ihtiyacım olabilecek her şeyle doldurması için birini tuttum."

Çenem düştü. "Bu bir şey mi?"

"Elbette, bir bedel karşılığında." Parlak, paslanmaz bir sote tavası çıkarıp ocağın üzerine yerleştirmemi izledi.

"Yani sadece 'Güzel şeylerle dolu bir mutfak istiyorum, işte kredi kartım' mı diyorsunuz? Ve hiçbir şey için kendiniz alışveriş yapmak zorunda kalmıyor musunuz?"

"Aynen öyle. Çok para kazanmanın en iyi yanı da bu; alışveriş gibi yapmak istemediğiniz şeyleri yapmaları için insanlara para ödeyebiliyorsunuz."

"Bana sormalıydın," dedim. "Hoşuma giderdi ve bunu bedavaya yapardım."

"Bunu bedavaya yapmana izin vermezdim."

"O zaman parayı alır ve bizim için iyi yemek ve şaraba harcardım. Zeytinyağına ihtiyacım var," dedim ve tavanın altındaki ocağı açtım.

Kilere gitti ve bana uzun bir cam şişe getirdi. "Başka ne var?"

"Gnocchi'leri suya atın ve gözünüz üzerlerinde olsun. Üste çıktıklarında bana haber ver."

Dediğimi yaptı, yastık şeklindeki küçük lekeleri o kadar özenle izledi ki gülümsemek zorunda kaldım.

"Peki en kötü kısmı ne?" Sarımsak, soğan, doğranmış kabak ve iki mısır başağının tanelerini tencereye ekleyerek sordum.

"Ha?"

"İnsanlara yapmak istemedikleri şeyleri yapmaları için para ödeyebilmenin çok para kazanmanın en iyi yanı olduğunu söylediniz, peki en kötüsü ne?"

Bir an için düşündü. "İnsanlar senin hakkında bir şeyler varsayıyor. Açgözlü olduğunuz, dolandırıcı olduğunuz ya da bir şekilde hile yaptığınız gibi. Özellikle de kripto söz konusu olduğunda, çünkü ortalama bir insanın anlaması kolay değil."

"Benim gibi. Hiç anlamıyorum," diye gülerek itiraf ettim, sebzelerimi karıştırırken.

"Kahretsin, bunu aşağılamak için söylemedim," dedi hemen.

"Rahatla." Koluna dokundum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ve bu doğru - eğer bankacılık sektöründe değilseniz, kriptoyu anlamak kolay değil. Ve insanlar bir şeyi anlayamadığında, özellikle de büyük miktarlarda parayla ilgili olduğunda, o şey yarım yamalak görünür."

"Kriptoda kabataslak insanlar *var*. Ve ABD'li düzenleyiciler onları bulup faaliyetlerini durdurmayı çok seviyor. Ama ben onlardan biri değilim. HFX de mükemmel değil ama sektör o kadar hızlı ilerliyor ki düzenleyicilerin buna ayak uydurması zor. Bizimle çalışmak isteselerdi, sektörü büyütmek ile suçları önlemek ve yürürlükte olmasını istedikleri yasaları uygulamak arasındaki dengeyi bulabilirlerdi. Ancak onlar genellikle daha çok "ben yaptım oldu" oyunu ile ilgileniyorlar."

"Muhtemelen daha çok gazete satar," dedim domatesleri tencereye eklerken.

"Ve yeniden seçilmelerini sağlar." Hutton kaynayan suya kaşlarını çatı. "Temsilciler Meclisi Mali Hizmetler Komitesi önünde ifade vermem gerekiyor."

Gözlerim büyüdü. "Meclis, yani ABD Kongresi mi?"

"İşte bu. Bu konuda hiçbir şey söylemedim çünkü ertelemeyi umuyordum. Ya da daha iyisi, bundan tamamen kaçınmayı."

Adadan şarap şişesini alarak ikimize de biraz daha doldurdum ve Hutton'a bardağını uzattım. "Ne zaman olacak?"

Cevap vermeden önce uzun bir yudum aldı. "Yaklaşık üç hafta içinde. 28 Temmuz'da."

"Vay anasını. Yalnız mı?"

"Hayır, orada beş CEO daha olacak." "Bu yardımcı olur, değil mi?"

"Sanırım. Tabii herkes ne konuştuğunu biliyormuş gibi konuşurken ben aptal gibi konuşuyorsam o başka."

"Yapmayacaksın." Uzandım ve omzunu ovdum. "Senin yerine ortağın tanıklık edemez mi? Wade?"

"Orada olacak ama Wade benim yaptığımı yapmıyor. Doğu Yakası'nın eski parası, kulübün bir üyesi, tüm doğru insanları tanıyor ama bu durumda pek de yardımcı olmuyor. Wade'in başlangıçta yatırım yapacak sermayesi vardı ve insanlarla arası iyi, bu yüzden iyi bir takımız ama

benim gibi arka tarafı bilmiyor. Bu arada bu şeyler yüzüyor." Gnocchi'yi işaret etti.

"Güzel. Kevgir var mı?"

Hutton bir tane bulana kadar etrafta dolaştı ve ben de sebzelerle birlikte tavaya eklemekten önce gnocchi'yi süzdüm. "İfade vermek ya da vermemek gibi bir *seçeneğiniz* var mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Yani, HFX'ten paramı çekebilir ve kurucu ortağı olduğum şirketle birlikte yarattığım algoritmayı terk edebilirim. Ama bu çok kötü görünürdü. Sanki bir suçluymuşum ya da saklayacak bir şeylerim varmış gibi."

"Yani bunu yapmak
zorunda mısın?"

"Yapmak
zorundayım."

"Bence harika olacaksın," dedim, sos için biraz tereyağı kızdırmak üzere daha küçük paslanmaz bir tavayı ocağa koyarken. "Sana güvenim tam."

Güldü. "Kim olduğumu unuttun mu?"

"Hiç de değil! Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bu sende var." Göğsünü okşadım, gerçi ona dokunmaya devam edersem deli olduğumu düşünecekti. Normalde fiziksel olarak bu kadar şefkatli değildim ama bu gece bana karşı çok iyiydi, çok tatlı görünüyordu ve vücudu çok sıcak ve sıkıydı. Kıyafetleri yokken nasıl göründüğünü merak ettim. Her gün spor yapıyordu, bu belli olmalıydı, değil mi? Zayıftı ama muhtemelen güzel kasları vardı. O erkeksi çizgiler ve çıkıntılar.

Vücudunu benimkinin üzerinde hayal ederken yüzüm ısındı. Işıklar kapalı. Kapı kapalıydı.

Kes şunu, diye azarladım kendimi, arkamı dönüp soğuk şarabımdan hızlıca bir yudum aldım. Bu gece seni kurtardı çünkü siz arkadaşsınız. Çünkü kodu kullandın. Çünkü yalvardın. Seni yatağa atmak istediği için burada değilsin.

Ama ona tekrar baktığımda, kesinlikle çıplak bacaklarıma bakıyordu.

KAHVERENGİ tereyağlı fesleğenli gnocchi bittiğinde, yemek için pencerenin yanındaki masaya oturduk.

"Benden şifreli bir mesaj aldığında şok oldun mu?" diye sordum.

"Evet. Söylemeye utanıyorum ama bunu fark etmem bir dakika sürdü." Güldüm. "Önce şifre anahtarını yazmam gerekti."

"Aynen." Hutton bir yudum almak için şarap kadehini kaldırdı. "Ama bazen kütüphanedeki o geceyi düşünüyorum."

Bir an çiğnemeyi bıraktım, sonra yutkundum. "Öyle mi?"

"Evet." Gnocchi'sinden bir ısırık aldı. "Bana ne söylediğini hatırlıyorum."

"Carla - annem hakkında mı?"

Başını salladı. "Onunla hiç konuşuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Arada bir elini uzatıyor ama ..." Sesim kesildi. "*Annemin artık* oynamadığı bir rol olduğu gittiğinde çok açıktı. Ona göre, bunu zaten hiç istememişti. En azından o gece söylediği buydu."

"Bu zor olmalı. Hep merak etmişimdir... boş ver." Hutton bir ısırık daha aldı.

"Ne? Bana sorabilirsin."

Yine tereddüt etti ama sonunda konuştu. "Sanırım bunun nasıl olduğunu merak ettim. Nasıl kulak misafiri oldun, ne dedi?"

"Ben uyuduktan sonra annemle babamın kavgasına kulak misafiri oluyordum."

"Oh." Anlayışla başını salladı.

"O gece büyük bir fırtına vardı ve bu beni her zaman tedirgin ederdi. Annemle babamın odasına gider ve onların yatağında uyuyup uyuyamayacağımı sorardım. Bazen izin verirlerdi, bazen de babam beni tekrar yatağıma sokar ve ben uyuyana kadar yanımda kalırdı. Ama o gece yataktan kalkıp koridora çıktığımda kavga ettiklerini duydum."

"Özür dilerim," dedi Hutton sessizce.

"O zamanlar çok kavga ederlerdi." Şarabıma uzandım ama o gece duyduklarımın acısını hiçbir şeyin tam olarak dindiremeyeceğini biliyordum. Ne şarap, ne mesafe, ne de zaman.

Tartışmaları kafamda dün geceki kadar net bir şekilde tekrarlanırken bir yudum daha aldım - babamın anneme kontrol dışı harcamalarını karşılayamayacaklarını söylemesi, annemin ihmal edildiği ve görmezden gelindiği için karşılık vermesi, babamın çocukları uyandırmamak için onu susturması, annemin ona korkunç isimler takması ve onu kızlarını karısına tercih etmekle suçlaması

Sarhoşsun, Carla.

Ne olmuş yani? Neden umursuyorsun ki? Senin umurunda değil! Beni hiç önemsemedin. Beni sevmiyorsun. Benimle sadece hamile kaldığım için evlendin! Beni hamile bıraktıktan sonra görevini yaptın!

Onu hamile mi bıraktın? Bu beni şaşırtmıştı. Babam anneme vurmuş muydu?

Böyle mi bebek sahibi oldun?

Ailemiz için doğru olanı yaptım, diye ısrar etti.

Siktir git, Mack! En başından beri çocuklarını istemedim. Şimdi de zor istiyorum.

Hutton'a tartışmayı anlatırken tüylerim diken diken oldu. "Şöyle dediğini duydum: 'Senin çocuklarını zaten hiç istemedim. Onları şimdi de zor istiyorum. Vücudumu yorganın altında bir top gibi kıvırdığımı hatırlıyorum, sanki kendimi yok etmeye çalışıyordum.'"

Hutton uzandı ve bileğime dokundu.

"Ona ne söylediğini bilmediğini söyledi. Bunu kastetmediğini söyledi. Ve onun düşüncelerinden sorumlu olmadığını ve anne olmak konusunda nasıl hissettiğine karar veremeyeceğini söyledi. Hayatından bıktığını ve yorulduğunu söyledi. Adam bu konuyu yarın konuşabileceklerini ve sadece yatmaları gerektiğini söylediğinde, o gece zaten biriyle yattığını ve bu kişinin o olmadığını söyledi."

"Siktir," dedi Hutton.

"Kafam karışmıştı. Annemin neden başka bir yerde yatağı olduğunu anlamıyordum." Bir nefes aldım. "Babam tartışmaktan yorulduğunu ve annemin sadece ne istediğini söylemesi gerektiğini söyledi ve annemin cevabı 'Gitmek istiyorum' oldu."

"Ve sizi yanına almak istemedi mi?"

Neredeyse gülecektim. "Hayır. Ama zaten yapamazdı. Babamın söylediği ilk şey, 'Kızlar benimle kalsın' oldu."

Gülümsedi. "Baban için iyi olmuş."

"O en iyisidir. Ve bu beni iyi hissettirdi - en azından babam beni hala seviyordu. Ama kafamı karıştırdı, biliyor musun? Annemin böyle şeyler söylediğini duymak. O ana kadar tüm annelerin çocuk istediğini sanırdım. Birden bunun doğru olmadığını anladım. Annem beni istemiyordu." İçimi çektim. "Yatak odasına geri döndüm ve Millie'nin okul için bir proje üzerinde çalıştığı masaya gittim ve makası aldım. Saçımı ilk kez o zaman kestim."

"Ah."

"Ertesi sabah herkes bana bunu neden yaptığımı sordu ve ben de bir şeyler uydurdum. Kulak misafiri olduğum şeyi kimseye söylemedim."

"Asla mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Başımın belaya girmesinden korkuyordum. Tek düşünebildiğim iyi bir kızın beni dinlemeyeceğiydi. Gençtim ama kulak misafiri olmanın yanlış olduğunu biliyordum. Babamın kızmasını istemiyordum, kız kardeşlerimin incinmesini istemiyordum ve arkadaşlarıma söylemeye çok utanıyordum. Bana annemin neden taşındığını sorduklarında yalan söyledim ve Georgia'daki hasta büyükannesine bakmaya gittiğini söyledim."

"Bir çocuğun taşıyabileceği çok fazla yük var."

"Öyleydi. Ama hayatta kaldım."

Başını salladı. "Merak ediyorum. Bana kütüphanede ne söyledin?"

"Gerçekten mi?" Tekrar şarabıma uzandım ve bitirdim. Boş bardağı yere bırakarak, "İtiraf etmeliyim ki bu bir tür kazaydı," dedim.

Hutton ayağa kalktı, şarap dolabına gitti ve yeni bir şişe çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Heyecanlandığımda bazen nasıl rastgele şeyler söylediğimi bilirsin."

"Bir milyarderle nişanlı olmak gibi mi?" Gürültülü bir patlamayla şişenin mantarını çıkardı. "Düğünümüzün gelecek ay olması gibi mi?"

Güldüm. "Aynen öyle. Kütüphane de o zamanlardan biriydi." "Kütüphanede ne için gergindin?"

Yüzüme sıcaklık hücum etti ve ellerimi yanaklarıma götürdüm. "Bu çok utanç verici. Sana söyleyemem."

"Hadi gel." İkimize de biraz daha şarap doldurdu. "Bana güleceksin."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Gergindim çünkü beni öpebileceğini düşündüm."

"Ve sen bunu yapmamı istemedin." Tekrar oturdu.

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır! Kesinlikle yapmanı istedim. Ama daha önce hiç bir erkekle öpüşmemiştim ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. 'Ya garip olursa? Ya gözlüklerim araya girerse? Sakızımı ne yapacağım?' Sonra panikledim."

Kıkırdamaya başladı. "Üzgünüm, gülmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama ikimiz de tam olarak aynı panik anını yaşıyorduk. Seni öpmek istiyordum ama bir türlü harekete geçemiyordum. Kafamda bunun yanlış gidebileceği tüm yollar vardı ve en başta seni öpmemi istediğinden bile emin değildim. Belki de işaretleri yanlış okuyorum diye düşündüm."

"Değildiniz," dedim başımı sallayarak. "Tanrım, nasıl görüldüğümüzü hayal edebiliyor musun? Koltuklarımızın kenarlarında otururken, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ..."

"Çok terliyordum," diyor Hutton. "Muhtemelen alnımdan damlıyordu."

"Fark etmedim. Ama sanki bir sonsuzluk geçti ve hiçbir şey olmadı, bu yüzden beni böyle görmemen gerektiğini düşündüm. Gerginliği azaltmak için bir şey söylemem gerekiyordu ve her nedense annemle ilgili şey ortaya çıktı."

"Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını hatırlıyorum. Bu yüzden şifreli bir not yazdım." Gülümsedim. "Bu mükemmel bir yanıtı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

"Güzel."

Bir süre orada oturduk, yemeğimize ya da şarabımıza dokunmadan sadece birbirimize baktık. Sanki zaman geriye sarılmıştı ve biz yeniden kütüphanedeydik. Başka biri olsaydım, diye düşündüm, Millie, Winnie ya da başka biri, kalkıp onun kucağına otururdum. Kalçalarına sarılır, ellerimi saçlarına koyar ve ona o ilk öpücük için kendimize ikinci bir şans vermemizin zamanının geldiğini söylerdim. Bunu düşünmek bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Ama sonra dedi ki, "O zamanlar ortalığı karıştırmamış olmamız muhtemelen iyi oldu. Sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kırptım, sonra hızla toparlandım. "Ah, evet. Kesinlikle. Bu aramızdaki ilişkiyi tuhaflıdır."

"Doğru," dedi ama sesinde inandırıcı olmayan bir şeyler vardı. "Yani, kesin bir şey söylemek zor ama muhtemelen haklısın. Bu riski almaya değmeyebilirdi."

Ben şarabıma uzandım, o da çatalını aldı.

Olabilir demişti.

Kudret kesin bir şey değildi. Şüpheyi yer bırakabilirdi. Kudret umut için alan yaratır.

Masanın altında parmaklarımı çapraz yaptım.

YEMEKTEN SONRA, Hutton artıkları kaldırırken ben bulaşık makinesini doldurdum ve ardından paslanmaz tavaları elimle temizledim. İzlerken güldüm

Lavabonun başında, kollarını sıvamış, süngerle ovalıyordu. "Bahse girerim bu gece tencere tava yıkayan tek milyarder sensindir," diye takıldım.

"Muhtemelen," dedi.

"Bence bu iyi." Omzunu okşadım. "Karakterini gösteriyor. Nereden geldiğini unutmamışsın gibi. Onları bana ver de kurutayım."

Yan yana, her şeyi yıkadık, kuruttuk ve kaldırdık. Sadece şarap kadehlerimiz kaldığında, Hutton yarısı boş şişeye baktı. "Biraz daha kalmak ister misin? Şarabı bitirmek?"

Tereddüt ettim. "Eğer o şişeyi bitirirsek eve gidemem." "O zaman burada kal," dedi. "Bir sürü misafir odam var."

"Pijama partisi mi?" Parmak uçlarımı göğsüme dokundurarak skandala uğramış gibi yaptım. "Evlenmeden önce mi? Kasaba halkı ne der?"

Güldü, şişeyi kaptı ve bardaklarımıza boşalttı. "Muhtemelen şimdiden bizim hakkımızda konuşuyorlardır. Hadi, güverteye çıkalım. Yağmurun henüz başladığını sanmıyorum."

Dışarıda hava keskin, uğursuz ozon kokusuyla kaplıydı. Dışarıdaki kanepenin bir ucundaki minderlere uzandım ve Hutton da yanıma, ortadaki mindere oturdu.

Kapat.

Yakınlarda başka ev yoktu, ormanda ışık yoktu, cırcır böcekleri ve dallar arasında hışırdayan ılık yaz rüzgârı dışında gürültü yoktu. Ayaklarımı altına soktum ve elbisemi kalçalarımın üzerinde düzelttim. "Burası çok karanlık. Çok ıssız."

"Beni buraya çeken de bu oldu."

Omzunu dürterek güldüm. "Ne kadar huysuz bir ihtiyarsın."

"Yirmi sekiz yaşındayım. Huysuz bir *gencim*."

"İyi. Sen huysuz bir *genç adamsın*." Şarabımı yudumladım. "Ama ne var biliyor musun? Sürekli kişisel işlerine karışmak isteyen bir sürü insanla uğraşmak zorundasın, bu yüzden seni eleştirmemeliyim. İstedğin zaman mahremiyeti hak ediyorsun."

"Lütfen bunu anneme söyler misin?"

Güldüm. "Bu gece Kleopatra'ya ne olduğunu merak ediyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Onu Harvey'le tanıştıracığını söyledi. Babamın dul arkadaşı."

"Bu çok hoş. O sadece insanların mutlu olmasını istiyor."

Hutton biraz savunmacı bir tavırla, "Ciddi bir ilişki olmadan da mutlu olabilirsiniz," dedi.

"Doğru." Şarabımdan bir yudum daha aldım ve uzaktan gök gürültüsü duyduğumu sandım. "Yalnız değilsen ya da gerçekten bir aile istiyorsan başka."

"Ben asla yalnız değilim," dedi.

"Peki ya bir aile?" diye sordum. "Hiç evlenmeyi düşündün mü? Çocuk sahibi olmayı?"

Hutton bileğini karşı dizinin üzerine koydu. "Pek sayılmaz. İyi bir baba olur muydum bilmiyorum."

Şaşırmış bir halde yüzümü ona döndüm, dizlerim kalçasına çarpıyordu. Dirseğimi kanepenin arkasına dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Sana bunu söyleten ne? Yeğenlerinle çok iyi anlaşıyorsun."

"Evet ama amca olmak farklı bir şey. Daha az baskı var. Onlarla sadece eğlenebilirsiniz. Onların yetiştirilmesinden gerçekten sorumlu değilsiniz." Durakladı. "İyi bir baba olmak için gerekli mizaca sahip miyim bilmiyorum. Bazen gerçekten sinirli ve sabırsız olabiliyorum. Mantıksız ve inatçı olabiliyorum. Kayınbiraderim Neil ise çok yumuşak başlı ve rahat."

"Her türden insan harika baba olabilir. Benim babam da inatçıydı. *Kesinlikle* sinirlenirdi. Ağzı o kadar bozuktuk ki, hafta sonuna kadar küfür çenesi dolup taşardı." Birkaç küfür içeren uzun bir söylevden sonra çenesine dolarlar doldurduğunu hatırlayınca güldüm. "Mükemmel değildi. Ama harika bir babaydı."

Hutton şarap bardağını masaya koydu, sonra kollarını kavuşturdu. "Peki ya sen? Çocuk istiyor musun?"

"İstiyorum ama önce bazı şeyleri çözmem gerekiyor." "Ne tür şeyler?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Sağlıklı bir ilişkide nasıl olunur?"

Kısa bir süre güldü. "Bu konuda bir tavsiyem yok. Babadan bile daha boktan bir koca olurum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Tecrübe."

"Öyle mi?" Bacağını dürttüm. "Bir yerlerde sakladığın bir karın var mı? Sahte nişanlılık olarak bunu bilmem gerekir."

Bana yan yan sırttı. "Hayır, hiç evlenmedim. Ama ilişki kurmaya çalıştım ve bu konuda berbatım. Kelimenin tam anlamıyla berbat olduğum *söylendi*."

"Bu hiç hoş değil."

Omuz silktili. "Dürüstçe."

"Sanırım böyle bir durumda nezakete dürüstlükten daha çok değer verirdim." "Fark etmezdi. Ve gerçekten umurumda bile değildi."

Şarabımdan geriye kalanlara baktım ve evirip çevirdim. "Zlatka'dan mı bahsediyoruz?"

"Bana en son berbat olduğumu söyleyen oydu, ama böyle hisseden tek kişi o değildi ve onları asla suçlamadım. Kimse bir yerlere gitmekten nefret eden bir münzeviyle çıkmak istemez."

"Hepsi bu kadar mıydı? Dışarı çıkmayı hiç sevmedin mi?"

"Büyük bir kısmı buydu. Ama başka sorunlar da vardı. Bir şeyler hakkında konuşmakta iyi değilim. Neyse boş ver." Öne doğru eğildi ve şarabını tekrar aldı. Uzun bir yudumda bitirdi.

"Ne?" Onu tekrar dürttüm. "Söyle bana."

"Fiziksel şeylerde duygusal şeylerden daha iyiyim."

Karın kaslarım kasıldı ve gözlerimi kucağıma indirdim. "Seks şeylerini mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Bu da önemli," dedim, tam olarak hangi konuda iyi olduğunu ve bunu öğrenmek istememin yanlış olup olmadığını merak ederek. "Biriyle iyi bir fiziksel kimya."

Boş bardağını masaya geri koydu. "Aslında Zlatka ve benim seks konusunda o kadar uyumlu olduğumuzu bile sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Benim sevdiğim bazı şeyleri o sevmezdi."

Cesaretimi toplamak için nefes aldım. "Ne gibi?"

Durakladı. "Diyelim ki Zlatka kendisine ne yapıp yapmayacağını söyleyemesinden hoşlanmıyor ve ben de bu tür bir kontrolden hoşlanıyorum."

Şarabımın kalanını boğazımdan aşağı döktüm.

"Ama başka sorunlar da vardı. Beni sürekli olarak içinde olmak istemediğim durumlardan ya da konuşmalardan kaçınmakla suçluyordu ve haklıydı da. Bunlardan kaçınıyorum. Sonunda ilişkimiz bu kategoriye girdi."

"Onu özlemiyor musun?"

"Yok artık. Çok yorucuydu. Ve ben hiç kimseyi özlemedim." Gözlerime baktı. "Yani, sen hariç. Hayatımda seni özlediğim birçok zaman oldu."

Gülümsedim.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ben de seni özledim." Dudaklarımız birbirinden o kadar da uzak değildi ve bu sefer sakız çiğnemiyordum. Eğer ona doğru biraz eğilseydim, o-

Arkasındaki ağaçların üzerinde şimşekler çaktı ve bir saniye sonra tüfek sesi gibi çatırdadı. "Oh!"

Gök gürültüsünün ardından elini bacağıma koydu. "İyi misin?"

"Evet. Özür dilerim." Biraz utanarak omuzlarımı kaldırdım. "Fırtınalar beni hâlâ ürkütüyor."

"Hadi içeri girelim." Hutton ayağa kalktı ve masadan boş şarap bardaklarımızı aldı. "Size misafir odalarını göstereceğim, siz de istediğinizi seçebilirsiniz."

"Kalmamın sorun olmayacağından emin misin?" Onu eve kadar takip ettim.

"Evet. Annemi arayıp sorabilirim, ama eminim o da bunu onaylayacaktır," diye şaka yaptı ve dirseğiyle cam kapıyı kapattı.

"Benimki de öyle. Aslında ona mesaj atıp burada kalacağımı bildireceğim, böylece endişelenmez."

"İyi fikir."

Hutton'ın bana gösterdiği ilk yatak odası ana kattaydı ve kapısı ana süitin tam karşısındaydı. Güzel beyaz kuşgözü nevresimlerle döşenmiş kraliçe boy bir yatak ve kendine ait bir banyosu vardı. "Bu mükemmel," dedim yatağa uzanırken.

Hutton kapı aralığında oyalandı. "Daha fazla mahremiyet istiyorsanız diğer iki yatak odası alt katta."

"Dinle, altı aydır ailem ve iki genç kız kardeşimle birlikte yaşıyorum. Burası cennet."

Güldü. "Tamam. Sana bir şey getireyim mi?"

"Yedek diş fırçası var mı? Belki içinde uyuyabileceğim eski bir tişört?" "Hemen döneceğim."

O yokken anneme Hutton'larda kaldığımı ve sabah evde olacağımı bildiren bir mesaj attım. Dearly Beloved ve Instagram'dan bildirimler geldiğini fark ettim ama onları görmezden geldim ve telefonumu kapattım -Dış dünyayla yarın ilgilenirim.

Hutton elinde katlanmış beyaz bir gömlek, hâlâ paketinde duran bir diş fırçası ve üstünde bir seyahat tüpü diş macunuyla belirdiğinde telefonumu komodinin üzerine koymuştum. "Bu işe yarar mı?"

"Evet. Teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve her şeyi ondan aldım ve bu sırada ellerimiz birbirine değdi. Kollarıma bir sıcaklık yayıldı.

Ellerini ceplerine soktu. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim." Gök gürültüsü dışarıdan gürledi ve ben sıçradım.

"İyi misin?"

"Hayır." Güldüm, utandım. Düşünmeden hızlıca bir şaka yaptım. "Bu gece senin yatağında uyuyabilir miyim?"

Hutton'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Şaka yapıyorum," dedim, yüzüm kızarmıştı. "Sana daha önce söylediklerim yüzünden. Merak etme, ben-"

"İstiyorsan yapabilirsin."

"-gerçekten senin ... içine sürünmek ha?"

"Benim yatağında uyuyabilirsin. Eğer istersen. Yani, eğer korkuyorsan."

Ya korkmuyorsam ve sadece sana yakın olmak istiyorsam?

Ama o sözleri söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Onun yerine sadece gülümsedim.

"Teşekkürler. Ama iyi olacağım."

"Tamam. İyi geceler." Kapıyı arkasından çekerek hızla odadan çıktı.

Bir an orada durup ona baktım. Az önce ne olmuştu? Az önce bir daveti mi reddettim? Bu gece yatağına girmemi mi *istiyordu*? Yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu?

Bu konuda neden bu kadar kötüydük?

Uzay topuzlarımı çıkarırken, yüzümü yıkarken, dişlerimi fırçalarken ve elbisemi ve push-up sütyenimi onun tişörtüyle değiştirirken onu takıntı haline getirmeye devam ettim. Temiz beyaz pamuk tenimde serin ve yumuşak bir his uyandırdı. Banyo aynasında kendime bakarken ne yapacağımı merak ediyordum. Bu gece çizgiyi aşmaya çok yaklaştığımız anlar olmuştu. Bunu hayal etmediğimi biliyordum.

Ama aynı zamanda arkadaşlığımızı sırf oyalanmak için riske atmak istemediğine inanmamı sağlayan şeyler de söylemişti ve ben de istemiyordum. Aramızdaki şey nadirdi.

İstediğim şey umursamazlıktı.

Tüm ışıkları kapatarak çarşafın arasına girdim ve karanlığa baktım. Yağmur çatıya vuruyor, arada bir çakan şimşekler ve gök gürültüsü homurtularıyla noktalanıyordu.

Bir gece şüpheli bir davranışta bulunmak yılların arkadaşlığını mahveder miydi? Belki de mahvetmez. Belki biraz soyunup ne olacağını görebiliriz. Dudaklarımız buluşsun. Ellerimiz dolaşsın. Karanlıkta çekingenliğimizi bırakalım.

Gök gürledi, o kadar güçlüydü ki evi salladı.

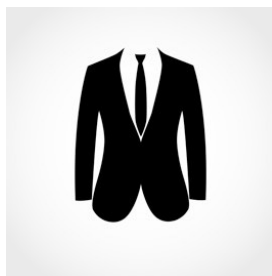
"Bu delilik," diye fısıldadım kendi kendime ama yorganı geriye attım, ayaklarımı yere vurdum, aceleyle kapıya gittim ve kapıyı açtım.

Sonra nefesim kesildi.

Hutton kapıyı çalacakmış gibi elini kaldırmış, karanlıkta, gömleksiz bir halde duruyordu.

OceanofPDF.com

ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HUTTON

"Ah!" Felicity'nin elleri yanaklarına gitti. "Ben sadece ... um ..."

Zihnim umarım onun dilinin bıraktığı yerden devam eder.

Soyunmak isteyip istemediğinizi mi merak ediyorsunuz?

Vücudunun benimkinin üzerinde nasıl hissedeceğini mi merak ediyorsun? Seni on farklı şekilde becermeyi mi düşünüyorsun?

Harika, ben de.

Ama gözleri göğsümde gezinirken söylediği şey "Susadım" oldu.

"Doğru," dedim. "Bu yüzden buradayım."

"Öyle mi?"

"Evet, susamış olabileceğini düşündüm ve sana buzdolabında su şişeleri olduğunu söylemeyi unuttum. Neden sana bir tane getirmiyorum?" Kalbim küt küt atarak ondan uzaklaştım ve büyük odadan mutfığa doğru hızla yürüdüm. Buzdolabının kapağını açarak bir süre orada durdum ve serin havanın çıplak göğsüme çarpmasına izin verdim. Ne aradığımı tamamen unutarak içindekilere baktım.

O biliyor, pislik. Neden üzerinde tişört olmadan yatak odasının kapısını çaldığını kesinlikle biliyor. Tam beş dakika boyunca orada dikilip ukala olmaya çalıştım, kapıyı çalmalı mıyım çalmamalı mıyım diye tereddüt ettim, bunun olası tüm yollarını hayal ettim.

Mesele şu ki, ben sikimden emindim ama sikim benden o kadar da emin değildi.

Birini Felicity ve benim birbirimizi tanıdığımız kadar uzun süredir tanıyorken böyle bir hamle yapmak büyük bir riskti. Zlatka'nın bir partide bana yaklaşıp "Seni istiyorum. Hadi buradan gidelim." Bu çok açıktı.

Felicity bu gece flört mü ediyordu yoksa sadece tanıdık mı geliyordu? Fiziksel çekimi hayal mi etmişim? Fırtına sırasında onu güvende hissettirmek istediğimi söylesem, muhtemelen bir ya da iki orgazmla dikkatini dağıtarak, ne derdi? Bunu yapabileceğimi biliyordum, ama o-

"Hutton?"

İrkilerek arkamı döndüğümde onu tişörtüm ve çıplak ayaklarımla, saçları darmadağın bir halde orada dururken gördüm. Fantezilerimde, karanlıkta adımı böyle binlerce kez fısıldamıştı. Tabii bu benim fantezim olsaydı, şu anda dizlerinin üzerinde olurdu. Ya da ben onu sırtını buzdolabına yaslamış olurdum. Ya da tezgahın üzerinde, dilim kalçalarının arasında olurdu.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim." Nazikçe gülümsedi. "Suyu buldun mu?"

"Su. Evet." Tekrar arkamı dönüp gözlerimi kapattım ve bir nefes aldım, sonra plastik bir şişe aldım ve buzdolabını kapattım. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Suyu benden aldı ama mutfaktan çıkmak için hiçbir hareket yapmadı. Karanlıkta bile bakışlarının göğsümde, omuzlarımda ve karnımda gezindiğini görebiliyordum. İpli pantolonum kalçalarımın aşağı sarkıyordu ve gözleri güneye kaydı. "Sanırım yatağa geri döneceğim."

"Bekle."

Yukarı baktı. "Evet?"

Aklıma on farklı soru geldi ve ne yazık ki "Bugün saçını kestirdin mi?" sorusunu seçtim.

Sivri uçlara dokundu. "Oh. Evet. Bu sabah, o uygulamadaki kötü yorumu gördükten sonra. Berbat görünüyor, biliyorum. Hepsi düzensiz."

"Hiç de değil. Asimetride de güzellik vardır."

Gülümsedi ama söyleyecek bir şey kalmamıştı ve ikimiz de çizgiyi geçecek kadar cesur değildik, orada durmak biraz işkence gibi gelmeye başlamıştı. Sonunda sessizliği bozdu. "İyi geceler."

"İyi geceler." Cesaretsizliğime lanet ederek benden uzaklaşmasını izledim.

Bir an sonra yatak odasının kapısı tıkırdayarak kapandı.

Yatağa geri döndüm ve uzun süre uyanık kaldım, yağmur damlalarının beynime inen küçük yumruklar gibi çatıyı dövmesini dinledim. Bu gece en az beş farklı kez çuvallamıştım. Yıllarımı onu düşünerek ve ya olursa diye merak ederek geçirmiştım ve sonra bu gece gerçekten bir şeyler yapma şansım olduğunda -birden fazla şans- geri çekilmişim.

Ama belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de bilinçaltım bana bir iyilik yapıyordu ve Felicity'yi yatağa atmak her şeyi mahvedecekti.

Onarılamayacak kadar. Hayatımda yeterince ilişkiyi mahvetmişim, değil mi? Bu seferki korumaya değerdı.

Yarın sabah, uzun bir koşuya çıkacak ve testosteron ve hayal kırıklığımın bir kısmını atmak için kendime ağır bir egzersiz seansı verecektim. Sonra duşta kendimi tatmin ederken, bu gece o yatak odasının kapısını çalma cesaretini gösterseydim nasıl olurdu diye düşünürdüm. Tadının nasıl olacağını. Çıkardığı sesler. Bacakları etrafımda. Sırtı kavisli. Dudaklarımın altındaki mükemmel göğüsleri.

Kendimi durduramadan elim eşofmanımın bel bandının içine girdi. Aletimi yumruklayarak kendimi okşarken onun bedenini benimkinin altında hayal ettim. Teninin her santimini yalayacak, parmaklarımla onu kızdıracak, dilimle onu becerecektim.

Nefes alışım ağırlaştı ve hızlandı, fırtınanın gürültüsü için minnettardım. Elimi daha sert, daha hızlı, daha sıkı çalıştırdım, ona ilk kez kaymayı hayal ettim - ıslak ve sıcak olacaktı, benim için istekli olacaktı, horozum için yalvaracaktı. Elleri saçlarımda, sırtımda, kıkımda, beni daha derine çekiyordu. Acıdan ya da zevkten ya da belki her ikisinden birden haykıracaktı, çünkü onu asla incitmeyecektim ama kendimi tutamayacaktım, onu çok uzun zamandır istiyordum ve sonunda benim olmuştu ve onu boşaltmak istiyordum, bunu hissetmek, duymak ve her şeyi benden almasını izlemek istiyordum, daha sert, daha hızlı ve sık, sık, *sık*... Tüm gerilim midemde bir karmaşa bırakan kalın, nabız gibi atan vuruşlarla serbest kalırken bir iniltiyi zar zor bastırdım.

Yaptığım şeyden utanıyordum - koridorun karşısındaki odadaydı!
-Gizlice banyoya girdim, temizlendim ve yatağıma geri döndüm, gecenin geri kalanında dönüp durdum.

"HUTTON."

Felicity'nin fısıltısıydı. Bir an için rüya gördüğümü sandım.

"Hutton." Şimdi eli omzumdaydı. Fikrini değiştirmiş ve yatağıma mı gelmişti? "Hutton, uyan. Burada biri var."

Gözlerimi açtım. Odam aydınlıktı - gecenin bir yarısı değildi, sabahtı ve Felicity beni baştan çıkarmak için burada değildi. Hatta gözlüklerinin üstünden alnı endişeyle kırışmıştı. Ne dediğini anlamaya çalışıyordum. "Ha?"

"Burada biri var, kapıyı çalıyor. Sanırım annen olabilir." "Annem mi?"
Bu hiç de seksi değildi. Kendimi bir dirseğime dayadım.
ve göz kırptı. "Burada mı?"

"Evet. Ve belki başka insanlar." Ayağa kalktı ve koridora doğru baktı.
"Vurulma ve bağırma sesleri duydum ama kapıya cevap vermek istemedim."

Felicity'nin hâlâ benim tişörtümü giydiğini ve meme uçlarının sertleşerek pamuğu dürttüğünü fark ettim. Yorganın altında sikim canlandı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

"Hutton! Orada mısın?" Bu kesinlikle annemin sesiydi. İnleyerek arkama yaslandım ve yastığımı yüzüme kapattım. "Git buradan anne."

"**G i t t i ğ i n i** sanmıyorum. Birkaç saattir kapıyı çalıyor.
dakika."

"Fuuuuuuck." Yastığımı bir kenara fırlatıp doğru ldum ve bir elimle saçımı karıştırdım. "Neden bu kadar erken geldi? Saat kaç?"

"Saat 10'u geçti."

"Öyle mi? Ben hiç bu kadar geç uyumam."

"Ben de öyle. Ama dün gece uykuya dalmakta zorlandım."

"Ben de." Tekrar göğsüne baktım ve kollarını kavuşturdu. Ne güzel. Şimdi de benim sapık olduğumu düşünüyordu.

"Seni uyanık tutan fırtına mıydı?" diye sordum.

"Pek çok şeydi."

"Hutton, sevgilim, aç kapıyı! Garaja baktım ve arabayı gördüm, yani burada olduğunu biliyorum!"

Yataktan kalkarken inledim, en azından annemin bağırması ereksiyonumu büyük ölçüde söndürdüğü için şükrettim. Banyoya doğru giderken, "Bana bir dakika ver." dedim.

Felicity, "Ben giyineyim," dedi.

"Acelemin yok. Dişlerimi fırçalayacağım ve sonra da ondan kurtulmaya çalışacağım."

Ama iki dakika sonra kapıyı açtığımda gelenlerin sadece annem değil, kız kardeşim, eniştem, yeğenlerim ve Clipper Cuts'ın dört üyesi olduğunu gördüm: Stan, Harvey, Buck ve Leonard, kırmızı beyaz çizgili paltoları ve hasır kayıkçı şapkalarıyla süslenmişlerdi. Harvey'nin elinde büyük beyaz bir fırın kutusu vardı. Ben onları durduramadan, hepsi birden eve girdiler ve orada durup beklentiyle bana baktılar.

"Neler oluyor?" Elimi yatağımın başındaki saçlarımda gezdirerek sordum. "Neden hepiniz buradasınız?"

"Haberı duyduğumuzda evde FitzGibbons'ların ellinci yıldönümü yemeğı için prova yapıyorduk," dedi babam. "Askerleri topladık ve hemen oraya koştuk."

"Doğru mu?" diye sordu annem nefes nefese, ellerini dua etmek için kavuşturmuş bir halde.

"Ne doğru mu?" Kalabalığın şaşkınlık içindeki yüzlerine bakarak sordum.

"İşte orada!" Annemin yüzü aydınlandı ve gözleri buğulandı. "Bu doğru! Bu doğru!"

Omzumun üzerinden baktığımda Felicity'nin yatak odalarının olduğu yönden geldiğini gördüm; üzerinde dün geceden kalma mavi elbisesi vardı, saçları dağınıktı, bacakları ve ayakları çıplaktı. Bunun neye benzediğı çok açıktı.

Annem hemen yanına koşarak onu iki elinden tuttu ve kocaman bir kucakla sardı. "Tatlı Felicity, bu bir rüyadan bile daha iyi!"

"Öyle mi?" Felicity annemin omzunun üzerinden geniş ve panik dolu gözlerle bana baktı.

Annem onun elinden tutarak Felicity'yi bana doğru sürükledi ve ikimize yan yana baktı. Sonra gözlerini sildi. "Duygularımı kontrol edebilir miyim bilmiyorum. İkiniz -bunca zaman sonra- evlenmek için nişanlandınız!"

Çenem düştü. Felicity bir çeşit gıcırdama sesi çıkardı.

Kız kardeşim yanıma geldi ve bana sarılmadan önce karnıma alaycı bir yumruk attı. "Seni pislik! Ne zamandan beri benden bir sır saklayabiliyorsun?"

Kayınbiraderim Neil kollarını bana doladı ve sırtıma vurdu. "Bir şeyler söylemeliydin, dostum."

"Ama şimdi çok mantıklı geliyor!" diye haykırdı annem gülerek. "Aşk bulmasına yardım etmeye çalıştığımnda neden hep bu kadar itiraz ettiğı anlaşıldı. O zaten bulmuştu!"

"Ama neden bir sırdı?" diye sordu Zosia, çörek kutusuna bakarak. "Anlamıyorum."

"Çünkü Hutton gibi biriyseniz, medya her zaman işinize burnunu sokar ve bir ilişkiyi kamuoyuna açıklamak üzerinde büyük bir baskı yaratır," dedi kız kardeşim. "Değil mi, Hutton?"

"Ah, evet."

"Dün hissettiğim hüzünlü gözler ve hoşnutsuzluk havası, haberı bizimle paylaşma arzusu ama filizlenen aşkını koruma duygusundan kaynaklanıyor olmalıydı! Ama geriye dönüp baktığımda, tam da oradaydı." Annem benim

ve Felicity'nin avucunu benimkinin içine yerleştirdi. Gözleri yaşlarla doldu. "Beyler. Bir şarkı lütfen?"

Ama biz itiraz edemeden Clipper Cuts önümüzde dizildi ve Harvey zift borusundan bir nota üfledi.

"Tebrikler," Mutlu Yıllar şarkısının melodisiyle dörtlü bir uyum içinde şarkı söylediler, "Tebrikler. Nişanını kutlarım, seni kutlarımıuuuuuu" diye mırıldanarak son iki notayı çıkarırken damarlarımda şok dolaşıyordu.

Felicity ve ben birbirimize çılgınca bakarken herkes tezahürat yaptı.

"Fotoğraf!" diye bağırdı kız kardeşim, telefonunu kaldırarak. "Herkes içeri!"

Clipper Cuts hevesle arkamıza doluşurken ailem de yan taraflara sıkışmıştı. Neil Jonas'ı kucağına aldı ve annem Keely'yi kucağına alıp bir kalçasına oturttu. Allie bir fotoğraf çekti, sonra önümüze geçip bir selfie daha çekti, böylece o da fotoğrafta yer alabildi. "Bu sefer gülümsemeye ne dersiniz?" diye gülerек öneride bulundu. "Hutton ve Felicity, siz ikiniz hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz."

Gülümsemeye bile çalışamadım. Felicity'nin yüzünü nasıl bir şekle sokabildiğı hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrı aşkına, üzerimde tişörtüm bile yoktu.

"Şimdi de mutlu çiftlerden biri," dedi annem. Bir elimi kaldırdım. "Anne, gerçekten, bu-"

Ellerini çenesinin altında kavuşturarak, "Utanmana gerek yok," diye söylendi. "Kolunu ona dola, Hutton! Sen aşıksın! Zavallı kız heyecandan titriyor."

Felicity'ye baktım - gerçekten de sarsılmış ve korkmuş görünüyordu - ve hemen kolumu omzuna attım.

Felicity, "Bayan French, millet, açıklamam gereken bir şey var," diye söze başladı.

"Lütfen. Bana anne de." Annemin gözleri tekrar yaşardı. "Ve açıklanacak bir şey yok. Bu kitaptaki en eski hikaye - erkek kızla tanışır, yıllarca sadece arkadaş olurlar, sonra orada her zaman daha fazla bir şey olduğunu fark ederler . . ." Gözyaşlarını sildi. "Sanki evren tüm dualarıma cevap vermiş gibi. Artık senin için endişelenmeyi bırakabilirim, Hutton."

"Yapabilir misin?"

"Evet." Keyifle güldü. "Artık sana tuzak kurmaya çalışmak yok, çünkü belli ki ruh eşinin başından beri burada olduğunu fark etmişsin."

Felicity başını salladı. "Bunun için çok üzgünüm ama-"

"Üzülme." Annem gülümsedi. "Bu haberi kendinize saklamak istemenizi anlıyoruz. Böyle bir sırrı kalbinize yakın tutmak istemeniz çok doğal. Ama artık ortaya çıktığına göre," diye heyecanla devam etti, "kutlamak için sabırsızlanıyorum! Düğünün gelecek ay olacağı doğru mu?"

"Uh . . ." Felicity ve benim aramda bir başka panik dolu bakış geçti. "Bunu nereden duydun?"

"Ah, haberler her yerde," dedi kız kardeşim. "İnternette, yerel sabah haberlerinde, sosyal medyada. Haftalardır gizlice nişanlıymışsınız ve Ağustos'ta Cloverleigh Çiftlikleri'nde çok samimi bir düğün yapacaktıydınız. En az beş arkadaşım manşetleri mesaj atıp doğru olup olmadığını sordu." Güldü. "Şüphelerim vardı ama annem evrenin ona böyle acımasız bir oyun oynamayacağından emindi."

"Ve haklıydım! Şunlara bir bakın, neler olduğu çok *açık*," dedi annem göz kırparak, benim gömleksiz göğsümü ve Felicity'nin çıplak bacaklarını göstererek.

"Umarım rahatsız etmemişsinizdir," dedi Neil gülerek.

"Peynir de!" Kız kardeşim bir fotoğraf daha çekti. "Bir öpücüğe ne dersin?"

"Bir ne?" Felicity bir titreme geçirdi ve ben de kolumu onun omuzlarında sıktım.

"Bir öpücük!" Annemin bu fikre bayıldığı belliydi. "Kamera için. Refah için. Aşk için!"

"Aynen öyle," dedi kız kardeşim, telefonunu bize doğrultarak. "Öp onu, Hutton."

Felicity'nin gözlerine baktım ve birçok duygu gördüm - çoğunlukla korku, ama aynı zamanda tanıdık bir sıcaklık ve hatta muhtemelen biraz umut. Hiç düşünmeden dudaklarımı onunkilere indirdim.

Annem iç çekti, kız kardeşim *hı hı dedi*, Zosia *hı hı dedi* ve Clipper Cuts "Let Me Call You Sweetheart "a başladı.

Ama bunların hiçbirini duymuyordum, çünkü on beş yaşımdan beri öpmek istediğim kızı ilk kez gerçekten öpüyordum. Dudakları kapalı kalmıştı ama hayal ettiğim kadar yumuşak ve tatlıydılar ve öpüşme bu kadar büyük bir izleyici kitlesine karşı olması gerektiği kadar iffetli olsa da bitmesini istemiyordum.

"Tamam, anladım" dedi kız kardeşim.

Ama biz durmadık.

"Bir oda bulun!" diye bağırdı Neil.

"Bu iğrenç. Çörekleri şimdi alabilir miyiz?" diye sordu Zosia.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi açtım -Felicity'nin yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Kafam karıştı," diye fısıldadı.

"Benimle gel." Kolundan tuttum ve onu arka koridora doğru çektim, zihnim tıkırdıyordu.

"Şaka yapıyordum!" Neil gülerek bağırdı.

"Bırak gitsinler," dedi annem. "Muhtemelen biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları var - habersizce aşk yuvalarına daldık."

Odama girip kapıyı kapattım ve etrafımda döndüm. Felicity'nin yüzünde, yanaklarındaki iki kırmızı leke dışında hiçbir renk kalmamıştı. "Aman Tanrım," dedi. "Çok özür dilerim."

"Olma."

Ama Felicity yatağımın ayak ucunda volta atmaya başlamıştı. "Koca ağzımı Mimi'ye açmamalıydım. Bunun olacağını biliyordum. Sadece ailenin haberi duyup bu kadar mutlu olmasının sonuçlarını düşünmemiştim! Sadece onlar da değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabah telefonumu açtığımda Winnie'nin bana bizimle ilgili bir sürü manşet gönderdiğini gördüm; manşetlerdeydik!"

"Öyle miyiz?"

"Evet! Takipçi sayım bir gecede fırladı. Tonlarca DM'im var. Dearly Beloved'daki bildirimlerim patlıyor. Ve annem - yani Frannie - bana bir sesli mesaj bıraktı, henüz dinlemedim ama ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyorum." Hareket etmeyi bıraktı ve ellerini yüzüne götürdü. "Şimdi herkese gerçeği söylemek zorundayım - bunu uydurduğumu. Bu çok utanç verici."

"Tamam, bekle." Zihnim dönüyordu. "Belki de bunu herkese söylemek zorunda değilizdir."

"Ha?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Belki de sadece devam edebiliriz." "Devam etmek mi?"

"Evet, en azından kısa bir süre için." Başını geri çekti.

"Neden?"

"Annemi duydun. Sonunda beni rahat bırakacak. Belki diğer herkes de bırakır."

Felicity bana deliymişim gibi baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Etrafımdaki herkes tarafından özel hayatım olmadığı konusunda taciz edilmekten bıktım. İfade vermeye hazırlanmak için yapmam gereken çok iş var.

İnsanlar nişanlı olduğumuzu düşünürlerse bana bunu yapmam için alan açarlar" dedim. Söylemediğim şey şuydu: *Ayrıca, sahte nişanlın olmak, seninle çok zaman geçireceğim, bana aitmişsin gibi davranacağım, belki de her zaman kıyafet içermeyen şekillerde.*

"Ne kadar süre için?"

"Sadece ben buradayken," dedim. "Evi sadece üç aylığına kiraladım. Ağustos'un on beşine kadar çıkmam gerekiyor." Hesap yaptı. "Yani bir ay mı?"

"Doğru." Otuz gün boyunca *başka bir* versiyonumu yaşama fikriyle garip bir şekilde özgürleştigimi hissettim - yapabilseydim onun için olacağım adam. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Sanırım dışarıda hayal kırıklığına uğramış pek çok Prancin' Nine olacak."

"Yani yapacak mısın?" "Tabii ki yapacağım."

"Bu ailene yalan söylemek anlamına gelecek... Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Bir an için alt dudaklarını çiğnedi. "Ama kimseye *zarar vermiyoruz*. Aslında ailem çok sevinecek. Tek sorun bu ilişkiyi bitirmek zorunda kalmamız olacak. Ama sanırım sen San Francisco'ya döndüğünde ilişkimizi bitirebiliriz."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Gelecek ay evleneceğimizi söylemem dışında! Kahretsin!" Ellerinin topuklarıyla başını yere vurdu.

"Bakın, şu anda bunun için endişelenmeyelim."

"Ama hikayeyi doğru anlatmalıyız, Hutton. Bir senaryoya ihtiyacımız var." Felicity gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Aksi takdirde bir haydut gibi davranabilirim."

"Bir hikâye bulabiliriz." Kapalı kapıya baktım. "Şimdilik sadece onlardan kurtulmaya çalışalım."

Felicity güldü. "Belki senin yatak odanda kalırsak bir ipucu bulurlar."

Bu düşünceyle mide kaslarım gerildi. "Keşke."

Mutfağa geri dönmeden önce üzerime bir tişört geçirdim ve herkesi ön kapıdan çıkarma umutlarım çabucak yıkıldı.

Kahve demlenmişti, Neil ocaktaki tavaya yumurta kırıyordu, kız kardeşim portakal soyuyordu ve herkes çöreklerin tadını çıkarıyordu.

"Siz ikiniz oturun," dedi annem, mermer adaya bizim için iki dolu fincan koydu. "Soruyu nasıl sorduğunu duymak istiyoruz."

"Bu özel bir şey anne." Felicity'nin yanındaki taburenin kenarına kaydım. Allie, "Hadi, anlat bize," diye yalvardı. "Yüzüğü de görelim."

Felicity sol elinin parmaklarıyla oynadı. "Yüzük aslında hâlâ kuyumcuda. Ölçüleri alınıyor."

Zosia elinin üstündeki pembe kremayı yalarken, "Büyükannem bunun duygusal sapma sorunlarını aştığın anlamına geldiğini söylüyor," dedi. "Bu doğru mu?"

"Duygusal *kaçınma* sorunları ve bunu söyleme." Kız kardeşim kızına sert bir bakış attı.

"Söyle bana, evlenme teklif ederken dizlerinin üzerine çöktü mü?" Annemin gözleri hülyalı bir şekilde büyüdü. "Romantik miydi?"

Felicity bana baktı ve ben de ipuçlarımı ondan alacağımı düşünerek başımı salladım. "Evet," dedi, sesi kendinden daha emin çıkıyordu. "Tek dizinin üzerine çöktü ve çok romantikti."

"Neredeydin?" Allie merak etti.

"İşte." Felicity omzunun üzerinden baktı. "Ormanın dışında."

"Ormanda mı evlenme teklif ettiniz?" Annem bu konuda heyecanlı görünüyordu. "Boğa gibi bir toprak burcu için mantıklı. Peki sen hangi burçsun Felicity?"

"Ben yengeç burcuyum. Doğum günüm yeni geçti - aslında bana evlenme teklif ettiği zaman da o zamandı." Felicity şimdi hikâyenin tadını çıkarıyordu. "Doğum günümde."

"Oh, bu mükemmel." Annem mutlulukla başını salladı. "Toprak gibi bir boğa, hassas bir yengeç için harika bir eştir."

Allie kıs kıs güldü, ben de gözlerimi devirdim. "Anne, birine hassas yengeç demek iltifat değildir," dedim ona.

"Birlikte iyi olacağınızı söylüyorum," dedi annem savunmacı bir tavırla. "Hem Boğa hem de Yengeç aile odaklıdır. Ancak bir Yengeç, duygularıyla temas halinde olmayan biriyle zorlanabilir Hutton, bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmamaya dikkat etmelisin. Duygularını hemen kendi küçük yengeç kabuğuna geri çekecektir."

"Düğün hakkında konuşalım," dedi Allie. "Cloverleigh Çiftliği'nde mi olacak?"

"Sanırım öyle," dedi Felicity. "Sadece kız kardeşim Millie ile bazı ayrıntıları teyit etmem gerekiyor. Orada düğün organizatörü o."

"Tarih ne?"

"Bu da teyit edilmesi gereken detaylardan biri." Bana baktı.
"Ağustos'ta olmasını umuyoruz."

Babam bana baktı. "Buraya temelli mi taşınyorsun oğlum? Yoksa ikiniz San Francisco'ya mı taşınacaksınız?"

Boğazımı temizledim. "Planlar şu anda havada kaldı."

"Düğüne gelebilir miyim?" diye sordu Zosia umutla. "Lütfen?"

"Elbette gelebilirsin," dedi annem.

"Meraktan soruyorum, bu acelen ne?" Allie Felicity'nin orta kısmına bir göz attı. "Bize söylemek istediğın başka bir şey var mı?"

Felicity ve ben aynı anda "*Hayır*," diye cevap verdik.

"Alexandra, bu acelenin nedeni belli," dedi annem iç çekerek ve bize dramatik bir jest yaparak. "Birbirlerine aşıkla! Ve birlikte mükemmeller, sence de öyle değil mi?"

Kız kardeşim güldü ve kahvesini aldı. "Katılıyorum. Bir boğa ve bir yengeç cennette yapılmış bir eşleşmedir."

Birisi düğün veya gelecek planlarımız hakkında soru sormaya çalıştığında konuyu değiştirerek kahvaltüyı atlattık. Felicity konuşmayı bizden uzaklaştırma konusunda harikaydı. Anneme dükkânında işlerin nasıl gittiğini sordu ve yakında bir okuma için geleceğine söz verdi. Babama bahçesinin bu yaz nasıl olduğunu sordu ve gelip biraz domates toplamayı çok istediğini söyledi. Neil'e ilçe şerifi olan amcası Noah için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sordu.

"Harika bir adamdır," dedi Neil. "Bu senin amcan mı?"

"Üvey annemin kız kardeşiyle evli," diye açıkladı Felicity. "Ama ben o ailenin içinde büyüdüm, yani hepsi benim için teyze ve amca."

"Sawyer'lar harika insanlar," dedi annem. "Aslında Frannie ile düğün ve her şey hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Henüz değil anne," dedim Felicity'nin yüzündeki endişeli ifadeye dikkat ederek. "Bu haber beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı, o yüzden önce MacAllister'larla konuşmamız için bize bir şans ver."

"Peki bir sonraki şarkı performansınızı nerede izleyebilirim?" Felicity Clipper Cuts'a konuyu yumuşak bir şekilde değiştirerek sordu.

Hiç ders almadığı halde bir saat boyunca step dansı yapmasını izlemek gibi inanılmazdı.

Sonunda herkese gitmeleri gerektiğini söyledim çünkü yapacak işlerim vardı. En son annem çıktı. Kapıyı arkasından kapattım ve arkama yaslandım. Sol göz kapağım seğiriyordu. "Tanrım."

Felicity iki eliyle yanaklarını kapattı. "Bu çok fazlaydı. Sen iyi misin?"

"Evet. Sen?"

Başını salladı. "Sence her şeyi satın mı aldılar? Annenle baban ikna olmuş gibi hissediyorum ama bazen kız kardeşin bize emin değilmiş gibi bakıyordu."

"Allie oldukça kurnazdır, ama sanırım çoğunlukla ondan bir sır sakladığıma şaşırdı. Genelde ona her şeyi anlatırım."

"Kız kardeşine yakın olmanı seviyorum. Bence bu harika." Kollarını indirerek iç çekti. "Tamam, hadi. Mutfağı temizleyelim ve ailemle nasıl başa çıkacağımıza karar verelim."

Tüm bunları MacAllister'ların önünde tekrar yapmak zorunda kalma düşüncesi neredeyse bu çılgınca planın fişini çekmeme yetecekti, ama sonra onu öptüğümde ne kadar iyi hissettiğimi hatırladım. Bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istiyordum.

Onu lavaboya kadar takip ettim.

"Ben yıkayayım, sen kurula?" diye önerdi.

"Elbette. Ama bekle." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Şu

öpücük." Bana baktı. "Ne olmuş ona?"

"Bundan bir çıkış yolu göremedim."

"Hayır. Tabii ki hayır." Adaya baktı ve parmak ucuyla mermerdeki uzun bir damarın izini sürdü. Konuşması için bir dakika geçmesi gerekti. "Bunun milyonlarca yıl önce ısı ve yoğun basınç nedeniyle oluşmuş olması şaşırtıcı değil mi?"

Ama cevap veremedim, çünkü tenimdeki bir damarı bu şekilde - yavaşça, kasıtlı olarak, huşu içinde- takip etmesinin nasıl bir his olacağını merak etmekle meşguldüm. Aklımda belirli bir damar vardı.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Beni öpmene aldırmadım, Hutton."
"Yapmadın mı?"
Başını iki yana salladı. "En azından artık nasıl bir şey olduğunu biliyoruz, değil mi?" "Doğru."
Damarı izlemeye devam etti. "Aslında, muhtemelen bu tür bir şeyi tekrar yapmamız gerekecek."
Kalbim bir sonraki atışında tökezledi. "Öpücük mü?"
"Evet. Yani, eğer nişanlanırsak insanlar bunu bekleyecektir." Bana baktı.
"Beklemeyecekler mi?"
Başımı salladım, sanki evren cesur olduğum için beni ödüllendirmiş gibi hissediyordum. "Düşünüyordum da, belki de pratik yapmalıyız."
Kan doğruca sikime hücum etti. "Şimdi mi?"
"Belki şu anda değil ama yakında." Omuzları yükseldi. "Bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüyor musun?"
"Evet. Yakında. Pratik yap. Güzel." Lanet bir mağara adamı gibi. "Harika." Gülümsedi ve durulamak için bir tabak aldı.
"Buraya taşınmalısın," diye ağzımdan kaçırdım.
Tabak elinden kaydı ve lavaboya çarparak geri döndü. "Ha?"
"Benim yanıma taşınmalısın." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim.
"Bu her şeyi daha gerçek, daha inandırıcı yapardı. Sence de öyle değil mi?"
"Evet. Kesinlikle, daha gerçekçi olur." Yanakları pembeleşmişti.
"Sadece-ben-ben bilmiyorum eğer sen . . ."
"Ne yapacağımı bilmiyor muydum?"
"Eğer, bilirsin, daha gerçekçi olmasını *istiyorsan*."
Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. "İstiyorum."
Dudakları bir dakika açık kaldı, sonra kapattı. Bana bir gülümseme sundu. "Tamam. Öğleden sonra eve gidip eşyalarımı alacağım. Birkaç haftalığına da olsa ailemin evinden çıkmak güzel olacak."
"Harika."
Bulaşıkları sessizce yıkamaya devam ettik ama ben içten içe çıldırıyordum.
Bugün taşınyordu. Öpüşme pratiği yapmak istiyordu. Bu eylemin parametreleri içinde başka nelere izin ver i l e b i l i r d i ?
Gözlerim başından topuklarına doğru gezinirken tenim sıcaktan karıncalandı.
İşler karışabilir.

OceanofPDF.com

YEDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

"Bu *doğru* mu?" Winnie'nin sesi hararetli bir tona yükseldi.

"Evet." Uyuduğum yatağın kenarına oturdum ve kelimeleri test ettim.

"Bu doğru. Hutton ve ben nişanlandık. Onun yanına taşınıyorum."

"Buna inanamıyorum! Neden dün bir şey söylemedin? Çıldırarak üzereyim!"

"Özür dilerim. İstedim ama Hutton ve ben bir süreliğine sessiz kalmaya karar vermiştik. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin." Kız kardeşime yalan söylediğim için kendimi suçlu hissederek dudağımı ısırdım. Ama Hutton dün gece beni kurtarmaya gelmişti ve benden bir iyilik istemişti, onun için bunu yapabilirdim.

"Onun sessiz ve utangaç olduğunu hatırlıyorum, evet, ama ikinizin bir şey olduğunu fark etmemiştim. Aranızda bir şey olmadığına hep yemin ederdin! Ağzından milyonlarca kez 'sadece arkadaşız' lafı çıktı! Bozuk plak gibiydin."

"Doğruydu," dedim savunmaya geçerek. "Ta ki yakın zamana kadar. Bu yaz şehre geri döndüğünde, birbirimize karşı hiç itiraf etmediğimiz hislerimiz olduğunu fark ettik."

"Tanrım, biz *çok* farklıyız. Şimdiye kadar onun adını vücuduma dövme yaptırmıştım."

Güldüm. "Muhtemelen."

"Siz ikiniz hariç herkesin gördüğünü biliyorsunuz." Ses tonu artık kendini beğenmiş bir hal almıştı.

"Evet, artık biliyoruz." Yana doğru eğilerek koridorun karşısındaki Hutton'ın spor kıyafetlerini giydiği yatak odasına bakmaya çalıştım ama kapıyı kapatmıştı.

"Bu çok şaşırtıcı. Ama beni bilirsin, her bir ayrıntıya ihtiyacım olacak ve şimdi ihtiyacım olacak."

"Şu anda zamanım yok ama bu akşam yemekte anlatırım. Hutton ve ben herkesi burada ağırlayacağız ve ben yemek yapacağım."

İlk başta Hutton'a ailemi akşam yemeğine davet edip edemeyeceğimizi sorduğumda beti benzi atmıştı - ailemi sevmediğinden değil, ama *ailenden* yeni kurtulmuştuk ve bu bir günde çok fazla insan demekti. Ama onu ikna ettim, onlar gelmeden önce hikayemizi yüzde yüz açıklığa kavuşturacağımıza ve kimseyle havadan sudan konuşmak için yalnız bırakılmayacağına söz verdim. Ayrıca, haberi herkese birden fazla kez vermektense bir kerede vermenin çok daha iyi olacağını söyledim.

"Annem ve babam geliyor mu?" Winnie sordu. "Evet. Az önce annemle konuştum."

"Ağladı mı?"

"Evet," diye onayladım, suçluluk duygusu beni tekrar vurdu. "Telefonu açar açmaz gözyaşlarına boğuldu ama mutlu. Şu an işte ve fırın çok yoğun ama buraya gelir gelmez ona her şeyi anlatacağıma dair söz verdirdi."

"Yemek saatine kadar bekleyemem," diye feryat etti Winnie. "Bana daha erken söyleyemez misin?"

"Gerçekten yapamam," dedim. Gerçek buydu -Hutton ve ben hâlâ hikâyeyi açıklığa kavuşturmak zorundaydık. "Ama söz veriyorum beklediğimize geçecek. Sana Hutton'ın adresini mesaj atarım, dört gibi gelirsin."

Winnie derin bir iç çekti. "Peki, tamam. Ama hemen Mills'i ara, tamam mı? Aklını kaçırmak üzere."

Dudağımı ısırdım. Millie endişelendiğim tek kişiydi - doğuştan gelen bir saçmalık detektörü vardı ve beni gezegendeki herkesten daha iyi tanıyordu. "Yapacağım."

"Tanrım. Evleniyorsun, Lissy. *Evleniyorsun.*" Tıkanmıştı. "Buna inanamıyorum."

"Ben de öyle."

"Senin adına çok sevindim. Bir arkadaşına aşık olmak ne kadar harika. Ve ikinizin liseden beri arkadaş olmanız ne kadar güzel?"

"Ortaokul," dedim. "Yedinci sınıfın ortasında taşındı." Onu hâlâ Bay Krenshaw'ın onur matematik sınıfının kapısında dikilirken, rehber öğretmen onu tanıştırtırken elini omzuna koyarken görebiliyordum. Gözlerini yere dikmiş, sarkık saçları yüzünün üst kısmını örtmüştü.

Odadaki tek boş koltuk benim yanımdaydı ve Bay Krenshaw onu bana doğru gösterdiğinde, doğrudan bana baktı ve ilk düşündüğüm şey, şimdiye kadar gördüğüm en berrak mavi gözlere sahip olduğuydu. Onlarda çok nazik bir şey vardı ve diğer ortaokul çocukları gibi bir pislik olmadığını hemen anladım. Kolay kolay uyum sağlayamayacağını hissetmişim, bu yüzden onu öğle yemeğinde yalnız gördüğümde yanıma oturması için davet ettim. Pek konuşmadı ama o gün ve hemen hemen sonraki her gün masada yanıma oturdu.

"Ama hemen çok yakın olmadık," dedim. "Bu zaman aldı."

Winnie güldü. "Evet, şimdiye kadar acele etmeme konusunda çok iyiydiniz. Birdenbire her şey yıldırım hızına ulaştı. Gerçekten gelecek ay mı evleniyorsunuz?"

"Umarım. Hâlâ Millie ile konuşmam gerekiyor. Bakalım mümkün mü?"

"Eğer Cloverleigh'de yapamıyorsak, Abelard hakkında konuşalım," dedi. Winnie orada düğün koordinatörüydü. "Cloverleigh Çiftlikleri'nde yapmak istemenizi çok iyi anlıyorum ama bu kadar geç bir tarihte bir tarih bulamazsanız, özellikle de Eylül ayına kadar bekleyebilirsiniz, size yardımcı olabilirim."

"Hutton o zamana kadar gitmiş olacak," dedim düşünmeden.

"Gitti mi? Ne demek istiyorsun? Bu senin de taşınacağın anlamına mı geliyor? Yemek işiniz ne olacak?"

Bacaklarım gergin bir şekilde zıplamaya başladı. "Henüz hiçbir şeyden emin değilim ama Hutton bu evi sadece bir aylığına tuttu. Nerede yaşayacağımız da vermemiz gereken kararlardan biri."

"Takipçi sayınızın patladığını gördüm."

"DM'lerim de öyle. Açıkçası tanınmış biriyle nişanlanmak influencer statünüze yardımcı oluyor. Birdenbire işbirliği talepleriyle dolup taşmaya başladım."

"Bu çok heyecan verici!"

"Benim de Sevgili gelen kutumda bir sürü yeni mesaj var," dedim ona, aniden bunalmış hissederek. "Daha onlara bakmadım bile. Neyse, gitmem gerek ama saat dörtte burada görüşürüz. İstersen Dex ve kızları da getirebilirsin."

"Hutton'ın tüm ailesi de orada olacak mı?"

"Hayır. Onları bu sabah kahvaltıda gördük. Bu gece sadece MacAllister'lar var."

"Çok yakında, adın artık MacAllister olmayacak. Felicity French olacaksın! Eğer adını değiştirirsen yani." Sonra içini çekti. "Ben olsam

bir gün Winnie Matthews olmak istiyorum. Çok şanslısın."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattık ve dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamayarak bir süre öylece oturdum.

Felicity French kulağa harika geliyordu.

HUTTON ÇALIŞIRKEN, dün gece bıraktığım tabakları almak için buluşma yerine koştum ve sonra toparlanmak için eve döndüm. Evin boş olmasına - bencilce nedenlerle- sevinmişim. Henüz detaylı sorulara cevap vermeye hazır değildim.

Bavulumu yatağın altından çıkarıp içine şifonyer çekmecelerini boşalttım, dolabımdan birkaç parça eşya ve birkaç çift ayakkabı ekledim, sonra makyaj çantamı, saç ürünlerimi ve rastgele birkaç tuvalet malzemesini bir gecelik çantaya tıktırdım. Her şey yoktu ama beni bir ay idare ederdi. Dizüstü bilgisayar çantamı omzuma attıktan sonra her şeyi alt kata taşıdım.

Ama ön kapıdan çıkmaya çabalarken verandada Millie ile karşılaştım.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kaçmak mı?"

Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi hissediyordum. "Ben de seni arayacaktım."

"Ve ne diyeceğim?"

"Hutton'la nişanlı olduğumu mu?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı ve Millie kahkahayı patlattı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Hutton'la gerçekten nişanlı değilsin," dedi başını sallayarak. "Onunla bir aydır gizlice çıkıyor olmana *imkân yok*. Seninle her gün konuşuyorum. Seni her zaman görüyorum. Daha dün sana onu sordum. Şimdi bana gerçeği söyle."

Ağırlığımı gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "Gerçek biraz karmaşık."

"İyi ki akıllıyım." "Ve bu

uzun bir hikaye." "İyi ki

zamanım var."

Onun gözlerinin içine bakamadan etrafıma bakındım. Yağmur durmuştu ve güneş parlıyordu. Su birikintileri buharlaşıyordu. Kaldırımlar kuruyordu. Kuşlar cıvıldıyordu. Bir uçak tepemde vızıldıyordu.

Millie ayağını vurmaya başladı.

"Mesele şu ki ..." Lafi dolandırdım ve muhtemelen hayatımda ilk kez ağzımdan kaçırarak rastgele bir şey bulamadım. Belki de ablamın her zamanki saptırmayı kabul etmeyeceğini bildiğim içindir. Nefes vererek vazgeçtim. "Mesele şu ki, dün geceki buluşmada Mimi Pepper-Peabody-soon-to-be-Van Pelt beni köşeye sıkıştırıp kendimi kötü hissettirdiğinde koca ağzımı açtım ve Hutton'la nişanlı olduğumu söyledim."

Millie'nin çenesi düştü. "Oh, kahretsin."

"Sonra bir elbise dolabına saklandım ve ona buluşmaya gelmesi ve gerçekmiş gibi davranması için yalvardım."

"Ve yaptı mı?"

Başımı salladım. "Tam istediğim gibi takım elbise ve kravatla geldi ve ben Mimi ve nişanlısına düğünümüz hakkında bir sürü saçma şey söylerken orada durdu, buna Ağustos sonunda Cloverleigh Çiftlikleri'nde gerçekleşecek olması da dahil."

"Biliyorum. Bunu dirty-little-scoop-dot-com'da

okudum." "O magazin saçmalıklarını mı okuyorsun?"

Omuz silkti. "Elimde değil. Ünlü dedikodularına bağımlıyım."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek kıpırdandım. "Her şey nasıl bu kadar çabuk ortaya çıktı bilmiyorum. Sadece gece için eğlenceli bir oyun olması gerekiyordu, Mimi'den böyle bir dangalak olduğu için intikam almanın bir yolu. Ona hiçbir şey söylememesini söyledim."

"Şey, artık orada. Bir şekilde-" Millie durdu. "Bekle, Van Pelt mi dedin? Bu Mimi'nin nişanlısının soyadı mı?"

"Evet. Komik bir ismi var." Bir an düşündüm. "Thornton! Thornton Van Pelt."

"Bu şekilde ortaya çıktı," dedi Millie. "Van Pelts bir medya holdingine sahip - internet siteleri, kablolu yayın ağları, gazeteler, sosyal medya, online magazin. Bahse girerim Dirty Little Scoop'un da sahibidirler. Kısacası, sırrınızı olabilecek en kötü insanlara söylediniz."

"Kahretsin." Omuzlarım çöktü ve gece çantam yere düştü. "Hiçbir fikrim yoktu."

Millie eğildi ve çantamı aldı. "Bu da bugün neden viral bir haber sansasyonu olduğunu açıklıyor. Ama asıl soru, bunu neden inkâr etmiyorsun?"

Neden sadece bir şaka olduğunu söylemiyorsun? Çünkü Frannie, babam ve Winnie bunun gerçek olduğunu düşünüyor."

"Onlara olmadığını söyledin mi?" Sesim korkuyla titreyerek sordum.

"Hayır. Seninle konuşana kadar bir şey söylemek istemedim." Bana ters ters baktı.

ve çantamı tekrar omzuma astım. "Ama sen tüm ulaşma çabalarımı görmezden geliyordun, ben de seni bir kaçak gibi avlamak zorunda kaldım. Şimdi *ne* oldu? Neden Frannie ve babama gerçeği söylemedin?"

"Çünkü Hutton yapmamamı istedi."

Millie'nin kaşları çatıldı. "Neden?"

"Açıklayabilirim ama onlarla karşılaşmadan önce verandadan inmek istiyorum.

Bir yerde kahve içmeye gidebilir miyiz?"

"Yapabiliriz," dedi Millie, "ama işaret eden ve fısıldayan bir sürü insanla karşılaşabilirsiniz. Burası hakkında konuşulacak pek bir şey olmayan küçük bir kasaba ve siz burayı ateşe verdiniz."

"Haklısın. Tamam, hadi senin evine gidelim."

Millie'yi evine kadar takip ettim ve buzlu çay bardaklarıyla mutfak masasına oturduk. Millie'nin evi Hutton'ınki kadar büyük ya da gösterişli değildi ama beyaz çitleri, üstü kapalı ön verandası ve kemerli iç kapılarıyla sıcacık havasını hep sevmişimdir. Çok da güzel bir zevki vardı; parke zeminler ve pervazlar koyu, zengin bir kahverengiye boyanmıştı, duvarlar açık ve nötrdü, mobilyaları ise canlı ve renkliydi.

İki kedisi Muffin ve Molasses mutfağa geldi ve Muffin kucağıma atladı. Millie'ye buluşmayı, Hutton'ın evindeki geceyi ve Clipper Cuts da dahil olmak üzere coşkulu ailesi kutlama kahvaltısı yaparken kapalı yatak odasının kapısının ardında onunla yaptığımız sessiz sohbeti anlatırken onu okşadım.

"O zaman bekle. . ." Bir elini kaldırdı. "Geceyi ayrı odalarda mı geçirdiniz? Hiçbir şey olmadı mı?"

"Hiçbir şey olmadı, ama ..." Sandalyemde kıpırdandım. "Bir şekilde bunu istedim

için

." Kaşları havaya kalktı. "Devam et."

"Bilmiyorum, aramızda farklı bir şeyler var gibi." "Bütün yaz mı? Yoksa dün gecedен beri mi?"

"Belki de tüm yaz boyunca öyleydi. Söylemesi zor, kendimi ona yakın hissediyorum,

Birbirimizi görmeden uzun bir süre geçirdiğimiz için bu biraz çılgınca. Ama geri taşındığında ve tekrar takılmaya başladığımızda, sanki hiç zaman

geçmemiş gibiydi - ve aynı zamanda orada yeni bir katman vardı."

"Cinsel gerilim mi?" diye sordu, gözlerinde bir parıltıyla.

Gözlerim Muffin'in yumuşak gri kürküne kaydı. "Evet. Ama o çizgiyi aşmayı düşünmek bile korkutucu."

"Bu anlaşılabilir bir şey. O kadar uzun süredir arkadaşsınız ki, bir yabancıyla sınırı aşmak daha zor." Çayından bir yudum aldı.

Gözlüklerimi burnuma doğru ittim. "Peki ya yanıyorsam? Ya benden bu şekilde hoşlanmıyorsa? Ya gerçekten susayıp susamadığımı sormak için yatak odamın kapısını çalıyorsa?"

"Bekle." Millie bardağını masaya çarparak geri koydu. "Dün gece siz yattıktan sonra yatak odanızın kapısını mı çaldı?"

"Evet." Yüzüm ısındı. "Üzerimde tişört olmadan." "Senden o şekilde hoşlanıyor," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Ayrıca bu sabah beni öptü," diye itiraf ettim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Ah?" Kaşları kalktı.

"Sadece gösteriş içindi - kız kardeşi fotoğraf çekiyordu - ama güzeldi. Hemen ardından beni yatak odasına sürükledi ve annesinin ve kasabadaki diğer herkesin bekâr olduğu konusunda onu rahatsız etmeyi bırakması için bu numarayı sürdürmemiz gerektiğini söyledi. Çalışmak için huzur ve sessizliğe ihtiyacı var." Ona Kongre oturumundan bahsettim. "Bu konuda gerçekten gergin."

"Onu suçlamıyorum. Bu herkes için korkutucu olabilir, ama özellikle anksiyetesi olan biri için." Millie çenesine vurdu. "Yani plan, o Washington'a gidene kadar bu maskaralığı sürdürmek mi?"

"Sanırım öyle. Henüz sonunu konuşmadık." "Ama aslında bir düğün planlamayacaksınız, değil mi?"

Mutfak penceresinden dışarı baktım. "Emin değilim. Ama onun yanına taşınıyorum."

"Onun yanına mı taşınıyorsun?" Gözleri irileşti.

"Evet. Daha gerçekçi görünmesi için bu sabah bunu önerdi ... öpüşme alıştırmaları yapmamızı önerdikten hemen sonra."

Nefesi kesildi. "Bu delilik Felicity."

"Ama eğlenceli de olabilir, biliyor musun?" "Herkes yalan söylemek mi?"

"O kısmı değil, ama taşınmak, öpüşme alıştırmaları yapmak, aşık olduğuma inanmak ve hatta sahte bir düğün planlamak. Yani, ya bunların hiçbirini gerçekten yapamazsam?" Telaşlanarak sordum. "Ben sen ve Winnie gibi değilim. Hiçbir zaman kapımı çalan erkekler olmadı."

Şimdiye kadar üç erkek arkadaşım oldu ve hiçbiri birkaç aydan fazla sürmedi."

"Çünkü 'seni seviyorum' diyen herkesten ayrılırsın." "Geçmişten bahsetmiyoruz," dedim hemen.

"Konuyu *sen* açtın."

"Ya benim için hiç gerçekleşmezse, Millie? Ya hiç doğru hissetmezsem? Neden nasıl bir şey olduğunu deneyimleme şansım olmasın ki?" O kadar heyecanlanmışım ki Muffin ürkmüştü; kucığımdan atlayıp kaçtı.

"Tamam, tamam. Özür dilerim," dedi Millie nazikçe. "Bunun kötü sonuçlanmayacağından emin olduğun sürece, ben de kabul edeceğim."

"Yapmak zorundasın." Gözlerimle ona yalvardım. "Bunun gerçek olmadığını kimseye söyleyemezsin. Lütfen. Sadece bir aylığına bunu yaşamamıza izin ver."

Kalbini çaprazladı, dudaklarını kilitledi ve görünmez anahtarı omzunun üzerinden fırlattı. "Tek kelime etmeyeceğim. Özellikle de bir kısmının gerçek *olduğunu* düşündüğüm için."

"Bu gerçek değil." Sandalyemde daha uzun oturdum ve bakışlarımı ona diktim. "Bu geçici bir durum ve sadece iyi vakit geçiriyoruz. Şimdi akşam yemeğine geliyor musun? Hutton'ın evinde yemek yapacağım, yani bizim evimizde."

"Bunu kaçırmazdım. Umarım repliklerimi hatırlarım."

"Tek yapman gereken Ağustos sonunda küçük bir düğün planlamama yardım edeceğini söylemek. Hepsi bu kadar."

"O kâküllerin uzaması için fazla zaman yok," diye alay etti.

Ona ters ters baktım ve alnıma dokundum. "Hiç komik değil."

"Aslında gönderdiğin fotoğraf kadar kötü değil," dedi. "Daha kötüsünü yaptığına eminim."

"Teşekkürler." Durakladım. "Sanırım."

Hutton'ın -artık *evi- önüne* geldiğimde kapıyı çalmalı mıydım yoksa sadece denemeli miydim emin değildim. Kapıyı açtığına hâlâ ön basamakta durmuş tartışıyordum. Antrenmandan sonra temizlenmişti ve saçları biraz nemliydi. "Kilitli miydi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama sadece içeri girmek istemedim. Kapıyı çalacaktım."

"Felicity, artık burada yaşıyorsun. Kapıyı çalmana gerek yok. Sana bir anahtar getireceğim." Bavuluma uzandı ve arabama baktı. "Bavulları taşımanıza yardım edebilir miyim?"

"İşte burası," dedim içeri girerken. "Her şeyi paketlemedim, çünkü bu, bilirsiniz, kısa süreli."

Kapıyı arkamdan kapattı. "Evde biriyle karşılaştın mı?" "Evet.

Millie." İçimi çektim. "Ve bir şey itiraf etmeliyim."

"Ne?"

"O gerçeği biliyor."

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. Özür dilerim. Beni çok iyi tanıyor ve saçmalığın kokusunu bir mil öteden alabiliyor. Rol yapmaya devam edemedim. Ama endişelenme, o da buna uyuyor." Gülümsedim. "Ve küçük kardeşim Winnie'nin aksine, Millie kesinlikle sır saklayabilir."

"Deli olduğumuzu mu düşünüyor?" Bavulu arka salona doğru götürmeye başladı.

"Kesinlikle. Ama o-" Ona çarptım, çünkü hareket etmeyi bırakmıştı.

Sağda onun odası vardı. Solda ise dün gece uyuduğum oda vardı.

Arkasından nefesimi tuttum, sağa gitmesini umuyordum. Sola gitti. "Bu oda iyi mi?"

"Elbette." Onu odaya kadar takip ettim. "Sadece ..."

"Ne?" Endişeli bir ifadeyle bana baktı.

"Ya bu gece biri evi görmek isterse? Ailem buraya daha önce hiç gelmedi. Tüm eşyalarımı ayrı bir odada görürlerse merak edebilirler."

Başını salladı. "Haklısın." Bavulu sürükleyerek yanımdan geçti ve koridoru geçerek yatak odasına girdi. "Bu daha mı iyi?"

Kapı aralığında oyalandım, soldaki büyük boy yatağa, uyumlu lambaları olan ikiz komodinelere, köşedeki sandalyeye, ormana bakan özel bir güverteye açılan sürgülü cam kapıya baktım. Bu sabah buraya gelmişim ama çarşafı dolanmış, uyuyan seksi Hutton'dan başka bir şeye bakmamıştım. "Çok güzel bir oda."

Şifonyerin yanına gitti. "Bana bir dakika verirsen, senin için birkaç çekmeceyi boşaltayım, böylece eşyalarını buraya yerleştirebilirsin. Burada bir sürü

Dolapta da bir oda var, kocaman. Üzgünüm, bunu daha önce düşünmeliydim."

"Bunun için endişelenme."

Soldaki üç şifonyer çekmecesini yatağın üzerine boşalttı. "Yeterince yer var mı?"

"Kesinlikle."

Yatağın üzerindeki giysileri kollarının arasına aldı. "Bunları şimdilik başka bir yatak odasında saklayacağım."

"Tamam." Sağ tarafındaki kapıya baktım. "Orası banyo mu?"

"Evet. Duş almak istersen orada temiz havlular da var." "Teşekkürler."

Bir an öylece durdu, üzerimdeki mavi elbiseye baktı, sanki duştan önce üzerimden çıktığını hayal ediyordu.

Bu da bana bir fikir verdi.

"Sakıncası var mı?" Arkamı döndüm ve sırtımı gösterdim. "Bu fermuarı tek başıma açmam çok zor."

"Tabii." Giysileri tekrar yatağın üzerine bıraktı ve arkamdan geldi.

Ellerini enseme hissedince nabzım hızlandı. Yavaşça fermuarı aşağı kaydırды, sütyen hizamda durakladı. Birkaç saniye geçti.

Nefesimi tuttum, sessizliği gerginliği azaltacak kelimelerle doldurma dürtüsüyle savaştım. *Bu kadarı yeterli. Bundan sonrasını ben hallederim. Yardımın için teşekkürler.*

Onun yerine, ne yapacağını görmek için bekledim.

Sonra belime kadar indirirken fermuarın sesini tekrar duydum, parmak eklemleri omurgamı aşağıya doğru sıyrıyordu. Bacaklarım karıncalandı.

Hutton durakladı, parmakları kuyruk sokumumda duruyordu. "Bu iyi mi?" "Mükemmel. Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Geri adım atarak yatağın üzerindeki giysi yığınını topladı ve beni yüzümde bir gülümseme ve dörtnala koşan bir kalple bırakarak odadan çıktı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra bavuluma ve boş şifonyer çekmecelerine baktım. Bu *gerçekten de* yatak odasını benimle paylaşmak istediği anlamına mı geliyordu?

Yoksa hepsi oyunun bir parçası mıydı?

"BUNA INANAMIYORUM." Frannie'nin gözleri yine buğulandı, oysa daha önce iki kez ağlamıştı - bir kez babamla geldiğinde, bir kez güvertedeki mezeler sırasında ve şimdi de tacoları için ağlıyordu. Mutfak masasında karşımda otururken peçetesiyle gözlerini kuruladı.

"Tanrım, anne. Yine mi?" Audrey, Hallie ve Luna'yla birlikte adada oturan Emmeline başını salladı. "Üzücü değil."

"Biliyorum, ama ..." Frannie bir nefes aldı ve bana gülümsedi, gözleri cam gibiydi. "Bu konuda kendimi ne kadar mutlu hissettiğimi anlatamam."

"Ve ne kadar ani oldu," diye ekledi yanındaki babam. Kendimi kötü hissetmemeye çalışarak onlara gülümsedim. "Ani oldu. Anlıyorum."

"Ama hepimiz şüphelenmedik değil," diye böbürlendi Winnie. Babamızın yanında oturuyordu, Dex de masanın ona en yakın ucundaydı. "Onları lisede görmeliydin," dedi ona. "Bu işin böyle sonuçlanacağı belliydi."

Dex, "Bu kadar uzun süredir arkadaş olmanız çok güzel," dedi.

"Arkadaşlıktan nişanlılığa nasıl bu kadar çabuk geçtiniz?" Winnie sordu. "Mesela ne zaman oldu?"

Sol tarafımda, Hutton birasını aldı. Sağımda, masanın diğer ucunda Millie şarabını aldı ve büyük bir yudum aldı. Hangisinin daha gergin olduğundan emin değildim.

"Şey," dedim, Hutton'la akşam yemeğini hazırlarken kararlaştırdığımız açıklamayı yapmaya başladım, "on iki yaşımızdan beri yakın olduğumuzu biliyorsunuz. Birbirimizi görmeden bir süre geçirsek bile her zaman iletişim halindeydik. Mart ayında Hutton ziyaret için eve geldiğinde gerçekten yeniden bağlantı kurduk. Sonra Mayıs ayında geri taşındığında, birlikte daha fazla zaman geçirmeye başladık."

Winnie gülerek, "Yani aslında hiç de ani olmadı," dedi.

"Aradığın şeyin tam orada olduğunu fark ettin," dedi Frannie gözyaşlarını tekrar kırıştıtarak.

"Tıpkı bir şarkıdaki gibi," diye mırıldandı Audrey. "Ya da bir filmdeki gibi."

"Ya da bir masal kitabı," dedi Hallie. "Ama bir peri masalı değil, çünkü Felicity bir hizmetçi ya da denizkızı değildi."

"Ya da ölüm gibi bir uykuda," dedi Luna. "Ya da bir kuleye sıkışmış."

"İyi olmuş, çünkü bütün saçlarını kesmiş. Bir prensin tırmanabileceği hiçbir şey kalmazdı." İki kız Hallie'nin şakasına kıkırdadı ve ikizler de onlara katıldı.

Dex, Hutton'a, "En azından sen bir prens olabildin," dedi. "Beni bir hikayenin içine koyduklarında, bir dev oluyorum."

"Büyük bir düğün mü yapacaksınız?" diye sordu Audrey.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Cloverleigh Çiftlikleri'nde çok samimi bir şeyler yapmak istiyoruz. Millie ve ben bir randevu üzerinde çalışıyoruz." Ablama sessizce onaylaması için yalvaran bir bakış attım.

"Evet," dedi. "Bunu halledeceğiz."

Frannie endişeyle, "Ama Cloverleigh sezon için tamamen dolu olmalı," dedi.

"Hafta sonları ahır dolu oluyor, evet," dedi Millie. "Ancak etkinlikleri küçük olduğu için onları arazide başka bir yerde ağırlayabiliriz."

Frannie, "Bir Pazar akşamı barı ve restoranı kapatabiliriz," dedi. "Bunu daha önce özel etkinlikler için yapmıştık."

"Elbette," dedi babam.

"Bunun son dakika olduğunu biliyoruz ve özür dileriz," dedim ikisine de. "Gerek yok." Babamın gözleri benimkilerle buluştu. Dışarıdan bakıldığında duygusal biri değildi.

Ne de olsa o bir denizciydi ama geldiğinde bana uzun, sıkı bir şekilde sarılması bana nasıl hissettiğini anlatıyordu. "Bu işi başaracağız. Hiçbir şey daha önemli değil."

Sertçe yutkundum.

Winnie, "Bize tekliften bahset," diye yalvardı.

"Çok romantikti." Cesaretimi toplamak için şarabımdan bir yudum aldım. "Buradaki ormanda yürüyüş yapıyorduk ve aniden dizlerinin üzerine çöktü."

"Bunu planlıyor muydun?" Frannie Hutton'a sordu.

"Biraz spontane oldu." Bu onun en önemli cümlesiydi ve çok da iyi söyledi. Ona gizli bir zafer gülümsemesi verdim.

"Yüzüğü var mıydı?" Winnie bilmek istedi.

"Hayır, ama internetten fotoğraflara baktık ve birlikte bir tane seçtik," dedim. "Ölçüleri alınıyor ve yakında teslim alacağız."

"Yani daha önce hiç parmağına takmadın mı?" Winnie bu konuda heyecanlıydı. "Onu taktığında yeniden nişanlanmış gibi olacaksın!"

Güldüm. "Sanırım olacak."

"Hangi kuyumcu?" Frannie sordu. "Şehirdeki mi?"
Panik boğazımı sıktı - aslında hangi mağaza olduğuna karar vermemiştik.
"Tiffany." Hutton cevap vererek beni şaşırttı. "New York'taki Tiffany'de
York'a. Bu hafta oraya uçacağız ve onu alacağız." "Öyle mi?"
Winnie sordu.
"Öyle miyiz?" Gözlerimi Hutton'a diktim.
"Evet." Gözlerime baktı ve bana küçük seksi bir gülümseme verdi.
"Sürpriz." "Oh." Frannie yüzünü yelpazeledi. "İşte yine başlıyorum."

YEMekten SONRA hava henüz kararmamıştı, biz de gidip ateş çukurunun yanında o t u r m a y a karar verdik. Hutton, çıkış katındaki oyun odasında bir mısır deliği seti olduğundan bahsetti ve hem babam hem de Dex kızlarının önünde üstün becerilerini göstermeye hevesliydi.

Biralarını alıp tahtaları dışarı taşımak için aşağı indiler ve ben de bir şişe şarap daha açtım. Çocukları ve adamları aşağıya kadar takip eden Frannie ve Winnie için biraz doldurduktan sonra biraz da Millie'ye ikram ettim. "Ben bulaşıkları yerleştireyim, sonra aşağı inerim."

"Sana yardım edeceğim. Zaten seninle konuşmak istiyorum." Kimsenin duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Aman Tanrım! Ölüyorum!"

İkimizin de kadehini şarapla doldurdum ve boş şişeyi mermerin üzerine koydum. "Sence başardık mı?"

"Kesinlikle. Herkes çok heyecanlıydı çünkü siz çok uzun zamandır arkadaşsınız. Bunu sorguladıklarını hiç sanmıyorum; buna inanmak *istiyorlar*."

"Güzel." Şarabımdan bir yudum aldım. "Yine de babam ve Frannie'nin ne kadar mutlu oldukları konusunda kendimi biraz kötü hissediyorum."

"Mutlular. Ama ne var biliyor musun?" Tezgâha yaslandı ve ellerini kalçalarının yanındaki kenarlardan geçirdi. "Hutton da mutlu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani sana duyguların sahteymiş gibi bakmıyor."

Ondan uzaklaştım ve tabakları durulamaya başladım. "*Hepsi* sahte değil. Biz iyi arkadaşız."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bana nasıl bakıyor?" Sormadan edemedim.

"Sanki senin gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi."

Ona doğru baktım. "Kes şunu."

"Ben ciddiylim. Adamın sana karşı bir ilgisi var. Yoksa neden bu çılgın planı kabul etsin ki? Yanına taşınmanı mı istesin? Yüzük alman için seni haftaya *New York*'a *Tiffany*'ye uçursun?"

"Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe. "Daha önce uydurduğumuz hikâyenin bir parçası değildi."

"Demek istediğim de bu." Yanıma geldi ve bulaşıkları yıkamama yardım etmeye başladı. "Bunların hepsi uydurma değil."

"Tamam, belki hepsi değil - orada bir cazibe var," diye itiraf ettim.

Şarabını eline aldı ve bir yudum aldı, gözleri bardağın kenarından muziplikle parlıyordu. "Lafı açılmışken, Chez French'in uyku düzeni nasıl?"

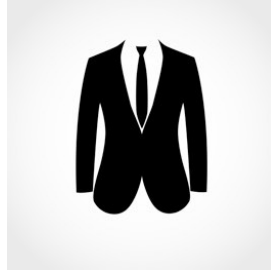
Yanaklarım yandı. "Emin değilim. İlk başta tüm eşyalarımı misafir odasına koydu ama sonra bunun şüpheli görüneceğini düşündük ve yatak odasına taşıdık. Ama bu gece ne olacağını bilmiyorum. Mesela, yatma vakti geldiğinde hangi odaya girmeliyim?"

"Onunla yatmak istiyor musun?"

"Evet, ama en iyi arkadaşını *ya da* sahte nişanlını becermek istememen gerekiyor, değil mi?"

Millie güldü. "Bu durum için herhangi bir kural olduğunu sanmıyorum. Bunları ilerledikçe uydurmak zorunda kalacaksın." Kadehini benimkine tokuşturdu. "İyi eğlenceler."

SEKİZ

OceanofPDF.com

HUTTON

Felicity ailesinin arkasından kapıyı kapattı ve bana döndü. "Korkunç muydu?"

"Hayır. Korkunç değildi. Aslında, aileniz o kadar çok konuşuyor ki, akşam yemeğini bitirdikten sonra kendimi gerçekten baskı altında hissetmedim."

Güldü. "Çok konuşuyoruz. Dex'in kızlarını da işin içine katınca kaos bir kat daha arttı."

"İyiymi. Çok yorulduğum ama iyiymi."

"Neden yatağa gitmiyorsun?" diye önerdi. "Temizliği bitirebilirim."

"*Fiziksel olarak* yorgun değilim," diye açıkladım, ellerimi kot pantolon cepleri. "Sevdiğim insanlar da dahil olmak üzere bir grup insanın etrafında olmak benim için çok zor. İçiniz bir grup canlı tel gibi hissederken dışarıdan soğukkanlı ve sakin görünmek için yüzeyin altında çok fazla enerji gerekiyor."

Başını salladı. "Eminim öyledir. Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Temizlik yapmana da gerek yok. Hizmetçi sabah burada olacak ve o halledebilir."

"Bulaşık makinesini doldurmayı bitirip tavalarla ilgileneceğim," dedi ve mutfığa doğru yöneldi. "Dağınıklık bırakmayacak kadar çok restoranda çalıştım."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır. Ama bana eşlik edebilirsin ve yarın burada blogum için birkaç fotoğraf çekmemin sorun olmayacağını söyleyebilirsin. Işık ve yüzeyler harika görünecek!"

Güldüm. "Tabii ki sorun değil. Burası artık senin de mutfağın." Gülümsemesi içimi ısıttı. "Teşekkür ederim."

Adaya oturdum. "Bana iş planlarınızdan biraz daha bahsedin. Nihai hedef nedir?"

Kalan bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken ve tavaları elde yıkarken, mümkün olduğunca yerel, mevsimlik malzemelerle renkli, lezzetli, besleyici tarifler yaratma tutkusundan bahsetti. "Yemek pişirmenin gerektirdiği sanat ve bilim kombinasyonunu seviyorum ve malzemelerin geldiği yerlerin arkasındaki hikayeleri seviyorum - özellikle de meyve ve sebzeleri" dedi gülerek. "Çok seksi olmadığını biliyorum ama sanırım Cloverleigh Çiftlikleri'nin etrafında koşturarak büyümek bana ailelerin iyi şeyler yetiştirmek için duydukları sevgi, gurur ve tutkuyu gerçekten gösterdi. Ve bunun gibi aile geleneklerini, tariflerini ve yöntemlerini aktaran her türlü küçük çiftlik var. İşin insani yönü beni büyülüyor. Test mutfağında özlediğim şey buydu. Hikayeler."

Mutfakta dolaşırken fikirleri ve tutkusu hakkında konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyordu ama bacaklarını fazlasıyla gösteren siyah bir şort giymeseydi odaklanmam daha kolay olurdu. Üstüne beyaz bir atlet ve şimdi beline bağladığı açık mavi düğmeli bir bluz giymişti. Göğüsleri bu dar bluzun içinde o kadar yuvarlak ve tatlı görünüyordu ki, mermer tezgâhın üzerinde salyalarım akıyordu. Öpüşme alıştırmaları yapmamızı önerdiği andan beri bu gece neler olabileceğini tahmin ediyordum. Gerçekten yatağımı paylaşacak mıydı, yoksa kıyafetlerini şifonyerime koymasına sadece sahneyi hazırlamanın bir parçası mıydı?

Uzun süre dalgın kalmaktan korkarak söylediklerine odaklandım.

"Sanırım nihai hedefim yemek kitapları yazmak olurdu," dedi. "Ama Yayınevlerinin beni dikkate alması için önce bir platform oluşturmam gerekiyor. Zaten ünlü biri değilseniz, bir yemek kitabı anlaşması yapmak kolay değil. Sizi öne çıkaracak bir şeye, benzersiz bir bakış açısına, taze bir estetiğe ihtiyacınız var."

"Yayıncılıkla ilgili bazı insanlar tanıyorum. Sizi onlarla görüştürebilirim."

Bana gülümsedi. "Teşekkürler ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Geri döndüğümde her şeyi planlamıştım. Frannie benimle oturdu ve atmam gereken adımları belirledik. Önce blogumu açıp çalıştıracaktım. Sonra, catering işime başlamak. Sonra, ilgi çekip daha büyük bir takipçi kitlesine sahip olduğumda

-ve biraz da gelir- kitap için bir teklif yazabilirim." "Bu mantıklı."

"Hâlâ sesimi bulmaya çalışıyorum, biliyor musun?" Ellerini şortunun arka ceplerine sokmadan önce gözlüklerini burnuna doğru itti. "Hâlâ kendime güveniyorum ve ne söylemek istediğimi ve insanların beni neden dinlemesi gerektiğini bulmaya çalışıyorum."

"Sana güveniyorum," dedim ona. "Zekisin, yaratıcısın ve sezgilerin güçlü. Açıyı bulacaksın."

"Teşekkürler." Sesi yumuşadı. "Brown'ı bırakıp aşçılık okuluna gitmek istediğim zamanı hatırlıyorum. Sen hariç herkes bana deli olduğumu söylemişti."

"Seni mutlu eden şeyi yapmanı istedim."

"Biliyorum. Bunu takdir ettim. Çoğu insan sadece paradan bahsetti - bir restoranda çalışarak asla bir doktor maaşı kazanamayacağımı fark etmedim mi?" Kararından şüphe edenlerin seslerini taklit etti.

"Para her şey değildir."

"Katılıyorum." Gözlerini tezgâha dikti. "Um, şu söylediğin şey. New York hakkında mı?"

"Bunun için üzgünüm." Kaşlarını çatı. "Ağzımdan çıkar çıkmaz, önce sana sormam gerektiğini fark ettim."

"Hutton." Güldü ve başını salladı. "Benden özür dilemeyi bırak. Böyle şeyleri yanlış anlayacağımdan endişelenmene hiç gerek yok."

"Bu gitmek istediğin anlamına mı geliyor?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükselirken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tabii ki istiyorum!" Sonra tekrar topuklarının üzerine düştü, yüz ifadesi endişeliydi. "Ama yüzük almak için değil, değil mi? Sadece eğlence için."

"Sana bir yüzük almamız gerektiğini düşünmüyor musun? Herkes sorup duruyor." "Tamam ama Tiffany yüzük olmasın. Sahte ve ucuz bir şey olsun." Yüzüğünü

Avuçlarını mermer adaya dayadı ve bana ciddi bir bakış attı. "Ciddiyim, Hutton. Pahalı yüzük yok."

"Neden olmasın?"

"Çünkü gereksiz. Sadece bir yem alalım, tamam mı? Taklit nişanımız için taklit bir elmas. Tek ihtiyacımız olan bu." Başını salladı. "Paranı boşa harcama."

Onu mutlu edecekse bunu para israfı olarak görmüyordum ama bu tartışmayı kazanamayacağımı biliyordum - en azından bu gece. "Tamam."

Rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim."

"Seyahat programınıza uyuyor mu?"

"Salı'dan Perşembe'ye kadar Etoile'de programdayım ama mutfakta değilim. Kiraz Festivali'nde standa bakmam gerekiyor. Yerime bakacak birini bulabilirim diyeceğim ama Salı gecesi kaçıramayacağım çılgınca bir şey olacak."

"Ne oldu?"

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Bu bir evlenme teklifi. Etoile'in baş şefi Gianni, kız arkadaşı Ellie Fournier'e evlenme teklif edecek. Abelard'ın sahiplerinin kızı. Ama kimseye söyleyemezsin."

Güldüm. "Kime söyleyeceğim ki?"

"Her neyse, bunu kaçıramam. Sanırım neyin ne zaman olacağını bilen tek kişi benim ve Ellie'nin doğru zamanda olması gereken yerde olduğundan emin olmak için orada olacağıma dair Gianni'ye söz verdim." Bir an için düşündü. "Ama Çarşamba ve Perşembe günleri yerime bakacak birini bulabilirim."

"Tamam. Bana haber ver."

"Yarın Gianni'ye soracağım ama bir seyahat planlamak için biraz kısa bir süre olacak, değil mi?"

"Sorun değil. Ne zaman istersek bizi oraya götürür ve geri getiririm." "Özel jetiniz falan mı var?"

"Özel jetim yok. Ama bir tane kiralamak yeterince kolay." Güldü. "Gerçek bir milyarder gibi konuştun."

Gözlerimiz buluştu ve sessizlik biraz gerginleşti. Çok güzel görünüyordu ve ben onu çok istiyordum. "Yatmaya hazır mısın?"

"Evet."

Ayağa kalktım. "Sen devam et. Alarmı çalıştırmadan önce alt kattaki tüm ışıkların kapalı ve kapıların kilitli olduğundan emin olacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim." Merdivenlerden inerken kalbim küt küt atıyordu çünkü hangi odayı seçeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aşağıya inerek, benim baskım olmadan ne istediğine karar vermesi için ona bir şans verdiğimi düşündüm.

Ne istediğimi biliyordum.

Yukarı çıktığımda tüm ışıklar kapalıydı. Ön kapıyı kilitledim ve arka koridora yöneldim. Sonra kalbim sıkıştı - dün gece uyuduğu misafir odasının kapısı kapalıydı ve ışık açıldı.

Sikeyim.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde yatmaya hazırlanırken, onun da kozmetik çantalarını banyomdan çıkardığını fark ettim. Belki de duyguları hakkında yanılmışım. Belki de kıyafetlerini odama koyması sadece gösteriş içindi. Belki de elbisesinin fermuarını açmak için gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Belki de tüm bu öpüşme pratiği fikri arzudan çok inandırıcılıkla ilgiliydi.

Kapımı kapatıp ışıkları söndürdükten sonra yorganı arkaya attım ve yatağa girdim. Birkaç dakika öylece uzandım, ona taşınmayı teklif etmenin büyük bir hata olup olmadığını düşündüm - çatımın altında onunla bir ay hayatta kalabilecek miydim? Burnumun dibinde? Tenimin altında?

Onu koridorun karşısındaki yatakta düşündüm. Nasıl koktuğunu. Omuzlarının kıvrımını. Gergin olduğunda yanaklarındaki pembelik. O kocaman kahverengi gözleri ve eğer dizlerinin üzerindeyse bana nasıl baktıklarını. Pelüş pembe dudakları ayrılıyor, sikimin ucu onun tatlı yuvarlak ağzına giriyordu.

Elim pantolonumun içine kaydı. Yüzümü buruşturarak yumruğumu ereksiyonumun etrafında sıktım ve bunun onu burada yaşamaya davet ettiğim için mi yoksa belki de tüm bu çılgın plan için mi cezam olduğunu merak ettim - onu becermeyi, ona oral seks yapmayı ya da sikimi ağzına sokmayı düşünürken her gece otuz bir çekmeye mahkûmdum. Bir iniltiyi bastırdım, bunun bana hizmet edeceğini biliyordum.

İşte o zaman kapının hafifçe vurulduğunu duydum.

Elimi pantolonumdan çektim ve bir dirseğimin üzerinde doğruldum, kalbim göğsümde çekiç gibi çarpıyordu. Gölge karanlıkta kapıya baktım, acaba hayal mi görüyordum, utancım bana bir şeyler mi söyletiyordu?

Ama bir an sonra kapı sessizce açıldı ve Felicity bir hayalet gibi içeri süzöldükten sonra kapıyı tekrar kapattı. Gözlerimi kırıştırdım, giydiği beyaz tişörtü -benimki miydi?

"Merhaba," diye

fısıldadı. "Selam."

"Şimdi pratik yapmak ister misin diye merak ediyordum."

Zaten hazır olda bekleyen sikim heyecandan seğirdi. "Evet. İstiyorum."

"Yatağına gireyim mi?"

"Kesinlikle."

Çekingen bir tavırla boş tarafa doğru yürüdü ve bir süre orada durdu, sanki *bu yatağı* kastettiğimden emin değilmiş gibiydi.

Ama onu çok fazla istiyordum ve sinirlerimin bunu engellemesine izin vermeyecek kadar uzun süredir bekliyordum. Artık onun da bunu istediğinden emin olduğum için uzandım ve onu kolundan yakaladım. "Buraya gel."

Onu yatağıma çekip vücudunu kolayca altıma aldığımda, üstüne uzanıp bileklerini omuzlarının üzerinde sabitlediğimde güldü. Aramızda kalın ve sert ereksiyonumu hissettiğinde kahkahası azaldı. "Oh," diye fısıldadı.

"Bu iyi mi?"

Bacaklarını açtı ve topuklarını baldırlarımdan yukarı kaydırıldı. "Tamamdan da öte."

Birçok kez yapmayı hayal ettiğim gibi ağzımı onunkine yapıştırdığımda bedenim tutuştu. Öpüşme alıştırmaları yapmanın, belki de önce birkaç romantik replikle başlanması gereken bir şey olup olmadığından emin değildim ama kendimi tutamadım. Onu derin ve aç bir şekilde öptüm, dudaklarını araladım ve dilini benimkiyle okşadım. Aramızda, aletim sertleşti ve kalçalarım içgüdüsel olarak hareket etti, katı uzunluğumu bacaklarının arasındaki tatlı nokta boyunca yavaşça ovuşturdu.

Başını yana eğip yumuşak, tatlı, küçük onay sesleri çıkarırken ağzımı boynunda gezdirdim. Teninin kokusunu içime çektim, dilimle okşadım, dudaklarımı boğazının çukuruna sürttüm. Bileklerini bırakarak tek kolumla destek aldım ve bir elimi pamuklu gömleğinin altından geçirdim, avucum belindeyken bu ilk alıştırma seansında tam olarak ne kadar aktiviteye izin verildiğini merak ederek durakladım.

"Belki de birkaç şeyi tartışmalıyız," dedim elimi göğüs kafesinden yukarı kaydırarak.

"Ne gibi?"

"Başka hangi şeyleri uygulamamız gerektiği gibi. Örneğin." Ağırlığımı yana kaydırarak elimi göğsünün üzerinde gezdirdim ve başparmağımla sert bir meme ucunu okşadım. "Sana bu şekilde dokunarak pratik yapabilirim."

Nefes nefese kaldı, sonra dudaklarını ısırırken yumuşak bir şekilde iç çekti ve elimin altında inleyene kadar sert tepe noktasıyla alay ettim. Dikkatimi ikincisine verdim, umutsuzca parmaklarımın yaptığını dilimin de yapmasına izin vermesini umuyordum.

Bir elini aramıza soktu ve avucunu ince yazlık pijama pantolonumun içinden ereksiyonumun üzerinde kaydırıldı. "Ve sana bu şekilde dokunarak pratik yapabilirim."

Boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseldi. Onu tekrar öptüm, bu sefer daha vahşice, parmak uçlarımla meme ucunu sıkıştırdım, hafifçe büktüm ve çektim. Aletim elinin altında ağrıyordu ve yumruğunun etrafına sarıldığını hissetmeyi arzuluyordum.

Gömleğinin altından tuttum. "Seni soyma alıştırmaları yapabilirim."

"Bence kesinlikle yapmalısın," diye nefes nefese kaldı.

Gömleği kafasına geçirdim ve fırlattım. Perdeleri sonuna kadar çekmemiştim ve odaya sızan ay ışığı, koyu gri çarşaflarımda tenini ıslık ıslık göstermeye yetmişti. Göğüslerinin, kalçalarının ve uyluklarının nazik kıvrımlarını görebiliyordum - sadece hayal ettiğim gizli, tanıdık olmayan kısımlarını.

Hemen başımı göğsüne doğru eğdim ve bir elimi bacaklarının arasına soktum, parmaklarımı külotunun üzerinde gezdirirken mükemmel küçük bir tomurcuğu ağzıma aldım. Başımı ellerinin arasına aldım, nefesi hızla geliyordu. Meme ucunu dişlerimin arasına aldım ve dilimin ucuyla fiskeledim, nefesi kesilip haykırdığında heyecanlandım.

Pantolonumun büzme ipine uzandı. "Benim sıram." Çözdükten sonra elini içeri soktu ve parmaklarını sikimin etrafına doladı.

Onun dokunuşuyla zevkten titredim, her sinir ucu canlı, uğultulu ve tehlikeli derecede sıcaktı. Elini şaftımda aşağı yukarı gezdirdi ve kalçalarım dürtüsel bir şekilde esneyerek yumruğuna doğru itildi. Onu tekrar öperken, kendimi kontrol altında tutmaya ve elinin üzerinde patlamamaya çalıştım. Dikkatimi dağıtmak için parmaklarımı pamuklu külotunun kenarından içeri soktum, bir dizini kaldırdığında memnun oldum - bu bir davetti.

Bir parmağımı onun rahat kadife yumuşaklığının içine kaydırırken onun sıcak, ıslak hissiyle inledim. Bu, orgazmımdan uzaklaşmak için iyi bir yol değildi - düşünebildiğim tek şey aletimin bu cennete doğru ilerlemesi, tekrar tekrar içine girmesiydi.

Bu ne kadar ileri gidebilir?

"Hutton," diye fısıldadı dudaklarıma karşı. "İç çamaşırlarını çıkarma alıştırmaları yapmalısın."

Dizlerimin üzerine çökerek parmaklarımı pamuklu külotun altına soktum ve bacaklarından aşağıya çektim. Sonra başımı dizlerinin arasına indirdim.

Nefes nefese kaldı ve kendini dirseklerinin üzerine attı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu iyi mi?" Önce lezzetli bir kalçanın içini, sonra da diğerini öptüm.

"Sanırım." Sinirli bir şekilde güldü.

"Bana durmamı söyleyebilirsin, duracağım."

Ama ben yaklaştıkça ve yumuşak, hassas tenine nazik öpücükler kondurdukça uzuvlarındaki gerginlik azaldı. Sonunda onu dilimle okşadığımda inledi.

"Durma," diye inledi ben dilimle klitorisinin etrafında dönüp dururken. "Asla durma."

"Tadın hayal ettiğimden bile daha güzel."

"Bunu hayal mi ettin?" Sesi şaşkınlıkla yükseldi.

"Ah evet." Dilimi tekrar ortasından geçirdim, tepede duraklayarak altın madalyalı bir jimnastikçiyi gururlandıracak bir dizi spiral ve numara yaptım. "Bu filmi zihnimde binlerce kez oynadım."

"Sen-" Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Hiçbir şey söylemedin."

Dilimi düzleştirdim ve şişmiş klitorisinin üzerinde birkaç yavaş, kasıtlı vuruş yaptım. Vücudu altımda titriyordu. "Matematik çalışırken birine söyleyeceğin bir şey değil." Onu tekrar yaladım. "Ya da bir mesajda." Onu ağzımın içine aldım, bana verdiği zevk ılgılığını sevdim. "Ya da hastanenin acil servisinde."

İnledi. "Tanrım, bana bunu hatırlatma."

Güldüm çünkü çok mutluydum. "Her şey yolunda gitti. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Ben de," diye fısıldadı, parmakları saçlarımda arasında dolaşıyordu. "Ben de tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Dudaklarımı ve dilimi biraz daha hızlı hareket ettirdim. Bir parmağımı içine soktum - sonra iki parmağımı, klitorisini ağzıma alıp hızlı, çırpınan vuruşlarla fiskelerken küçük bir gelme hareketi kullandım.

"Dilin, Tanrım, harikası. Yapamam, yapamam."

Bir an sonra başını geriye attı ve iki eliyle başımı kavradı. Çılgınlıkları ahlaksız ve çaresiz bir hal aldı. Parmakları saçlarımda sıkılaştı. İç organları parmaklarımda etrafında sıkılaştı ve saniyeler içinde, ritmik kasılmalar ve dilime karşı tatlı küçük darbelerle vücudunda gürleyen doruk noktasını hissettim. Beni itene kadar durmadım.

"Bu çok fazla," diye nefes nefese kaldı. "Durmalısın."

Sırtarak vücudunu öpmeye başladım; kalçasını, karnını, göğüs kafesini, köprücük kemiğini, çenesini. "Durabilirim."

"Sonsuza kadar dur demiyorum, sadece bir saniyeliğine, böylece nefes alabilirim." Kollarını boynuma doladı. "Ama antrenman henüz bitmedi."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Bence üzerinde çalışmamız gereken birkaç şey daha var."

"Önerilere açığım."

"Kontrolün sende olmasından hoşlandığını sanıyordum." Güldüm. "Bu doğru."

"Korkmuyorum," diye fısıldadı. "Sana güveniyorum. Bana neyi sevdiğini söyle."

Ona söylemek istediğim pek çok şey vardı ama bu gece için burada olması, beni istemesi ve bana güvenmesi yeterliydi.

"Kımıldama." Dizlerimin üzerine çökmeden önce omzunu hafifçe ısırdım ve üst çekmecedan bir prezervatif almak için komodine uzandım.

"Bekle." Doğrulup oturdu. "Sanırım bu kısmı çalışmalıyım."

Şaşırmış bir şekilde ona uzattım. Pijama pantolonum hala kalçalarımın gevşekçe yapıştıyordu, bu yüzden onu dişlerinin arasına aldı ve dizlerime kadar indirdi. Aletim serbest kaldı ve paketi yırtıp açarken, ambalajı bir kenara fırlatırken ve prezervatifi iki eliyle yavaşça yuvarlarken nefesimi tuttum. O kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu.

Sonra hayalini kurmaya bayıldığım o karanlık gözleriyle bana baktı. "Nasıldım?"

"Mükemmel bir onluk." Sabırsızlıkla onu geriye ittim ve tekrar üzerine uzandım. "Ama bir sonraki bölüm kritik. Zamanlama her şeydir."

"Daha fazla aynı fikirde olamazdım," dedi bacaklarını etrafıma sararak.

Santim santim içine girdim, kalbim göğsümde vahşi bir şeydi, nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı. Felicity yavaşça nefes aldı, gözleri kapandı.

Derinlere gömüldüğümde dudaklarımı kulağına doğru indirdim. "Kendini çok iyi hissediyorsun." "Hutton," diye fısıldadı, elleri sırtımdan kırıma doğru kayıyordu,

beni derinlere çekiyordu. "Bu gerçek olamaz."

Hareket etmeye başladım, derin, yavaş vuruşlarla ona doğru sallandım, sırtını nasıl eğdiğine, kalçalarını nasıl yana yatırdığına ve beni daha yakına çekmek için ellerini nasıl kullandığına dikkat ettim. Onu inleyen, tırnaklarını sırtıma geçirmesine neden olan, vücudunu daha fazla tutamayana kadar artan zevkle geren şeyin ne olduğunu tam olarak bilmek istiyordum.

patlayıp açılacaktı. Ve her şeyi mükemmel bir şekilde zamanlamak istedim, böylece o ecstasy patlamasını birlikte yaşayabilirdik.

Ama bu zor bir görevdi.

Onun için çok sertleşmişim ve sanki saatlerdir öyleymişim gibi hissediyordum.

-Hayır, günler. Aylar. Yıllar. Egom, onun şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kişi olduğumu düşünmesini istiyordu ama bedenim "*Siktir git ego, bu bizim işimiz*" diyordu.

Neyse ki Felicity'nin vücudu da benimki kadar sabırsız görünüyordu. Sadece bu da değil, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi, sanki bu ilk kez olmuyormuş gibi, sanki zaten bildiğimiz bir yere geri dönüyormuşuz gibi hareket ettik. Sakarlık ya da gariplik yoktu, beceriksizlik yoktu, özür yoktu, şüphe yoktu. Onunla birlikte olmak neredeyse henüz gerçekleşmemiş bir şeyin anısı gibiydi - belki de bir rüyanın anısı.

Bana tanıdık geliyordu ama yine de bir keşif gibiydi.

Sonunda egom kenara çekilmek ve bedenimin istediğini yapmasına izin vermek zorunda kaldı. Daha yakın. Daha sert. Daha hızlı. Daha yükseğe. Gerilim arttı ve ter tenimizi kayganlaştıran ve vücudumdaki kaslar sıkışana kadar sıcaklık yükseldi. Çığlıkları çınlayıncaya, elleri kıcımlı kavrayıncaya ve kalçaları benimkilerle buluşuncaya kadar itiş üstüne itiş. Zevk bizi dikiş yerlerimizden ayırana ve hepimiz birden çözülene kadar, titreyerek ve zonklayarak, iterek ve çekerek, birbirimize, ana, serbest kalmanın dayanılmaz mutluluğuna tutunmak için çaresizce. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu, sersemlemiş ve sarsılmıştı.

"Bu ... vay canına."

"Evet. Muhtemelen ihtiyacımız olandan biraz daha fazla pratik yaptık." "Hayır, bence iyiydi. Pratik yapmak mükemmelleştirir, değil mi?"

"Bu mükemmele oldukça yakındı."

Dudakları, göğsümün ağrmasına neden olan sevimli bir sırıtişla kıvrıldı - ama bu iyi bir ağrıydı. Koruyucu bir ağrı. Yatağımdan ayrılmasını istemiyordum. Gece benimle kalır mıydı?

"Buraya gelmem gerektiğinden emin değildim." Parmakları göğsümdeki saçlarla oynuyordu.

"Ciddi misin?" Onu boğmamak için yan tarafıma geçtim ama onu da yanıma aldım, böylece yüz yüze geldik.

"Evet. Beni bu şekilde isteyip istemediğine bir türlü karar veremedim."

"Şimdi ikna oldun mu?"

Kıkırdadı. "Mmhm."

"Güzel." Onu alnından öptüm.

"Hatta sen aşağıda ışıkları kapatırken bir gömlek çalmak için buraya geldim. Beni yatak odanızda yakalarsanız bahanem bu olacaktı ve sonra sizi baştan çıkarmaya çalışacaktım. Ama yukarı çıkman o kadar uzun sürdü ki cesaretimi kaybettim."

Başımı elimin arasına alarak güldüm. "Özür dilerim. Hangi yatak odasında uyuyacağına kendin karar vermen için sana yeterli zamanı tanımaya çalışıyordum. Benimkini seçeceğini umuyordum ama sana baskı yapmak istemedim. Ama lütfen beni tekrar baştan çıkarmaya çalışacağını söyle."

Gülümsedi. "Belki. Bekleyip görmeniz gerekecek." "Bu kesinlikle senin hiç görmediğim bir yönün."

"Bunun bir nedeni var. Biz her zaman çok iyi arkadaş olduk. Hâlâ da öyleyiz." Sesi biraz telaşlı çıkmıştı. "Öyle değil mi?"

"Elbette öyleyiz." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Aslında bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim."

"Neden?"

"Daha fazlası için söz veremem."

"İlişkiler konusunda berbat olduğun için mi?"

"Hey." Saçını çekiştirdim ve bir kakhaha patlattı. "Üzgünüm, dayanamadım," dedi. "Ama endişelenme, söz veremem daha fazlası da yok. Dürüst olmak gerekirse, ben de ilişkiler konusunda berbatım." "Buna inanmıyorum."

"Buna inanın. Yani, hiç bir Zlatka ile çıkmadım, o yüzden kimse bunu yüzüme karşı söylemedi ama kız kardeşim Millie bugün bana çok yakın bir şey söyledi."

"Ne dedi?"

Felicity yine göğüs kıllarımla oynadı. "Hiçbir zaman uzun süreli başarılı bir ilişkim olmamasının sebebinin 'Seni seviyorum' diyen herkesten ayrılmam olduğunu söyledi."

"Bu doğru mu?"

"Yüzde yüz."

İnkâr etmesini bekliyordum, bu yüzden dürüstlüğü beni güldürdü. "Peki neden?"

Hemen cevap vermedi. "Gerçekten bilmiyorum. Ben hep böyleydim. Nasıl olsa bir gün bir şeyler patlayacak, bari kibriti çakayım diye düşünüyorum."

Bunun muhtemelen gerçek annesinin onu çok küçükken terk etmesiyle bir ilgisi olduğunu anlamak için psikiyatrist olmaya gerek yoktu, özellikle de

Babasıyla olan kavgasına kulak misafiri olmuştum ama eğer bu konuda konuşmaya hazır değilse, onu zorlamayacaktım. Sadece sempatik bir kulağa ihtiyacınız varken birinin terapistiniz olmaya çalışması kadar kötü bir şey olamazdı - kız kardeşimin anlamadığı bir şeydi bu.

"Sanırım Zlatka da kadınlardan hoşlanıyor," dedim ona, "yani onunla çıkmak istersen, eminim sana ilişkilerde neden berbat olduğunu söylemekten memnuniyet duyacaktır. Gerçi seni sevdiğini söylemesi de pek mümkün değil -en azından bana hiç söylemedi- o yüzden belki aranızda bir şeyler yürür."

Gülerek omzuma bir tokat attı. "Hayır, teşekkürler. Hayatımda Zlatka'nın tüm kusurlarımı göstermesine ihtiyacım yok."

"Senin hiçbir kusurun yok."

"Ha! Bende çok var. Ama aslında bu gece onlardan biri için seviniyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, eğer dürtülerimi daha iyi kontrol edebilseydim, Mimi'ye nişanlandığımızı söylemeyebilirdim ve o zaman hayatımın en iyi iki orgazmını yaşamamış olurdu."

Göğsüm gururla kabardı.

Bana daha da sokuldu. "Bana kendin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

"Ne gibi?"

"Tanışmamızdan önceki bir şey."

Bir an düşündüm. "Çocukken profesyonel bir beyzbol oyuncusu olmak isterdim."

"Öyle mi? Beyzbol oynadığını bile bilmiyordum."

"Buraya taşınmadan hemen önce bıraktım."

"Neden?"

"Gerçekten kötü bir maç geçirdim. Arka arkaya üç kez oyun dışı kaldım ve takımımın lig şampiyonluğuna mal oldu." Nefret ettiğim bir anıydı, bu yüzden oraya asla geri dönmemeye çalıştım.

"Oh." Felicity omzumu ovuşturdu. "Özür dilerim. Çok kötü hissetmiş olmalısın."

"Öyle oldu. Bir daha hiç oynamadım. Ama zaten profesyonel olarak oynayacak değildim. Yetenekliydim ama *o kadar da* iyi değildim."

"Bana anlattığına sevindim. Çocukluk beyzbol hayali bir nişanlının bileceği bir şey gibi görünüyor."

"Çocukken ne olmak isterdin?"

"Yüzlerce farklı şey. Bir bilim insanı. Bir astronot. Bir pasta şefi. Bir okul kütüphanecisi. Günlerimi çocuklar ve kitaplarla geçirmenin harika olacağını düşündüm."

"Bu işte harika olurdunuz, Bayan MacAllister." Hemen onunla ilgili ateşli bir fanteziye daldım. "Yaramaz bir kütüphaneci olur muydunuz?"

Kıkırdadı. "Sadece senin için. Hey, her gece bunu yapmalıyız."

Kıçına uzandım ve onu kendime doğru çekerek sıktım. "Daha fazla katılamazdım."

"Öyle demek istemedim," dedi gülerek. "Demek istediğim -evet, onu da- ama demek istediğim her gece birbirimize bir sır vermemiz gerektiği idi. Böylece birbirimizi herkesten daha iyi tanırız."

"Beni zaten herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Tanıyor muyum?" diye sordu, sesi yükselmişti.

"Şaşırdın mı?"

"Sayılır. Yani, şimdi yakın olduğumuzu biliyorum, o zaman da yakındık ama arada çok uzun yıllar vardı."

Teninin tenime değmesinden tekrar tahrik olarak onu altıma aldım ve kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştirdim. "Önemli değil. Hiç kimseyle seninle olduğum kadar yakın olmadım."

Kollarını boynuma doladı. "Şu anda bunu daha fazla seks yapmak istediğin için mi söylüyorsun?"

"Evet." Dudaklarından öptüm. "Ama aynı zamanda ciddiğim. Sana altı gibi görünen şey bana dokuz gibi görünebilir. Bu sadece farklı bir bakış açısı. Her ikisi de doğru olabilir."

"Tam bir matematik ineğisin," diye

alay etti. "Ben de altı ve dokuz

sayılarını seviyorum."

Ben boynundan aşağıya doğru öperken güldü. "Sanırım ikisi de doğru olabilir."

DOKUZ

OceanofPDF.com

FELICITY

Gözlerimi açtığımda Hutton'ın yatağında çıplak ve yalnızdım. İçgüdüsel olarak komodinin üzerindeki gözlüğüme uzandım ama orada değildi ve dün gece baştan çıkarma görevime çıkarken takmadığımı hatırladım.

Gülümseyerek yastığa yaslandım ve çarşafı çeneme kadar çektim. Çok eğlenmiştik -her zaman biriyle yatakta olmayı hayal ettiğim ama hiç deneyimlemediğim türden bir eğlence. Seks her zaman gerginlik ve beklentilerle doluydu - ya bir hayal kırıklığı olursam? Ya o bir şey bilmiyorsa? Bu ilişki için ne anlama geliyordu? Kendi yatağında uyumayı sevdiğim için sevişmeden hemen sonra nasıl sıvışabilirdim ya da daha kötüsü, yatağımı kendime ayırmak için onu nasıl ikna edebilirdim?

Ama Hutton'da bunların hiçbiri yoktu.

Bana kendimi seksi ve güzel hissettirmişti ve şimdiye kadar birlikte olduğum en ateşli, en yetenekli, en özenli adamdı. Bunun ilişkimiz için ne anlama geldiği konusunda endişelenmeme gerek yoktu, çünkü ortada bir ilişki yoktu, sadece rol yapıyorduk. Ve neden gitmem gerektiğine dair bahaneler uydurmak ya da geceyi burada geçirmesinin neden kötü bir fikir olduğuna dair nedenler bulmak zorunda değildim. Onun yanında uyumak *istemiştim*.

Banyo kapısı açıldı ve Hutton koşu kıyafetlerini giymiş olarak göründü. "Hey."

"Merhaba." Doğrudum ve gülümsedim, örtüler göğsümün önünde toplandı. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet. Benimle gelmek ister misin?"

Bunu düşündüm ama şu anda yataktan fırlayıp kendimi zorlamak istemediğime karar verdim. Çoğunlukla sadece yuvarlanmak istiyordum.

ve dün gecenin tadını çıkarıyordu. "Hayır, sen git. Daha sonra koşuya falan çıkabilirim."

"Tamam." Eğildi ve battaniyenin altından ayağımı sıktı. "Temizlikçi bir saat içinde burada olacak. Ona benimle kalan bir misafirim olduğunu mesaj attım, böylece yatağımdaki çıplak kıza hazırlıksız yakalanmayacaktı."

Güldüm. "Teşekkürler ama bir dakika içinde kalkıyorum. İşe gitmem gerekiyor."

"Restoran pazartesi günleri kapalı değil mi?"

"Evet, ama Gianni'yle görüşmem gerekiyor - yarın akşamki evlenme teklifinin ayrıntılarını gözden geçirmek ve Çarşamba ya da Perşembe günü izin alıp alamayacağını sormak istiyorum. Ondan sonra mutfağınızda birkaç yemek yapıp fotoğraf çekmeyi düşünüyordum. Akşam yemeği için buralarda olacak mısınız?"

"Yemek mi yapıyorsun? Evet."

"Harika." Gülümsedim. "Prancin' Grannies'e benden selam söyle. Nişanlandığınız için üzülecekler mi?"

"Muhtemelen. Ama belki artık torunları hakkında beni rahatsız etmeyi bırakırlar."

"İyi şanslar."

El salladı ve ben de dün gece benimkinin üzerindeki sıkı, kaslı vücudunu hatırlayarak onun gidişini izledim. Fiziği konusunda haklıydım - bolca çıkıntı ve çizgi vardı. Ama bu sadece görünüşü değildi. Adam *hareket* edebiliyordu. Sadece kalçalarını değil, kollarını, ellerini, ağzını da.

Şu dil.

Karın kaslarım sıkıştı ve gözlerimi kapattım. Derimin altında sıcaklık yayılıyor, omurgamdan el ve ayak parmaklarımın ucuna kadar bir karıncalanma yayılıyordu.

Bir sonraki antrenman seansımız için sabırsızlanıyordum.

Giyindim, dizüstü bilgisayarımı topladım ve Abelard Vineyards'a doğru yola çıktım. Oraya vardığımda lobiye yöneldim, resepsiyon görevlilerine el salladım ve Winnie'nin ofis kapısını çaldım.

Masasında başını kaldırdı ve gülümsedi. "Günaydın, müstakbel Bayan Fransızca."

Sırıttım. "Günaydın. Meşgul müsün?"

"Çok kötü değil. İçeri buyurun." Masasının karşısındaki sandalyeleri işaret etti. "Ne var ne yok? Bugün çalışmıyorsun, değil mi?"

"Resmi olarak değil." Etoile pazartesi günleri hep kapalıydı. "Ama bu hafta için Gianni'yle birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor." Ona evlenme teklifinden bahsedemezdim -Winnie sır saklamak konusunda *berbattı* ve Ellie de onun en iyi arkadaşıydı. Gianni planı kız kardeşimden saklamam için bana söz verdirmişti.

"Milyarder erkek arkadaşınla New York'a alışverişe gitmek için birkaç gün izin almak gibi mi?"

"Bu bir alışveriş çılgınlığı değil," dedim gözlerimi devirerek. "Sadece yüzüğü alacağız."

"Nerede kalacaksın?" Serçe parmağını uzatarak kahve fincanını aldı. "The Ritz? The Carlyle? Pierre?"

"Emin değilim," dedim. Sonra dayanamayıp ekledim. "Ama oraya uçmak için özel bir jet kiraliyoruz."

Çenesi düştü. "Kesin şunu! Sen çok bilmiş değil misin?"

"Dinle, Hutton çok çalışıyor. Biraz bocalama hakkını kazandı."

"Yüzde yüz katılıyorum ve sizin aracılığınızla hayallere dalmak için sabırsızlanıyorum. Ama hey, eğer Pierre'de kalırsan, banyo bornozlarından birini benim için çal. Muhteşemler."

Gülerek başımı salladım. "Bornoz falan çalmayacağım. Her neyse, yarın gece Etoile standında hâlâ yardımcı olabileceğinden emin olmak istedim."

"Evet. Orada olacağım. Altı, değil mi?"

"Mükemmel. İkinci olarak, benimle işbirliği yapmak isteyen şirketlerden aldığım mesajların bazılarını incelememde bana yardımcı olup olamayacağını merak ediyorum." Telefonumu masasının üzerine koydum ve rahatsız edici bir koku yayıyormuş gibi geri çekildim. "Takipçi sayım ve gelen kutum çıldırdı, bu insanlardan herhangi birinin yasal olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve tek yaptığının Hutton'la nişanlanmak olması ve şimdi delicesine popüler olmam biraz iğrenç hissettiriyor."

"Size yardım etmekten memnuniyet duyarım." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Ama istemiyorsan hiçbirine evet demek zorunda değilsin."

"Bana ulaşan şirketlerin yarısının gıda ile ilgisi yok. Kıyafet, kozmetik ya da saç ürünleri gibi. Düşünebiliyor musunuz? *Beni*,

saç ürünleri mi öneriyorsun? Düğün günümle ilgili talepler bile alıyorum. Birisi bana bir kutu bronzlaştırıcı göndermek istiyor!"

Güldü. "O zaman hayır de."

"Ama bu aptalca mı? Ya işime yardımcı olursa? Bir platform olmadan kitap anlaşması yapamam."

"Bunu anlıyorum. Ancak ideal olarak, yaptıklarınızla, söylediklerinizle ilgilenecek ve sonunda kitabınızı satın alacak insanlardan oluşan bir kitle oluşturmak istersiniz. Bronzlaştırıcı tavsiye etmek size biraz ekstra para kazandırabilir ama muhtemelen kitlenizi oluşturmayacaktır. Zamanınızı daha iyi kullanmak için muhtemelen daha fazla içerik üretmeye odaklanmalısınız. Üstelik artık kira için fazladan paraya da ihtiyacınız yok."

Sandalyemde kıpırdandım. "Doğru. Daha fazla içerik çıkaracağım."

"Güzel. O yüzden bu tekliflere evet demek doğru gelmiyorsa, deme.

Ancak

Elbette tüm bunları çözmenize yardımcı olabilirim."

"Teşekkür ederim. Gianni'yi görmeye gideceğim ve sonra geri döneceğim." Winnie'nin ofisinden çıkıp Etoile'nin mutfağına doğru ilerledim ve Gianni'yi envanteri incelerken buldum.

"Günaydın," dedim.

"Günaydın." Kahve makinesine doğru başıyla işaret etti. "İstersen kahve sıcak."

"Teşekkürler." Kendime bir fincan doldurdum. "Yarın gece için her şey hazır mı?"

"Sanırım öyle." Şeytani bir şekilde sırttı, gözleri parlıyordu. "Bana çok kızacak."

Güldüm. "Yine de evet diyecektir." Ellie ve Gianni de birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ama Hutton ve benim aksime, onlar arkadaş değil düşmandılar. Yine de aralarında harika bir kimya vardı, gerçi birlikte iyi olduklarını anlamaları için bir Ocak kar fırtınasında yol kenarındaki bir motelde iki gün mahsur kalmaları gerekmişti -ki bu da bir ay sonra beklenmedik pembe bir artı işaretiyle sonuçlanmıştı.

"Sadece son sahneyi unutma," dedi. "Yüzüğü taktıktan sonra yüzüne kremalı pasta fırlatmam gerekiyor."

Başımı sallayarak tekrar güldüm. "Bu teklifin gerçekleşmesini görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum."

"Tekliflerden bahsetmişken." Başını eğdi. "Gizlice nişanlandığınıza dair duyduklarım da ne? Ellie dün aklını kaçıırıyordu."

"Oh. Evet." Yanaklarım kızardı ve ona zayıf bir gülümseme verdim. "Sürpriz."

"Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Düğün ne zaman?"

"Um, gelecek ay düşünüyoruz."

Gianni'nin mavi gözleri patladı. "Vay canına. Bu çok hızlı." Belime baktı. "Bir nedeni var mı?"

"O tür bir neden değil," diye onu temin ettim. "Sadece beklemek istemiyoruz sanırım."

"Kimsenin seni bu konuda kötü hissettirmesine izin verme," dedi her zaman sahip olduğu ukala güvenceyle. "İnsanlar her zaman diğerlerinin hayatlarını nasıl yaşamaları ve seçimlerini nasıl yapmaları gerektiğini bildiklerini düşünürler, çünkü *onlar* öyle yapmıştır. Ama bu saçmalık. Bir şeyleri yapmanın tek bir doğru yolu yoktur - sizi gitmek istediğiniz yere götürdüğü sürece sonunda her şey yolundadır. Yolculuk herkes için farklıdır ve öyle de *olmalıdır*."

"Teşekkürler," dedim, Hutton'la yolculuğumun tam olarak nereye varmasını istediğimi merak ederek. "Bunu takdir ediyorum."

"Ve Ellie uzun yıllardır iyi arkadaş olduğunuzdan bahsetti, yani belki de o kadar da ani değildi."

"Yavaş ve ani oldu." Gülümsedim. "Her ikisi de doğru olabilir."

Mutfakta işim bittiğinde Winnie'nin ofisine döndüm ve benimle çalışmak isteyen bazı şirketlerle ilgili küçük bir araştırma yaptık. Tekliflerin çoğunu reddetmekte bir sakınca görmedim, ancak ilginç olduğunu düşündüğüm yemek pişirme ile ilgili, kadınlara ait birkaç işletme vardı, bu yüzden bir liste yaptık ve onlara yanıt verdik. Winnie, korkunç Dearly Beloved eleştirisine de yanıt vermemi önerdi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Millie de böyle söyledi."

"Ben olsam yapardım," dedi omuz silkerek. "Potansiyel müşterilere gerçekten önem verdiğinizi gösterin. Çünkü en büyük öncelik daha fazla yorum almaktır ve bunları almak için daha fazla işe ihtiyacınız vardır. Bence bunu profesyonelliğinizi ve karakterinizi gösterecek şekilde yapabilirsiniz."

Kız kardeşlerimin tavsiyesine uymaya karar verdim ve He Put A Big A** Ring On It'e bir özür mektubu göndererek hayal kırıklığına uğradığı için üzgün olduğumu, ancak işimin arkasında durduğumu ve bu nedenle para iadesi yapmaktan memnuniyet duyacağımı söyledim.

"Mükemmel," dedi Winnie.

"Gitmeliyim," dedim saati fark ederek. "Eve dönerken markete uğramam gerekiyor. Birkaç yeni tarif denemek ve mutfakta ışık güzelken birkaç fotoğraf çekmek istiyorum."

"O şirketler size geri döndüğünde bana haber verin," dedi Winnie kollarını havaya kaldırarak. "Bence doğru seçimler yaptınız."

Dizüstü bilgisayarımı çantama tıktırdım. "Yardımın için teşekkürler."

"Merak ediyordum da," dedi rahat bir tavırla, "Temmuz ayının son Cumartesi akşamı için bir planınız var mı? Ayın 30'u mu?"

Ona baktım ve masasının üzerindeki bir bitkiye dikkatle baktığını fark ettim, sanki gözlerimle buluşmıyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?"

"Sebebi yok. Sebebi yok," dedi aynı sahte, tiz ses tonuyla. Sonra dudaklarını o kadar sıkıca birbirine yapıştırarak oturdu ki, sanki dudaklarını açarsa bir şeylerin dışarı fırlamasından korkuyordu.

Ne anlama geldiğini biliyordum. "Winnie. Bir şey mi biliyorsun?"

Kelime olabilecek sesler çıkardı ama ağzını tamamen kapalı tuttu, gerçekten kötü bir vantrilok gibi.

"Tanrı aşkına, Win. Bir şeyler biliyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı." "Ama söylemeyeceğime söz vermiştim," dedi, sanki bu ona acı veriyormuş gibi. "Sır tutamayacağını biliyorsun."

Bir elini ağzına kapattı. Sonra diğerini ilkinin üzerine. "Winifred."

Sandalyesinden kaydı ve masasının altına saklandı. Gözlerimi devirdim. "Tamam. Ben gidiyorum."

Sesi masasının altından geliyordu. "Eğer sana söylersem, hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Tamam."

Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. "Sen mutfaktayken Hutton'ın annesinden bir telefon aldım."

Ona devam etmesini işaret ettim. "Ve?"

"Sizin için burada, verandada sürpriz bir açık hava nişan partisi planlamak istiyor."

Nefesim kesildi. "Ateş et! Ayın 30'unda mı?"

"Evet. Çılgınca olan şey, o tarihin bu sabaha kadar dolu olmasıydı! Gerçekten de o aramadan on dakika önce planlanan etkinlik iptal edilmiş. Bir çeşit garip kismet."

"Eminim Bayan French buna bayılmıştır."

Winnie başını salladı. "Öyle dedi! Henüz teyit etmedim ama Hutton'ın partileri sevmediğini bildiğim için bunu kabul etmek bana garip geliyor. Gerçi annesinin bunu bildiğini düşünebilirsiniz."

"O biliyor." İçimi çektim.

"Peki bunu sorun etmeyecek mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? İlgi odağı *olmadığı* zaman partilerden nefret eder. Bu onun için işkence olacak."

"Yani bir şeyler uydurmalı mıyım? Ona diğer etkinliğin iptal edilmediğini mi söyleyeyim?" Korkmuş görünüyordu. "Bunun için başım belaya girebilir."

"Hayır, yapmayın. Kolaylıkla başka bir yere gidebilir ve o zaman hiçbir kontrolümüz ya da içeriden bilgimiz olmaz." Dizüstü bilgisayar çantamı omzuma attım. "Devam et ve ona evet de. Üstesinden geleceğiz."

"Emin misin?"

"Eminim. Ama bunun bir sürpriz olmasına izin vermeyeceğim," diye onu uyardım. "Ona söylemek zorundayım."

"Doğruca annesine mi gidecek?" Winnie'nin kaşları çatıldı. "Bunu sır olarak saklayacağıma dair bana yemin ettirdi."

"Belli ki seni çok iyi tanımıyor," dedim sırtarak. "Ama Hutton'ın durumu anladığından emin olacağım."

"Teşekkürler." Rahatlamış bir şekilde gülümsedi ve sandalyesine geri oturdu. "Çok güzel bir parti olacak, söz veriyorum."

"Küçük olsun," diye yalvardım. "Samimi olsun."

"Ona verandanın en fazla otuz kişi alabileceğini söyledim. O gece Etoile de açık, yani mutfak daha fazla yemeği kaldıramaz."

"30 mükemmel. Beni haberdar et."

Markete giderken Hutton'ın telefonunu aradım.

"Telefondan nefret ettiğimi biliyorsun," dedi telefonu açtığında. "Nefret ediyorum. Ama mesaj atıp araba kullanamam."

"Bunu asla yapma. Gianni ile konuştun mu?"

"Evet, sorun olmadığını söyledi. Çarşamba ve Perşembe geceleri izin alabilirim. Ellie benim yerime bakacak."

"Güzel. Yolculuğu ayarlayacağım."

"Yaşasın!" Kalbim heyecanla dans etti. "Markete gidiyorum ve akşam yemeği için özellikle istediğin bir şey olup olmadığını merak ediyordum," dedim, partiden bahsetmeden önce en sevdiği yemekle onu yağlayacağımı düşündüm.

"Vejetaryen olmak zorunda mı?" "Hayır. Her şeyi yapabilirim."

"Biftek."

İçimi çektim. "Tabii ki biftek."

"Hey, her şeyi söyledin."

"Yaptım ve sana bir biftek pişireceğim," dedim gülerek. "Lezzetli olmadıklarını düşündüğümünden değil, öyle olduklarını biliyorum. Sadece et yedikten sonra kendimi iyi hissetmiyorum, o yüzden başka şeylere yöneliyorum. Günün nasıl geçiyor?"

"İyi, ancak bu öğleden sonra Wade ile bir telefon görüşmem var ve bunu dört gözle beklemiyorum, sadece telefonda nefret ettiğim için değil."

"İfade vermekle mi ilgili?"

"Evet. Cevaplamam gereken sorular hakkında daha fazla detaya sahip olduğunu söylüyor. Komite üyeleriyle temas halinde."

"Daha fazla ayrıntı iyidir, değil mi? Ne kadar iyi hazırlanırsanız, kendinizi o kadar güvende hissedersiniz. Koşun nasıldı?" Konuyu değiştirerek sordum. "Prancin' Grannies'i gördün mü?"

"Evet. Arabamdan iner inmez bana saldırmaya çalıştılar. Kulaklıklarım takılıydı, bu yüzden onları duymamış gibi yaptım ve koşmaya başladım. Bana yetişemediler."

Güldüm. "Zavallı nineler. Sadece birkaç dakikalığına dikkatinizi çekmek istiyorlar."

"Onlar kötü niyetli. Onları tanımıyorsun. Aslında, artık nişanlı olduğumuzu düşündüklerine göre, muhtemelen senin peşine düşeceklerdir. O pembe göz kamaştırıcı gömlekler için arkanı kollasan iyi olur."

Marketin otoparkında bir park yerine girerken güldüm. "Tetikte olacağım."

ON

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Bütün öğleden sonrayı Hutton'ın muhteşem mutfağında geçirdim, yeni tarifler yarattım ve sonuçları fotoğrafladım. Pazarda bulabildiğim en parlak renkli, yerel olarak yetiştirilmiş yiyecekleri seçtim - kayısı, ahududu, kiraz, gevrek yeşillikler, bezelye, brokoli, tatlı kiraz, turp, bal. Ardından, en sevdiğim peynir dükkânına ve fırına uğradım, Hutton bifteği için saygın bir kasaba girdim ve son olarak şarap dükkânına girerek birer çift şişe kırmızı ve beyaz aldım.

İşte bu yüzden paran yok, dedim kendi kendime. Bu doğrudu - iyi yemek ve şaraba olan sevgim ve mevsimlik ürünler ve küçük parti ürünler kullanmaya olan bağlılığım her zaman birikimlerimi artırma arzusun önüne geçti. Elimde değildi! Ama bugün, buna işime ve kendime yaptığım bir yatırım olarak bakıyordum.

Hutton sonunda alt kattan çıkıp mutfak masasında dizüstü bilgisayarını açtı ve ben mutfakta aylardır olmadığım kadar mutlu bir şekilde dolaşırken o oturup çalışmaya başladı. O aptal Dearly Beloved eleştirisini düşündüğümde bile beni eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Herkes aksiliklerle karşılaşır, değil mi? İster bir restoranda bir tabak yemekle, ister blogda bir tarifle, ister yeni bir işle ya da yemek kitabıyla olsun, kendinizi ortaya koyduğunuzda, hem hak edilen hem de hak edilmeyen eleştirileri beklemeniz gerekirdi. Önemli olan inanmaya devam etmektir.

Hutton'a her baktığımda karnım şişiyor, ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbim çılgınca çarpıyordu. Açık mavi düğmeli gömleğinin içinde öyle yakışıklı ve ciddiye ki, tıpkı biz gençken kalkülüs çalışırken yaptığı gibi ekrana kaşlarını çatıyor ve bazen saçını çekiştiriyordu. Bu gece yatmak için sabırsızlanıyordum.

O ifadeyi farklı bir şeye dönüştürmek, o derin sesi tekrar kulağımda duymak, tenini benimde hissetmek. Bunca yıl sadece arkadaş olduktan sonra cinsel kimyamızın bu kadar iyi olacağını kim düşünebilirdi ki?

Saat altı civarında Hutton bilgisayarını kapattı ve buzdolabından bir bira aldı. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ama belki şu Valpolicella şişesini benim için açabilirsin?"

Şarabı açtı ve bana bir bardak doldurdu. "Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece bana eşlik et." Daha önce hazırladığım vejetaryen şarküteri tabağını adanın üzerine koydum. "Bir bira ve atıştırmalık al ve beni dinle."

Adada bir tabureye oturdu ve birasını kaldırdı. "Dinliyor musun? Bu kulağa uğursuz geliyor."

"Pek sayılmaz." Şarabımdan bir yudum aldım. "Sadece sana küçük bir partiden bahsetmek istiyorum."

Kaşlarından biri kalktı. "Ne partisi?"

"Annenin Temmuz ayının son Cumartesi günü Abelard Vineyards'ın verandasında bizim için düzenleyeceği sürpriz parti."

Sürpriz kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz başını sallamaya başladı. "Hayatta olmaz."

"Veranda gerçekten çok güzel," diye devam ettim, soğanları kesme tahtasından tencereye kaydırırken.

"Hayır."

"Ve en iyi tarafı, verandanın kapasitesi otuz kişiyle sınırlı, bu yüzden küçük olmak zorunda." Soğanlar cızırdamaya başladı.

"İtiraz ettiğim şey veranda değil. Sürpriz. Ayrıca parti." "Ama Hutton, bizim bundan haberimiz bile olmamalıydı - en azından Winnie Abelard'da planlıyor, tüm detayları önceden öğreneceğiz. Araziyi, menüyü, zaman çizelgesini, ilgili tüm ayrıntıları bileceğiz. Winnie, Abelard'da uygun tarih yokmuş gibi davransa bile annen pes etmeyecektir," dedim tekrar ona dönerek. "Başka bir yere gidecek ve ne zaman geleceğine dair hiçbir fikrimiz olmayacak."

Hutton anlayamadığım bir şeyler homurdandı ve birasından bir yudum daha aldı.

"Ailelerimiz bizim için mutlu, Hutton." Sesimi yumuşattım. "İnsanlar kutlama yapmak istiyor. Biz bunun gerçek olmadığını biliyoruz ama onlar bilmiyor."

"Biliyorum, ama bir parti mi? Bu planımın bir parçası değildi." Başını iki yana salladı. "Bu nişanın insanları sırtımdan atması gerekiyordu, üstüme çullanmaları için davet etmesi değil."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Ağızına bir parça baget attı ve huysuzca çiğnedi. "Ne zaman?"

"30 Temmuz."

"İfademden iki gün sonra."

"Bunu Winnie bana tarihi söyledikten sonra fark ettim," dedim bifteğine kuru bir ovma uygularken. "Zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum ama Abelard'ın bizi sığdıracabileceği tek gün o gündü. İptal etmişler."

Bir süre sessizce düşündü, etin üzerindeki parmaklarımı izledi. "Haklısın. Annem bu işin peşini bırakmayacak."

"Bunu bilmemiz bile gerekmiyor."

Birasını tekrar kaldırdı ve bana baktı. "Bu partiyi istiyor *musun*?"

Bifteği ters çevirdim ve diğer tarafını da ovdum. "Eğlenceli olabilir. Ama ailen bunun için para harcayacağı için kendimi kötü hissediyorum."

"Dinle, annem on iki yaşımdan beri bana parti vermeye çalışıyor ve ben her seferinde hayır dedim. Doğum günü partisi yok, mezuniyet partisi yok, hiçbir şey yok. Maliyeti umurunda değil."

"Yani bu bir evet mi?" "Seçme şansım var mı?"

Güldüm. "Pek sayılmaz. Tabii Washington'a gitmeden önce nişanı iptal etmek istemiyorsan."

"Hayır," dedi hemen. "Partiyle ben ilgilenebilirim. Orijinal plana sadık kalalım."

YEMEKTEN SONRA, Hutton'ın bitirmesi gereken bazı işleri vardı ve ben de çektiğim fotoğrafları düzenlemek ve bu hafta yayınlamak için bazı içerikler oluşturmak istiyordum. Mutfak masasında dizüstü bilgisayarlarımızla rahat bir sessizlik içinde oturduk.

"Eski günlerdeki gibi." Ayağımla bacağını dürttüm. "Burada oturup senin yanında böyle çalışmak."

"Böylesi daha iyi," diyerek sandalyesini iki ayağı üzerine yatırdı.

Güldüm ve atkuyruğumdan çözülen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Nasıl yani?"

"Eskiden senin yanında oturur ve seni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Bunu gerçekleştirebilmek için aklıma çılgınca yollar gelir, sonra da her birinden vazgeçerdim." Başını iki yana salladı. "Sana söylemek istediğim tonlarca şey düşünürdüm, hatta repliklerimi prova ederdim ama asla söyleyemezdim."

Gülümsedim. "Baloda dans ettikten sonra bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Gözleri kapandı. "Sakin söyleme."

"Düşündüğüm kadar kötü değilmiş' dedin."

İnledi. "Prova ettiğim şey bu *değildi*. Tamamen korktum. Tıpkı Cumartesi gecesini yatak odanızın kapısını çalmak üzere olmamın gerçek nedenini size söylemek yerine yaptığım gibi."

Şok olmuş gibi yaptım, ağzım bir O harfi oluşturdu. "Yani gerçekten susayıp susamadığımı görmek için üzerimde tişört olmadan odama gelmiyor muydun? Dehşete düştüm! Beni tamamen kandırdın!"

"İşte bu kadar." Bana doğru hamle yaptı, beni sandalyeden kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlatarak yatak odasına doğru ilerledi.

"Bu da ne böyle?" Ellerimle poposuna vurarak bağırdım. "Adam kaçırma mı?"

"Artık çocuk değiliz." Sadece bir komodinin lambasının açık olduğu yatak odasına girdi ve beni yatağın ayak ucuna fırlattı.

"Hutton, bekle!" Sırt üstü uzanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Duş almam lazım. Bugün hiç almadım ve etrafta koşturup yemek yapıyorum ve terliyorum. Güzel kokmayacağım."

Üstüme çıkarak göğsünü benimkinin üzerine şınav tarzı indirdi ve yüzünü boynuma gömdü. "Harika kokuyorsun. Ve ben sadece seni daha da terleteceğim."

Tırnakları boğazımı gıdıklarken güldüm. "Uzlaşalım, bana duşta on dakika verip sonra bana katılmaya ne dersin?"

"Beş dakika." Ayağa kalktı ve pantolonunun paçasını düzeltti. "Git."

Çılgılık attım ve banyoya koştum, yolda gömleğimi çıkarıp kapıyı arkamdan çarptım. Hutton'ın banyosu havadar ve lükstü; çift makyaj masası ve pencerenin altında ayaklı beyaz bir küvet vardı. Yanında birden fazla başlığı olan camlı bir duş ve çok renkli çakıllı karo zemin vardı. Ama gözlerim o küvete takıldı.

Tekrar kapıya baktım - Hutton'ı köpük banyosuna sokabilir miydim?

Musluğu açtıktan sonra çantamı karıştırıp lavanta ve vanilyalı duş jelimi buldum ve içine biraz döktüm. *Çok fazla* kabarcık oluşturmadı ama eğlenceli görünmesini ve güzel kokmasını sağlayacak kadar vardı. Sonra soyundum, saçlarımı savurdum ve suya girdim.

Bir an için gözlerimi kapadım, Hutton French'in küvetinde çıplak olduğumu, birazdan buraya gelip bana katılacağını düşünerek hayretler içinde kaldım. On yedi yaşındaki ben çok *şaşırdım*.

Aklımı başımdan aldı.

Beş dakikadan az bir süre sonra Hutton içeri daldı, çırılçıplaktı ve müthiş bir ereksiyon halindeydi. Ama beni küvette görünce durdu.

"Bu da ne?"

"Bu bir banyo." Tatlı tatlı gülümsedim ve bir elimi suya soktum. "Gel ve oyna."

Nefes aldı ve aleti zıpladı. "Bu koku da ne?" "Lavanta ve vanilya. Seni rahatlatması gerekiyor."

"İşe yaramıyor," dedi küvete yaklaşırken, bakışları aç bir şekilde tenimde geziniyordu. "Aslında şu anda rahatlamamanın tam tersini yaşıyorum."

"O zaman benimle gel." Çenemi indirdim ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "Her şeyi daha iyi yapacağıma söz veriyorum."

Başını iki yana salladı, gözleri hâlâ göğüslerimdeydi. "Felicity, ikimizin de o küvete sığmasının imkânı yok."

"Sıkışmayacağımızı söylemiyorum ama geometri konusunda bizim kadar yetenekli iki kişinin bu soruna bir çözüm bulabileceğinden eminim." Doğrudum ve suyu kapattım. "Örneğin, sen sırt üstü uzanabilirsin ve ben de senin üstüne uzanırım - bir paralelkenar. Ya da oturabilirsin ve ben de kucağına otururum-daha çok bir yamuk. Ya da," dedim dizlerimin üzerine çökerek, "ayakta durabilirsin, ben de önünde diz çökerim."

Aleti tekrar seğirdi. "Peki buna ne diyorsun?"

Dudaklarımı yaladım. "Oral seks."

Daha fazla tartışmadan küvete girdi.

Yaklaştım, ellerimi kalçalarının önünde gezdirdim. Sonra fikrimi söyledim. "Biraz oynamak ister misin?"

"Oynamak mı?" Ses tonu merak uyandırıcı ama temkinliydi. "Ne oynamak?"

Ona baktım ve hınzırca gülümsedim. "Annemle babam evde değil." "Ha?"

"Bu yüzden sessiz olmalısın." Parmaklarımı sikinin etrafına sardım ve gözlerimi onunkilere kilitleyerek dudaklarımı ucuna değdirdim.

"Oh, lanet olsun." Adem elması sallanıyordu. "*Bizimle* genç kızlık oynamak ister misin?"

Başımı farklı yönler eğip hassas tepeyi yanağıma, çenemin altına, boğazıma doğru fırçalarken boğazımın arkasından bir kahkaha yükseldi. "Evet."

"Ergenlik çağındaki benim zaten yüzüne boşalmış olduğumun farkındasın değil mi?"

Tekrar güldüm ve bacaklarına su sıçrattım. "Hadi ama. Benimle oyna. Senin yetişkin özdenetimine güveniyorum."

"Bu da bizden biri yapar."

Ucunu tekrar dudaklarıma götürdüm, hafifçe açarak nefesimi hissetmesini sağladım. "Çalışırken bunu düşündüm. Ya sen?"

"Evet." Çok iyi konsantre olduğunu hissedebiliyordum. "Ve sonrasında." "Sonrası mı?"

"Gece geç saatlerde. Yatağımda yalnızken."

"Söyle bana." Dilimle sikinin alt tarafını sıyırdım ve kavrayışında kalınlaştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu. Sen, önümde diz çok. Sikim ağzında." Sesi alçak ve emrediciydi ve beni tahrik ediyordu.

"Bunun gibi mi?" Sadece ucunu ağzıma aldım, onunla alay ediyordum. "Evet."

Yavaşça emdim, sonra dilimi tepesinin etrafında döndürerek karın kaslarının esnemesini sağladım. Ağzımı daha da açarak onu daha derine çektim ve usulca inledim. Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Ellerini seviyordum. Erkeksi ve güçlüydüler ve yetenekli parmaklarının dün gece bana nasıl zevk verdiğini hatırladım.

Bu bana başka bir fikir verdi.

"Göster bana," dedim topuklarımdın üzerine oturarak. "Gece geç saatlerde ne yapıyorsun."

Bunu düşündüğün zaman."

"Ciddi misin sen?"

"Evet." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki aniden utanmış gibiydim. "Yoksa."

Bana ters ters baktı ama sikini eline aldı, yumruğuna sardı ve uzun, yavaş birkaç kez çekti. "İstediğin bu mu?"

Ama cevap veremedim. Kendini okşarken çalışan kaslar beni büyülemişti; kolları, omuzları ve karın kasları. Sanki hiç utanmıyormuş gibi duruşu, başı dik, göğsü kabarık, nefesi daha hızlı geliyordu. Ve bir an öncesine göre daha sıcak ve delici olan mavi gözlerini benden ayırmayışıyla.

Ben de daha hızlı nefes almaya başladım. Aslında, sanırım benim nefes alışım onunkinden daha çılgıncaydı. Bunu gerçekten benim önümde yapıyor olmasını aklım almıyordu - ya da elini sikinin üzerinde, avuç içi kararmış tepenin üzerinde kayarken, yumruğu kalın, damarlı şaftta yukarı aşağı çalışırken görmekten ne kadar hoşlandığımı. Dün gece onun çıplak vücudunu ışıқта görmediğimi fark ettim ve mükemmeldi. Bir sanat eseri idi.

"Kendine dokun," dedi daha önce kullandığını hiç duymadığım bir sesle, reddedilemeyecek bir sesle. Ayrıca, bunu benim için yapmıştı. Ve bunların hepsi rol icabıydı, değil mi? Birbirimize güveniyorduk. Neden bırakmayalım ki?

Popomu topuklarımdan kaldırdım ve ellerimi göğüslerimde, karnımda, kalçalarımda gezdirdim, gözlerimi ondan hiç ayırmadım.

"Evet." Eli daha hızlı hareket etti. Daha sert. "Evet."

Tepkisinden cesaret alarak, bir elimi bacaklarımda arasında kaymasına izin verdim, sanki ışıқта gözlerinin altında değil de karanlıkta yalnızmışım gibi klitorisimi yumuşak, dairesel hareketlerle yavaşça okşadım.

"Siktir," diye hırladı dişlerinin arasından. "Siktir, bu çok ateşli."

"Seni düşünüyorum," diye mırıldandım, boştaki elimi bir göğsümün üzerinde kaydırarak. "Bunu yaparken seni düşünmeyi seviyorum."

Sanki onu kızdıracak bir şey söylemişim gibi çenesi sıkıştı ve sertçe nefes verdi. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedim, çünkü öyleydi. Her zaman çok iyi bir fantezi olmuştu, neredeyse bir film yıldızı gibi, ulaşılmaz biri. "Ellerin bu şekilde üzerimdeymiş gibi davranırdım."

"Dilim." Gözleri arzuyla parlıyordu. "Bunu düşündün mü?" "Şimdi düşünüyorum." Kendimi biraz daha sert ovuşturdum, bacaklarımdaki kaslar

mırıldanmaya başladı. Gözlerim onun ereksiyonunda oyalandı.

"Siktir." Gözlerini kapattı ve elini hareket ettirmeyi bırakarak sikinin etrafına sıkıca sardı. "Bu çok yakında bitecek."

"Bana bırak." Onu bileğinden tuttum ve elini sikinden çektim, böylece ben devralabilirdim. Parmaklarımla onun etrafında kıvrarak, ağzımı onun kalın, sert uzunluğuna indirdim ve onu boğazımın arkasına aldım. Nefesimi tuttum, bir an hareketsiz kaldım ve boğulmamak için dua ettim.

"Tanrım," diye nefes aldı, elleri saçlarımda arasına girdi.

Bir kez nabzının attığını hissettim -bir uyarı- ve tuzlu tatlı bir şeyin tadını aldım. Açlıkla emmeye başladım, ağzıma sığmayanları kavramak için elimi kullandım.

Tekrar küfretti ve başımı sıkıca kavrayarak beni hareketsiz tuttu. "Emin misin?"

Kirpiklerimin arasından yukarı baktım, ellerimi kıçına götürdüm, parmaklarımı tenine soktum ve onu daha derine çektim. İhtiyacı olan tek izin buydu ve kalçalarını esnetmeye, sikini ağzıma sokmaya başladı, nefesleri yükseliyor, inlemeleri artıyor, hareketleri gittikçe çılgınlaşıyordu, ta ki vücudu gerilene ve boğazımın arkasında patlayan orgazmının kalın, nabız gibi atan zonklaması dışında tamamen hareket etmeyi bırakana kadar.

O çekildi ve ben tekrar topuklarımın üzerine oturdum, kolumla ağzımı sildim ve nefesimi tuttum.

Ama Hutton beni kollarımın altından yakalayıp küvetin kenarına oturtmadan önce kendime gelmek için fazla zamanım olmadı. Önümde dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı ayırdı. "Benim sıram," dedi.

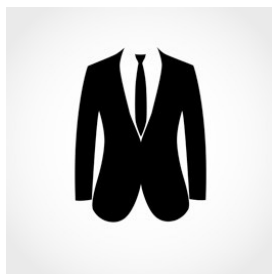
Bana verdiği ayak parmaklarını kıvıran, uylukları titreten, küvete çarpan bitiş sırasında geriye doğru gitmemek için ciddi bir denge gerekiyordu.

Genç Hutton ve Felicity kendilerini tanıyamazlardı.

Çizgiyi aşacak cesarete sahip olduğumuz, birbirimizin önünde cesur olduğumuz ve bunların hiçbirinin sahip olduğumuz şeyi mahvetmeyeceğine inanmışımız için bizimle gurur duyuyordum.

Oyun eğlenceliydi ama sadece bir oyundu.

ON BİR

OceanofPDF.com

HUTTON

"Bana bir sır ver," dedi Felicity, yatakta bana sokularak.

"Bir sır mı?" Sırt üstü uzanarak bir elimi başımın arkasına koydum ve diğer elimi onun omuzlarına doladım. Tenindeki lavanta ve vanilya kokusunu hâlâ alabiliyordum; bu kokuları hiçbir zaman rahatlatıcı bulmayacağımdan emindim, özellikle de beynim onları az önce banyomda olanlarla ilişkilendirdiğine göre. Ama en azından güzel bir anıyı geri getireceklerdi.

"Evet. Ya da küçüklüğünüzden bir hikâye. Onları severim."

Bir an için bunu düşündüm. "Gençken sihirli güçlerim olduğunu sanırdım."

"Oooh! Ne tür sihirli güçler?"

Tepkisi beni gülümsetti; bu fikre gülmekten çok, dünya dışı yeteneklerimin doğasıyla ilgilenmesi hoşuma gitmişti. "Olayların sonucunu kontrol edebileceğimi düşündüm - tabii ki benim için olumlu bir şekilde

-Ya da belirli eylemlerle kötü şeylerin olmasını engellemek."

"Siz ne yapardınız?"

"Her zaman önce sağ çorabımı giymek, her zaman arabanın sağ tarafında oturmak, bir odaya girerken burnuma dokunmak, bir şeyleri saymak gibi küçük ritüeller."

"OKB'n var mıydı?" Yine göğüs kıllarımla oynuyordu. Bunu yapmasına bayılırdım.

"Bilmiyorum. O zamanlar değerlendirilmiş olsaydım bana bu teşhisi koyabilirlerdi ama güçlerimden kimseye bahsetmedim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman çalışmazlardı."

"Ah." Parmakları yavaş, rahatlatıcı daireler çizerek hareket etti. "Onlara inanmayı ne zaman bıraktın?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Büyükbabam öldüğünde." Eli hareket etmeyi bıraktı. "Kaç yaşındaydın?"

"On bir."

Başını elinin üzerine koydu ve bana baktı. "Bu sana imzalı Ray Bradbury kitaplarını veren deden mi?"

Gülümsedim, hatırlamıştı. "Evet."

"Bana ondan biraz daha bahset. Nasıl biriydi?"

Kafam tanıdığım zeki, eğlenceyi seven büyükbabamın anılarıyla doldu. "Bulmacaları çok severdi ve hep birlikte bulmacalar üzerinde çalışırdık. Beyzbolu çok severdi ve hiçbir maçımı kaçırmazdı. Pinaud Clubman tıraş losyonu kullanırdı ve bazen kalabalığın içinde kokusunu aldığımda sanki oradaymış gibi hissederdim."

"Belki de öyledir."

"Şimdi annem gibi konuştun."

Güldü. "Sana verdiği kitaplar hala sende mi?"

"Evet. El değmemiş durumda falan değil - onları defalarca okudu, ben de okudum - ama yine de onları asla satmazdım."

"Tabii ki hayır. Bu tür şeylere paha biçilemez." Başını tekrar öne eğdi. "Onu bu kadar genç kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Ölümü beni çok etkiledi. Ani değildi - hasta olduğumu biliyorduk - ama kötü bir şey olmasını engelleyebileceğimden o kadar emindim ki, bu olduğunda tamamen hazırlıksızdım."

"Kendini mi suçluyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Tam olarak değil ama kendimden her yönden şüphe etmeye başladım. Bundan kısa bir süre sonra beyzbol takımımın şampiyonluk maçında üç kez ıskaladım. O zaman bunun çok açık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum; ben sihirli değildim. O kadar özel ya da yetenekli bile değildim. Ve bunu herkes biliyordu."

Göğsümü öptü, sonra yanağını göğsüme bastırdı ve kolunu belime doladı.

"Eve geldiğimi, yatağıma uzandığımı, tavana baktığımı ve *düşündüğüm* kişi olmadığımı hatırlıyorum. Dünya benim düşündüğüm gibi işlemiyordu. Belki de herkes bunu başından beri biliyordu ve ben sadece bir aptaldım."

Bana daha sıkı sarıldı.

"Ondan hemen sonra taşındık. Ailem ortam değişikliği istedi ve sanırım bunun benim için iyi olacağını bile düşündüler. Bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyorlardı. Eve sadece yemek yemek ve uyumak için gelen ukala, ukala konuşan bir beşinci sınıf öğrencisinden, evden çıkmaktan nefret eden bir çocuğa dönüşmüştüm." Nefes verdim. "Ama sanırım taşınmak her şeyi daha da zorlaştırdı. Sihirli güçlerim olmadan yeniden başlamak zorunda kaldım."

"Ama sonra benimle tanıştın," dedi neşeyle. "Ve bu iyi bir şeydi, değil mi?"

"Bu iyi bir şeydi."

"Sana nişanlımıydın gibi davranana kadar. Sosyal toplantılara katıl. Akşam yemeği partileri düzenleyin."

"Evet, ama ..." Yuvarlanarak vücudunu kendi vücudumla kapladım, kendimi tekrar onun içinde kaybetmek için sabırsızlanıyordum. "Bunun da avantajları var."

ERTESİ SABAH erkenden uyandım ve koşum için parka doğru yola çıktım. Prancin' Grannies'den kaçınmak için yeterince erken olduğunu umuyordum - hatta farklı bir yere park ettim - ama öyle bir şansım yoktu.

Arabamdan indiğimde içlerinden biri "İşte orada!" diye bağırdı. Kulaklıklarımı takamadan ya da kaçamadan, göz kamaştırıcı pembe kıyafetleri ve kızgın ifadeleriyle zıplayarak yanıma geldiler.

"Merhaba hanımlar." İsteksizce onlarla yüzleştim ve kendime onların aslan değil, sadece yaşlı kadınlar olduğunu hatırlattım. Derimin altındaki kaşıntıyı görmezden gelerek kendimi kibar bir soru sormaya zorladım. "Nasılsınız?"

"İyi, iyi. Biz de sizi yakalamayı umuyorduk," dedi başı bakır renginde buklelerle dolu olan biri. "Büyük haberlerin hakkında her şeyi duymak istiyoruz!"

"Onu tanıyoruz." Gömlekleriyle aynı pembe tonunda ruj sürmüş bir nine heyecanla başını salladı. "Büyükannesiyse arkadaşız."

"Felicity'yi kastediyorsun." Zihnim söyleyecek başka bir şey bulmak için fazla mesai yaptı ama hiçbir şey bulamadı.

"Evet. Büyükannesi Daphne Sawyer," dedi başında neon sarısı bir eşofman bandı olan bir büyükanne. "O ve kocası John Cloverleigh Çiftlikleri'nin sahibi, ama şimdi orayı çocukları işletiyor."

"Düğünün Cloverleigh Çiftliği'nde olacağını duydum." Başka bir nine, bu seferkinin kalın kalemle çizilmiş kaşları ön tarafa doğru ilerledi. "Bu doğru mu?"

"Umarız öyledir."

Cloverleigh Çiftlikleri'nin ne kadar güzel bir yer olduğuna dair iç çekmeler ve mırıldanmalar, orada katıldıkları diğer düğünler hakkında birkaç yorum ve genel bir gülümseme, baş sallayarak onaylama havası vardı. Ayrıca Sawyer ailesiyle bağlantılarını kurmaya da hevesliydi.

"Sawyer'ları çok seviyorum. Çok nazik ve misafirperverler."

"Ve çok cömertler. Hank geçen yıl safra kesesi ameliyatı olduğunda pasta göndermişlerdi."

"John Sawyer'ın hayır amaçlı golf etkinliğinde hep oynarız. Çok iyi insanlar."

"Daphne beni hala yıllık personel Noel partisine davet ediyor. Yıllardır orada çalışmıyor olmama rağmen her yıl gideriz." Bakır bukleler durakladı. "Muhtemelen düğüne de davet edileceğim."

Bunu takip eden kısa sessizlikte, tüylerimin diken diken olduğunu duyabiliyordum.

"Büyük bir düğün mü olacak?" diye sordu neon ter bantlı olan. "Çok konuk var mı?"

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Neden olmasın?" Gülümseyen ve başını sallayarak onaylayan bakışlar yerini daralmış gözlere, kalçalara inmiş ellere ve suçlayıcı bakışlara bıraktı.

"Küçük tutmak istiyoruz," dedim enseme ovuşturarak.

"Küçük!" Copper Penny Curls alınmıştı. "Yerel bir ünlüyken mi? Bu hiç eğlenceli değil!"

"Muhteşem bir şey yapmalısın," dedi kalemle çizilmiş kaşları. "Havai fişekler gibi."

Neon ter bandı bana "Oooh! Torunum şu bayrak çeken uçakları uçuruyor," dedi. "Bunu yapmalısın."

"Alfred'im şu turistleri gezdiren atlı arabaları kullanıyor," dedi arkadaki kısa boylu nine. "Bunun gibi bir şey güzel ve gösterişli olurdu."

"Evet," diye ekledi parlak pembe rujlu olan. "Küçük bir düğün biraz bencilce değil mi?"

"Bencilce mi?" Şaşkınlıkla tekrarladım.

"Kasabadaki herkes senin adına çok mutlu! Böylesine zeki ve başarılı bir gencin yuva kurmak için memleketinden bir kızı seçmesinden gurur duyuyoruz!"

"Bu gerçek bir karakter göstergesi!"

"Ne kadar para kazanırsanız kazanın ya da ne kadar ünlü olursanız olun, önemli olanın aile olduğunu gösteriyor."

"Evet! Arkadaşlar ve komşular ailenin bir uzantısıdır." "Ve küçük bir kasabada herkes ailedir."

Eski bir filmdeki sokak çocukları çetesi gibi hepsi aynı fikirdeydi. "Evet! Evet! Aynen öyle! Söyle ona, Gladys! Aferin kızıma!"

"Eğer büyük gününüzün sevincini paylaşmamıza izin vermeyecekseniz, bunu nasıl karşılayacağımızı bilemiyoruz." Neon ter bandı başını salladı ve ellerini göğsüne koydu. "Kalbimiz kırılabilir."

"Bunu sen düşün evlat." Pembe ruj bir kez başını salladı. "Haydi kızlar." Hışım la uzaklaştılar.

Koşumdan sonra temizlenmek ve yiyecek bir şeyler almak için eve gittim. Felicity'nin orada olacağını umuyordum, böylece ona Prancin' Grannies ile karşılaşmamı anlatabilirdim, ama arabayı çektiğimde arabası garaj yolunda değildi. Evin onsuz bu kadar boş ve sessiz görünmesi komikti.

Duş alıp giyindim ve buzdolabının üzerinde bir not buldum. *Burada istediğin her şeyi yiyebilirsin! Fotoğrafını çektim bile!* Kelimelerin altında gizli kodumuzla yazılmış bir not vardı. Gülümseyerek-XOXO *Felicity diye çözdüm.* Notu buzdolabından çıkardım ve cebime soktum.

Yemeğimi yedikten sonra, biraz çalışmak için alt katta ofis olarak kullandığım misafir odasındaki masama oturdum. Telefonum çaldığında ifadem için kaba bir taslak çiziyordum. Arayanın Felicity olduğunu varsayarak gülümsedim ve düşünmeden cevap verdim.

"Alo?"

"Dostum," dedi Wade. "Cevap verdin. Artık böyle bir şey var mı?"

Hay sikeyim. Başparmağım ve orta parmağımla şakaklarımı ovuşturdum. "Pek sayılmaz. Ne oldu?"

"Neden bana dün nişanlandığını söylemedin, göt herif? Az önce internette okudum."

"Sanırım unutmuşum."

Güldü. "Ne oluyor lan? Kim bu kız?"

"Felicity MacAllister." Ondan Wade'e daha önce bahsettiğimi biliyordum ama hatırlamazsa şaşırmazdım.

"Evdeki kız mı?" "Evet."

"Biraz ani oldu, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Onu on iki yaşından beri tanıyorum." "Onu hamile falan mı bıraktın?"

"Siktir git. Hayır."

"Dostum," dedi. "Hiç fark etmez. Yapma bunu." "Ha?"

"Sakın evlenme. Hayatını mahvedecek."

"Aramanın amacı bu mu Hasbrouck? Eğer öyleyse, kapatıyorum."

"Şu anda iyi bir fikir gibi görüldüğünü biliyorum, ama parıltısı kaybolacak. Evlilik cüzdanının mürekkebi kurur kurumaz, o senin sandığın kadın olmayacak. Yaptıkları şey bu - evlenme teklif etmen için havalı gibi davranıyorlar ve soyadını aldıktan sonra çılgın, kontrolcü delilere dönüşüyorlar. Hiç bu kadar mutsuz olmamıştım."

"Biz farklıyız."

Tekrar güldü. "Doğruyu söylüyorum, dostum. Senin yerinde olsaydım, hâlâ Los Angeles'ta Porsche'umla Zlatka'yı beceriyor olurdum."

"Eminim yaparsınız."

"Bunu nasıl berbat ettin? Senin için deli oluyordu." Kaba bir şekilde güldü. "Susie bir yerde Zlatka'nın yatak odasında itaatkâr olmaktan hoşlanmadığı için böyle olduğunu okuduğunu söyledi. Patron olmak istiyormuş."

"Bunu Zlatka'ya sormanız gerekir."

"Dostum, eğer isterse beni bağlamasına ve tokatlamasına kesinlikle izin verirdim."

Gerçekten bu yüzden mi ayrıldınız?"

"Hayır." Çenem sıkıştı. "Her zaman kavga ederdik. Berbattı."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı. "Akdeniz'de bir yatta sıkışıp kaldım ve Susie'nin her gün ne kadar boktan bir koca olduğum hakkında sızlanmasını dinliyorum. Sahip olmadığı neyi istiyor ki? Evi, arabası, kıyafetleri, tatilleri var. Bütün faturalarını ben ödüyorum. Benden daha ne istiyor?"

Cevap belliydi ama çenemi kapalı tuttum.

"Her neyse, tüm söylemek istediğim bu. Herkes istediğini elde etmek için olmadığı biri gibi davranır ve uzun vadede kimseyi mutlu edemezsiniz. Denemeyin bile."

Felicity'nin farlarını pencerede gördüğümde kanepede oturmuş beyzbol maçı izliyor ve Wade ile yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Bir an sonra arka kapıdan girdiğini duydum ve televizyonu kapattım. Maçtan daha iyi bir dikkat dağıtıcı olabilirdi ve zaten bildiğim şeyleri bana söylediği için Wade'in canı cehenneme.

Uzun vadede kimseyi mutlu etmeye çalışmıyordum. Daha iyi biliyordum. "Hey, sen." Felicity mutfaktan büyük odaya geldi ve spor ayakkabılarını tekmeleyerek yanıma uzandı. "Günün nasıl geçti?"

"İyi idi. Evlenme teklifiyle ilgili her şey nasıl gitti?"

"Çok harikaydı!" Yüzünü bana döndü, bağdaş kurup oturdu. Saçları Zosia'nın bazen yaptığı gibi iki kısa atkuyruğu şeklindeydi ve gülümsemesi her zamanki gibi moralimi yükseltti. "Ellie çok şaşırdı ve her şey hiç aksamadan gerçekleşti - ne kadar ayrıntılı bir plan olduğunu düşünürsek bu oldukça etkileyici."

Gençken Gianni'nin Kiraz Festivali'nde bir smaç tankı ve suratına bir turta atma sahnesini nasıl canlandırıldığını anlatmasını dinledim. Felicity gülerek, "Elli topluk bir kova vardı ve birbiri ardına atmaya devam etti ama onu bir türlü smaçlayamadı," dedi. "Şansına kuzenim Chip Carswell de kalabalığın arasındaydı!"

"White Sox atıcısı mı?" Şaşkınlıkla sordum. "O senin kuzenin mi? Bunu nasıl bilmem?"

"Evet, Frannie'nin yeğeni. Annesi ablası April. Babası da Tyler Shaw, o da Major League atıcısıydı. Tyler ve April şu anda evliler ama onu on sekiz yaşındayken evlatlık vermişler. Daha sonra, o ergenlik çağındayken tekrar bir araya gelmişler ama siz buraya taşındığınızda o çoktan üniversiteye gitmişti."

Başım dönüyordu. "Sanırım aile geçmişin hakkında öğrenmem gereken çok şey var. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Carswell harika bir atıcıdır. Shaw da öyleydi. Oyundaki en iyi solaklardan ikisi."

Güldü. "Ellie buna çok sevindi çünkü Chip'i oraya sürükledi ve onun yerine atmasını sağladı. Chip'in attığı her topta Gianni smaç basıyordu."

"Eminim."

"Ama bu adil bir şeydi, çünkü on yedi yaşındayken Gianni Ellie'yi birçok kez smaçlamıştı. Sonra Ellie de misilleme olarak onun suratına bir sürü turta fırlattı."

"Peki bu gece o smaçların neresinde evlenme teklif etti?"

"Kovadaki son top sahteydi, yüzük kutusu gibi açıldı."

"Etkilendim."

İç çekti. "Çok romantikti."

"Sanırım evet dedi?"

"Kız evet dedi. Sonra da yüzüne turta fırlattı."

Gianni Lupo'nun kabadayılığına, bu devasa prodüksiyonu sahneleme ve seyircinin önünde gerçekleştirme isteğine imrenerek güldüm. "İyi bir gösteri olmuş gibi görünüyor."

"İnanılmazdı. Winnie ile de konuştum. Annenin Temmuz ayının son Cumartesi günü saat beşte otuz kişilik nişan partisini onayladığını söyledi."

Yüzümü buruşturdum. "Harika."

"Tostunu çalıştın mı?"

"Hayır." Saç örgülerinden birini çekiştirdim. "Ama Prancin' Grannies ile tam yedi dakika boyunca sohbet ettim."

Ellerini çırttı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Zor muydu?"

"Fena değildi. Hoşuma gitmedi ama derim ateş karıncalarıyla doluymuş gibi de hissetmedim."

"Bunun iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Birçoğu Daphne Sawyer'ı tanıyor. O senin büyükannen mi?"

"Evet! Bu Frannie'nin annesi. Harika bir kadındır. O ve kocası John, Cloverleigh Çiftlikleri'nin asıl sahipleriydi ama burayı çocuklarına devrettiler ve şimdi yılın büyük bölümünde Florida'da yaşıyorlar. Yazları burada geçiriyorlar, yani muhtemelen kasabadadırlar."

"Muhtemelen şu anda Prancin' Grannies'den telefon yağmuruna tutuluyordur. Hepsi de aileyle bağlantı kurmaya çok hevesli. Sanırım hepsi düğüne davet edilmeyi umuyor."

Felicity tekrar bacağımı okşadı. "Onlara sadece çok küçük olduğunu söyle."

"Ben yaptım. Beni
utandırdılar." "Seni
utandırdılar mı?"

"Evet, tüm kasabanın bizim için çok mutlu olduğunu söylediler ve kimsenin bu sevinci paylaşamayacağı kadar küçük bir düğün yapmam biraz bencilce değil mi? Bana bunu düşünmemi söylediler ve zıplayarak uzaklaştılar."

Sevinçle güldü. "Bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum."

"Bu arada New York'a gitmeye hazırız. Uçağımız yarın saat 11'de kalkıyor."

"Ne? Toplanmam lazım!" Kanepeden atladı ve yatak odasına doğru koşmaya başladı. "Kaç gece?"

"İki."

"Herhangi bir şey için giyinmem
gerekecek mi?" "Sadece istersen."

Durdu ve arkasını dönerek kollarını havaya kaldırdı. "Hutton!
Planlar nedir? Süslü milyarder şeyleri mi yapıyoruz?"

Güldüm. "Süslü milyarder şeyleri de ne?"

"Bilirsiniz işte, baloya, operaya ya da bir tür galaya gitmek. Havalı insanların gittiği yerler." Avuçlarını havaya kaldırdı, yüz ifadesi giderek endişeli bir hal alıyordu. "Bunlara ihtiyacım olduğundan değil. Bir Motel 6'da kalıp sokakta pizza dilimleri yemekten de mutlu olurum. Sadece bavulumu doğru hazırlamak istiyorum."

"Bu hafta balo var mı bilmiyorum Sindirella ama seni dışarı çıkarmaktan memnuniyet duyarım. Güzel bir şeyler hazırla."

Gülümsedi ve Zosia'nın prenses kostümlerinden birini giydiğinde yaptığı gibi kendi etrafında döndü. "Çok heyecanlıyım!"

"Güzel." Arka salona doğru dans edişini izledim ve çekmeceleri açıp kapatırken mırıldandığını duydum.

Felicity'nin gülümsemesini, dönmesini ve şarkı söylemesini sağlayacak şeyler yapmak iyi hissettiriyordu. Bunun parayla ilgili olmadığını biliyordum -ucuz bir motelde kalmak ve sokakta pizza yemek konusunda söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu- ama o güzel şeyleri hak ediyordu ve benim bunları karşılayabilecek gücüm vardı.

Belki onu sonsuza dek mutlu edemezdim ama onu özel bir jetle Manhattan'a götürebilir ve birkaç günlüğüne ona prenses gibi davranabilirdim. Her zaman bunun anısına sahip olacak ve asla lekelenmeyecekti.

Çünkü Wade'in hatası buydu -olmadığı bir şeyi yapabileceğini söylemek. Başka biri gibi davrandığı için karısını suçlayabilirdi ama o da

bunu yapmıştı, hayatının geri kalanında tek bir kadına sadık ve doğru olacağına yemin etmişti. Asla tutamayacağı sözler vermişti.

Kendimi bundan daha iyi tanıyordum.

Telefonumu çıkararak asistanımın özel jet şirketinden ayırttığı uçuş saatini iki kez kontrol ettim ve gelen kutumda otel süiti için de bir onay aradım. Manhattan alan kodundan yeni bir sesli mesaj aldığımı fark edince, Tiffany'den kadife sesli bir temsilcinin saat üçte kendisiyle özel bir randevu için hazır olduğumu söylemesini dinledim.

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Felicity bana *çok kızacaktı* ama umurumda değildi.

Bu nişanla ilgili her şey sahteydi. Gerçek olan tek bir şeyin olması güzel olurdu.

DAHA SONRA, Felicity ve ben birlikte kıvrılmışken, tenimiz hala sıcak ve hafif terliyken, kalplerimiz hala biraz fazla hızlı atarken, "Bu gece sıra sende" dedim.

"Ne için?"

"Sır. Sanki hep ben saçmalıyormuşum gibi geliyor. Bu gece bana bir şey söyle."

"Hmm. Ne bilmek istiyorsun?"

Gerçekten bilmek istediğim şeyler -şimdiye kadar sahip olduğu en iyisi ben miydim, aletim şimdiye kadar gördüğü en büyük alet miydi, onu benim kadar sert boşaltan biri olmuş muydu- gerçekten paylaştığımız türden şeyler değildi, bu yüzden bu soruları sormaktan kaçındım. Ama bana söylediği bir şeyi merak ediyordum.

"Sizi sevdiğini söyleyen herkesten ayrıldığınızı söylemişsiniz."

"Evet."

"Bu kaç kere oldu?"

"İki kez," dedi bir parmağının ucuyla göğsüme küçük spiraller çizerek.

"Bir kez üniversitede, bir kez de Chicago'da."

"Bu ilişkiler ne kadar sürdü?" "O kadar uzun değil. Birkaç ay."

"İkisi hakkında da böyle hissetmediniz mi?"

"Hayır. Hiç aşık olmadım. Duygularım konusunda çok dikkatliyimdir." Bundan gurur duyuyor gibiydi. "Onları ölçülü kullanmakta iyiyimdir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyelim ki duygular çok nadir bulunan ya da pahalı bir malzeme gibi. Yer mantarı gibi bir şey. Onları öylece bütün olarak atmazsınız. Onları tıraşlarsınız, yemeği tamamlamak için küçük bir miktar eklersiniz. Azı karar çoğu zarar."

"Anladım. Yani duygularını tıraş ediyorsun?"

Güldü ve göğsüne bir tokat attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Onları idareli bir şekilde veriyorum. Ve çıktığım kişi bunları çok cömertçe, çok hızlı dağıttığında, panik moduna giriyorum ve sadece çıkmak istiyorum. Sana söyledim, bu garip."

"Hayır, anlıyorum," dedim ona. "Bu benim iş toplantımdaki halim. Ya da bir partide." "Evet, ama en azından sen gizlice kaçabilirsin. Benim bir çıkış stratejisi geliştirmem lazım." "Ne gibi?"

İç çekti. "Tamam, bununla gurur duymuyorum ama ilk adama rahibe olmayı düşündüğümü ve bekârlığı denemek istediğimi söyledim. Bu onu korkutmak için yeterliydi. İkinci adama Michigan'a geri taşınacağımı söyledim. Ama o gelmeye devam etti, ben de taşınmak zorunda kaldım."

"Dur bir dakika. Buraya bir ilişkiden kurtulmak için mi taşındınız?"

Kıvranmaya başladı. "*Sadece* bu nedenle değil. Bir süredir bunu düşünüyordum. Ama bu iyi bir zorlamaydı ve doğru bir karardı. Geri döndüğüm için mutluyum. Ve . . . O adamları sevmedim. Sevseydim, bu kadar kolay bırakıp gidemezdim. Değil mi?"

"Yanlış kişiye soruyorsun. Ben de hiç aşık olmadım. Bunun için yaratılmamışım."

"Nasıl yani?"

"Demek istediğim, bazı insanlar kafalarının içinden çıkıp bir başkasının onlara, ne bileyim, tüm kusurlarına ve eksikliklerine sınırsızca erişmesine izin verme konusunda iyidir. Kendilerini ifşa ederler. Bu asla ben olmayacağım."

Bir an sessiz kaldı, parmakları hala göğsümde hareket ediyordu. "Sence aramızda bir sorun mu var? Bazen lanetli falan mıyım diye merak ediyorum."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Bence biz gayet iyiyiz. Hatta bence herkesten daha zekiyiz, çünkü kendimizi çok iyi tanıyoruz."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Evet, aynen öyle. Yürümeyeceğini bildiğin bir ilişkide kalmanın ne faydası var?"

"Eğer lanetlenmişsek, bu üstün bir zeka ve keskin bir öz farkındalıkla lanetlenmişiz demektir."

Güldü. "Evet! Güçlü ve zayıf yönlerimizi biliyoruz. Yüzme bilmiyorsak, havuzun derin ucuna atlamayacağımızı biliyoruz. Sığ kısımda kalırız."

"Ya da yüzmeyi atlar ve yatakta kalırız," dedim ve onu tekrar kendime çektim. "Yatakta geçirilecek çok eğlence var."

"Seninle var." Bir bacağını kalçalarımın üzerinden geçirerek bana sarıldı. "Düşündüğümde çok daha fazlası."

OceanofPDF.com

ON İKİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Manhattan'a gitmek için bindiğimiz özel jet beni bir rock yıldızı gibi hissettirdiyse, The Pierre'deki süitimiz de beni kraliyet ailesi gibi hissettirdi.

"Hutton! Şu manzaraya bak!" Central Park'a yirmi sekiz kat yukarıdan bakan pencerelerin önünde durdum.

"Ben gördüm." Yanıma geldi ve heyecanım karşısında kıkırdarak yanımda durdu. "Ama etkileyici."

"Etkileyiciden de öte, gerçek dışı! Bütün gün gerçek dışı!" Etrafımda döndüm ve çevreyi inceledim. Süitimizde şömineli bir oturma odası, görkemli bir kral yatağı ve Manhattan silüeti manzarası olan bir ana yatak odası ve Versailles'a aitmiş gibi görünen altı sandalyeli bir yemek masası vardı. Telefonumu çıkardım ve kız kardeşlerim için her şeyin fotoğrafını çekmeye başladım. Onlara jetin lüks kabininde bir kadeh şampanya yudumlarırken ve otele giderken renkli camlı parlak siyah SUV'nin arkasına binerken çekilmiş selfie'lerimi çoktan göndermişim.

"Yola çıkmalısınız," dedi.

"Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır. Sürprizin amacı da bu zaten."

"Sürprizlerden nefret edersin."

"Şaşırmaktan nefret ederim," diye düzeltti. "Arada fark var."

"Banyonun birkaç fotoğrafını çekeyim."

Yatak odasından geçip uzun mermer makyaj masası, şehir manzaralı küvet ve pelüş beyaz bornozları yakaladığım ana banyoya doğru ilerlerken güldü. *Senin için bir tane aşırı mayaya çalışacağım, Win, diye mesaj attım.*

Hutton kapı aralığından, "Döndüğümüzde hâlâ burada olacak," dedi. Çerçeveye yaslanarak ellerini ceplerine soktu ve aynada gözlerimle buluştu.

"Biliyorum. Kusura bakma, muhtemelen bu kadar lükse alışkınsındır," dedim mahcup bir ifadeyle. "Ama ben daha çok ekonomik bir gezginim, bu yüzden bu benim için oldukça havalı. Ve muhtemelen hayatımda sadece bir kez bir milyarderin sahte nişanlısı olacağım, bu yüzden bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyorum."

Güldü. "Devam edin. Hazır olduğunuzda gidebiliriz."

Karın kaslarım gerildi - mavi elbise pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle çok yakışıklıydı. Her gün oldukça rahattı ama seyahat için biraz şık giyinmesi hoşuma gitmişti. "İyi giyinmiş miyim? Çok hoş görünüyorsunuz ve ben kot pantolon giyiyorum."

"İstediğin her şeyi giyebilirsin."

"Akşam yemeğinden önce eve gelip üzerimi değiştirecek zamanım olacak, değil mi?" "Evet."

"O zaman sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sorun değil. Asistanımla bu akşamki biletlerimizi kontrol edeceğim."

Beni yatak odasında yalnız bıraktı, spor ayakkabılarımı düz sandaletlerle ve pamuklu bluzumu daha güzel bir üstle değiştirdim. Banyoda at kuyruğumu sıkılaştırdım, gözlüklerimi temizledim ve rujumu tazeledim. Beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama açıkçası umurumda bile değildi. Maçta yer fıstığı ve bira mı? Harika. Empire State Binası'nın tepesinden manzara mı? Muhteşem. Özgürlük Heykeli'nin yanında gemi yolculuğu? Chinatown'da pirinç eriştesi? Mulberry Caddesi'nde Cannolis? Eğer ikimiz olursak, ben varım.

Asansörle lobiye inerken, yan kapıdan şoförlü cipin deri arka koltuğuna geçerken ve 5. Cadde boyunca seyahat ederken, hayatımda bu kadar kaygısız, mutlu ve canlı olduğum başka bir zamanı düşünmeye çalıştım.

"Hey." Ona doğru baktım. "Tüm bunlar için teşekkürler. Gerekli değildi ama bu şimdiye kadar çıktığım en iyi tatil."

Gülümsedi. "Buraya daha yeni geldik. Daha hiçbir şey yapmadık bile."

"Ne yaptığımızın bir önemi yok, hatta belki de nerede yaptığımızın bile bir önemi yok.

öyleyiz. Seninle olmayı seviyorum."

"Tamam, üç dakika içinde bu güzel hissi hatırlamanı istiyorum."

"Ne? Neden?"

Omzumun üzerinden baktı. "Ya da bir dakika."

Arkamı döndüm ve camdan dışarı baktım; cip Tiffany & Co mağazasının önüne yanaşıyordu. "Hutton! Neler oluyor?"

"Sadece rahatla ve eğlen."

Onunla tekrar yüzleştim ve en acımasız bakışlarımı ona yönelttim.

"Tiffany yok demiştin."

Bir replika yüzük üzerinde anlaştık."

"Ama neyi kopyaladığımızı bilmemiz gerekiyor, değil mi? Bu sadece küçük bir keşif egzersizi."

"Öyle mi?"

"Evet. Güven bana."

Şoför Hutton'ın tarafındaki kapıyı açtı. İndi ve bana doğru uzandı, ama ben tereddüt ettim, arkasındaki devasa pencereleri ve ikonik altın harfleriyle binaya baktım.

Bana gülümsedi. "Felicity, hadi ama. Bu sadece eğlence için." "Gerçekten mi?"

"Evet, hoşuna gideceğini düşündüm ama istersen içeri girmemize bile gerek yok. Randevuyu iptal edeceğim."

"Hayır, hayır. Sorun yok." Elini tuttum ve arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim. "Sana güveniyorum."

Hutton'a güveniyordum ama mağazaya girdiğimizde ve güvenlik görevlisi bizi özel bir kattaki VIP odasına götürdüğünde bacaklarım titriyor ve midem düğümleniyordu. Pırlanta uzmanımız James ile tanıştırıldığımızda ve hayal bile edemeyeceğim ve görmek istemediğim fiyat etiketlerine sahip yüzükleri denediğimizde gerginliğim devam etti. Hutton'ın yüzündeki gizli gülümseme zihnimi rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

James bizi bir süreliğine yalnız bıraktığında usulca "İyi misin?" diye sordu. "Gergin görünüyorsun."

"Tabii ki gerginim!" Çılgınca fısıldadım. "Bu yüzükler muhtemelen üniversite eğitimimden daha pahalı."

"Bunun için endişelenmeyi bırak. Bunun eğlenceli olması gerekiyor." "Öyle, ama ben-"

James başka bir yüzükle geri döndü. "Al bakalım. Bunu dene."

Buradan çıkıp tekrar nefes alabilmek için bir sonraki yüzüğün son yüzük olacağına çoktan karar vermiştim ama klasik tektaş parmağıma taktığımda istemsizce nefesimi içime çektim. Tam olarak tarif ettiğim gibiydi; sade platin bir bant üzerinde yuvarlak, parlak bir elmas. Zarif. Modern. Çarpıcı.

"Oh," diye nefes aldım. "Bu çok güzel."

"Sanırım bu o," dedi James kendinden emin bir şekilde. "Öyle mi?" Hutton bana sordu.

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım, elime hayranlıkla bakıyordum.

"Evet. İşte bu."

James parmağımı ölçtü ve sonra o ve Hutton işlerini bitirirken bir kadeh şampanya ya da köpüklü su içmek isteyip istemediğimi sordu. "Şampanya kulağa harika geliyor, teşekkürler."

James'in arkası dönükken Hutton'ı kenara çektim. "Onu satın almayacaksın, değil mi? Planımız bu değil."

"Planı biliyorum," dedi kolayca. "O zaman neden öyle gülümsüyorsun?"

"Ne gibi?"

"Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuşsun gibi." Güldü. "Bana güvendiğini sanıyordum." "Fikrimi değiştirdim."

"Felicity." Elimi tuttu. "Rahatlayabilirsin. Buradan yüzüksüz ayrılacağız."

"Söz mü?"

"Evet." Gözlerime baktı ve dizlerimin bağı çözüldü. "Söz veriyorum."

"Bayan MacAllister?" James dirseğime dayanmış, bana ince bir flüt uzatıyordu.

soluk şampanya, midemdeki kelebekler gibi kabarcıklar yükseliyor.

5. Cadde'nin kaldırımında, Manhattan şehir merkezinin havasını soludum - otobüs dumanı, araba egzozu, köşedeki sıcak simit standı- yeryüzüne indiğim için şükrediyordum. Koku gerçikti. Trafik gerçikti. Araba kornaları, farklı dillerdeki konuşmalar ve yoldan geçen bir taksiden gelen Latin müziği gerçikti.

Hutton ve ben sadece arkadaştık.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum. "Taklit bir yüzük arayalım mı?"

"Bu mahallede olmaz. Belki yarın Çin Mahallesi'ne gidebiliriz diye düşündüm. Orada bir sürü mücevher dükkanı var."

Gülümsedim. Hâlâ aynı fikirdeydik. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Araba her an gelebilir. Biz içerideyken asistanım 5:30'da akşam yemeği rezervasyonumuz olduğunu ve biletlerimizin 7:30'daki bale için Met gişesinde bizi bekleyeceğini mesaj attı."

"Ooooh! Ne görüyoruz?"

"Amerikan Bale Tiyatrosu tarafından sahnelenen *Romeo ve Juliet*."

"Gerçekten mi? Bu mükemmel!" Telefonumu kontrol ettim. "Ama bu bize hazırlanmamız için fazla zaman bırakmıyor."

"Pierre'in alt katında akşam yemeği yiyeceğiz, o yüzden sorun olmaz. Daha fazla zamana ihtiyacın olursa, yemeği yukarı gönderirim." Omzumun üzerinden baktı. "İşte araba."

Şık siyah SUV kaldırıma yanaştı ve Hutton benim için kapıyı açtı. Ben arka koltuğa geçtim, o da bana katıldı ve şoföre bizi otele geri götürmesini söyledi. "Elbette, Bay French," diye yanıtladı şoför.

"Bu aynı adam mı?" Trafiğe girdiğimizde fısıldadım. "Evet."

Onu üç günlüğüne işe aldım."

"Yani sadece bizi mi bekliyor?"

Hutton omuz silkti. "Bu onun işi. Onun zamanını ben ödüyorum."

"Sheesh." Elimi deri koltuğa sürterek biraz güldüm. "Buna nasıl alışıyorsun? Taksi çağırmak zorunda kalmamak, otel odalarınızda şömine bulundurmak ve -evet- sizi istediğiniz yere götürecek özel jetler kiralamak gibi lüksleri karşılayabilmeye?"

"İlk başta gerçekten çok garipti," diye itiraf etti. "Uzun bir süre boyunca her yere bisikletimle gidiyor, ucuz yerlerde kalıyor, otobüsle uçuyordum. Wade her zaman deli olduğumu düşündü. Ama o bir ton parayla büyümüştü, bu yüzden lükse alışkındı. Annem krem peynirin içinde geldiği plastik kapları bile atmıyor."

Güldüm. "Nasıl oldu da zengin olma konusunda daha rahat oldun?"

"Yavaş yavaş, sanırım. Hâlâ tam olarak alışamadım ve bazen bu konuda kendimi suçlu hissediyorum."

"Ama hayır kurumlarına çok para veriyorsunuz, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, bu da yardımcı oluyor. Ayrıca kız kardeşimin tüm üniversite kredilerini ve yüksek lisans harçlarını ödedim. Ona, Neil'e ve annemle babama yeni evler almayı teklif ettim ama hepsi bana siktir olup gitmemi söyledi - tabii bu sözlerle değil." Başını eğdi. "Aslında, sanırım kız kardeşim o kelimeleri kullandı."

"Buna inanıyorum," dedim. "Çok bağımsız ve gururlu görünüyor." "O bunların hepsi ve daha fazlası."

Gülerek bacağını okşadım. "Benim de bir ablam var. Nasıl olduklarını bilirim. Komik, uzun zamandır baleye gitmedim ama Millie eskiden balelerde oynardı - profesyonel olarak değil ama eskiden çok ciddi bir dans öğrencisiydi."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "On beş yaşına kadar dans etti ve sonra bıraktı. Hatta bir yıl boyunca bir sahne sanatları okuluna gitti." "Neden bıraktı?"

"Baleye olan tutkusundan vazgeçtiğini söyledi ama bence bunun büyük bir kısmı belli bir şekilde görünme baskısıyla ilgiliydi. Bale dansçıları geleneksel olarak çok zayıf ve ince kemikli olurlar ve Millie farklı bir yapıya sahip; belli bir ölçüyü korumak onun için sürekli bir mücadeleydi ve artık bununla savaşmaktan yorulmuştu."

"Bırakmak onun için zor oldu mu?"

"Ah evet. Kapalı kapılar ardında bir sürü gözyaşı ve ciddi konuşmalar oldu. Ama sanırım babam ve Frannie onun bırakmaya karar vermesine çok sevinmişlerdi çünkü çok mutsuzdu. Sadece on bir ya da on iki yaşındaydım ama evdeki gerginliği hatırlıyorum." O zamanları, Millie'nin nasıl mücadele ettiğini düşündüm - odasında ağladığını duyardım ve onu neşelendirmek için kendimi çaresiz hissederdim. "Ama karar verildikten sonra rahatlamış görünüyordu. Ayrıca, ikizler yeni doğmuştu, bu yüzden evde çok fazla kaos vardı. Frannie, Millie'nin yardım etmek için daha sık yanında olmasından memnundu. Onlarla arası çok iyiydi."

"Sen değil miydin?"

Güldüm. "Millie gibi değil. Gürültülü ve sıkıcı olduklarını düşünürdüm. Büyüdüklerinde ve onlara hikayeler okuyabildiğimde onları daha çok seviyordum - yaptığım aptalca sesleri seviyorlardı. Ama her neyse, bu gece için gerçekten heyecanlıyım." Başımı omzuna yaslayarak elini tuttum ve New York pencerenin önünden hızla geçerken parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Her şey için tekrar teşekkürler. Orada biraz garip davrandığım için özür dilerim. Sana güveniyorum."

"Güzel. Bir şey değil."

Pierre'de durduk ve Hutton şoföre bizi almak için ne zaman geri geleceğini ve nereye gideceğimizi söyledi. Sonra indi, elini uzattı ve inmeme yardım etti. Otele girerken, asansörle katımıza çıkarken ve koridorda süitimize doğru yürürken elini tuttum.

Kapıyı açıp önce beni içeri aldı ve eşikten geçerken Millie'ye Hutton'la yaşadığım bu uydurma aşk ilişkisinin tadını çıkarmak istediğime dair söylediklerimi hatırladım. O anda, benim

En büyük endişem yalanın içinde yakalanmaktı. Şimdi başka bir şey için endişelenmeye başladığımı fark ettim.

Bu aşk ilişkisi hiç de hayal ürünü olmayabilir.

Ama bu çok saçmaydı, değil mi?

Tabii ki öyleydi. Kardashian gibi yaşayarak iyi vakit geçiriyordum ve bu duyguyu başka bir şeyle karıştırıyordum. Bu tamamen anlaşılabilir bir durumdu. Tek yapmam gereken kendime bunun ne olduğunu ve ne olmadığını hatırlatmaktı.

Saçımı kuruturken Millie aradı. "Alo?"

"Elmaslardan mı damlıyorsun?"

Güldüm. "Hayır. Ama bugün Tiffany'de birkaç tane denedim." Nefes nefese kaldı. "Kes şunu! Gerçekten Tiffany'ye mi gittin?"

"Evet, ama sadece bakmak için. Yarın Çin Mahallesi'ne gidip sahte bir tane alacağız."

"Paranın satın alabileceği en iyi kübik zirkonya mı?"

"Aynen öyle. İnanın bana, bu yolculuk için yeterince harcama yapıyor." "Siz ikinizle her şey nasıl gidiyor?"

"Harika."

"Söylentiler doğru mu? Seni bağladı mı?"

"Belki, ama henüz değil."

"Bekle, ne?"

Kapıya baktım ve sesimi alçalttım, ancak fısıltının üzerinde konuşabildim. "Sanırım bu söylentilerde doğruluk payı var ama henüz bana o yönünü göstermedi."

Nefesi kesildi. "Peki ona izin verir miydin?"

Duraksadım, sonra konuyu saptırdım. "Gitmem gerek çünkü yirmi dakika sonra çıkıyoruz ve ben hâlâ ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Güvenli bir kelimen var mı?"

"Millie!"

"Başka bir şey öneririm."

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacım yok."

"Oklahoma. Bumblebee. Roy Kent."

"*Güle güle*, Millie." Aramayı sonlandırırken gülüşünü hâlâ duyabiliyordum.

Şu süslü bornozlardan birine sarınarak yatak odasına gittim ve çantamı açarak yanımda getirdiğim giysileri -çoğu Winnie'nindi- gözden geçirdim. Bu sabah, benden gelen acil bir telefonda sonra

Bir kucak dolusu elbise ve bir çanta dolusu ayakkabıyla işe gidiyordu. Yatağın üzerine üç elbise serdim ve onları düşündüm, sonunda kap kollu küçük siyah elbisede karar kıldım.

Ben diğer ikisini kapatırken Hutton odaya girdi. "Hey, Wade'den gelen bir faks için iş merkezine gitmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde dönerim."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Tamam."

Bornozu çıkardım ve yarlardan fermuarlı elbisenin içine kıvrıldım. Aynadaki yansımanı kontrol ederek gülümsedim. Çok kısa ya da çok düşük kesimli değildi ama omuzdan dize kadar tam oturuyor ve daha fazla kıvrım izlenimi veriyordu. Winnie seksi bir renk patlaması için askılı kırmızı saten topuklu ayakkabılarla giymemi söylemişti.

Banyoda saçlarımı hızlıca düşük bir topuz haline getirdim ve birkaç toka taktım. Kendi kendime yaptığım saç kesimi sayesinde kısa parçalar hâlâ yüzümün etrafında gelişigüzel sallanıyordu ve bir an için tırnak makasını çıkarıp onları biraz daha düzeltmeyi düşündüm ama sonra Hutton'ın asimetrinin de güzel olduğunu söylediğini hatırladım. Ben de onları olduğu gibi bıraktım.

Beni deli etmelerine rağmen gözlüklerimi bu gece için kontak lenslerle değiştirdim ve Winnie'nin Cumartesi günü makyajımı nasıl yaptığını hatırlamaya çalıştım. Yaklaşık on dakika sonra makul bir taklit yaptığımı düşündüm. Kendime hızlıca bir parfüm sıktım ve topuklu ayakkabılarımı giydim - küçük bir platform sayesinde yürümek için çok tehlikeli değillerdi ama elbise o kadar oturmuştu ki küçük adımlar atmam gerekiyordu.

Yatak odasından çıkıp Hutton'ın Central Park'a bakan pencerelerin önünde durduğu oturma odasına girdim. "Merhaba," dedim.

Arkasını döndü ve çenesi düştü. "Tanrım." "Bu iyi mi kötü mü?"

"Nefesimi kestin. Bunun iyi olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Çok yakışıklı görünüyorsunuz." Lacivertten biraz daha açık bir mavi tonunda bir takım elbise giymişti. Gömleği beyazdı ve kravatı yumuşak kehribar rengindeydi.

Bir elini eski bir Hollywood film yıldızının gibi düzgünce taranmış ve geriye doğru kayganlaştırılmış saçlarında gezdirdi ve sonra çenesini ovuşturdu. "Tıraş olmalıymışım gibi hissediyorum."

"Hayır, enseyi seviyorum. Sana biraz avantaj sağlıyor."

Gülümseyerek bana doğru geldi, elleri cebindeydi.

"Teşekkürler." "Gidelim mi?" Kapıya bir göz attım.

"Rezervasyonumuz-"

"Bir dakika." Ellerini küçük mavi bir kutuyla birlikte ceplerinden çıkardı. Tiffany mavisi bir kutu.

"Hutton."

Açtı ve yüzük oradaydı.

Şimdi nefes alamayan bendim. Bir elimi göğsümün üzerinde gezdirdim.

"Hutton."

"Evet."

"Bana bunun bugün denediğim yüzük olmadığını söyle." "Bu bugün denediğin yüzük değil."

Gözleriyle karşılaştım, gece mavisi gözlerinde bir pırıltı yakaladım.

"Yalancı! Yüzüğü almadan gideceğimizi söylemiştin!"

"Aldık. Bu başka bir dükkandan geldi. Daha iyi berraklığa sahip bir taş var. Onda bir leke vardı."

"Leke mi?" Ciyakladım.

"Evet."

"Hutton." Bir nefes aldım. "Bana bunun filmdeki kolye gibi sadece ödünç olduğunu söyle. Hatırladın mı? Richard Gere aslında kolyeyi onun için satın almıyor. Sadece o gece için ödünç alıyor."

"Richard Gere gerçek bir milyarder değil. Ben öyleyim." Yüzüğü yastığından çıkardı ve kutuyu yemek masasının üzerine koydu. "Bunu takacak mısın?"

Çok zor durumdaydım. İstiyordum ama ondan gelen bu yüzüğü kabul edemezdim. "Tanrım," dedim, kalbim patlayacakmış gibi hissederek. "İstiyorum, gerçekten istiyorum ama bu çok fazla."

"Bu sadece bir hediye Felicity." Sol elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi. "Sana bir hediye vermeme izin ver."

"Ne için?" Sesim çatallaştı ve gözyaşlarım özenle yaptığım makyajımı mahvetmekle tehdit etti. "Arkadaşın olduğum için bir hediyeye ihtiyacım yok."

"Aslında hiçbir şey için değil. Arkadaşlığımızın bir sembolü. Bir takdir jesti."

"Huttonnnnn," diye mırıldandım usulca, yüzüğün parıltısına hayranlıkla bakarak. "Takdir jesti bir latte ya da bir sandviçtir. Bu ise elmas bir yüzük. Bu çok fazla."

Hemen bir şey söylemedi ve gözleri hâlâ tuttuğu elime odaklandı. "Anlıyorum," dedi sessizce, "bu alışılmadık bir durum. Çoğu insanın arkadaşlarına elmas yüzük hediye etmediğini biliyorum."

geleneksel olarak hayatınızı birlikte geçireceğiniz kişi için ayrılmış bir şey. Ruh eşiniz. Ama ne var biliyor musunuz?"

"Ne?"

Hafifçe gülümsedi. "Biraz çılgınca gelebilir ama annem bana her türlü ruh eşi olduğunu öğretti - geçmiş yaşam ruh eşleri, akraba ruhlar, ruh bağları Ona göre bazı insanlarla derin, olağanüstü bir bağ hissedersiniz ve bu bağ bildiğimiz zaman ve mekânın ötesine geçer."

"Buna inanıyorum," diye fısıldadım, onu ilk gördüğüm andan beri tanıyormuşum gibi hissettiğimi hatırlayarak.

"Bunu o bağın bir sembolü olarak düşün. Çünkü evlenmeyecek olsak da sen benim en çok değer verdiğim, her zaman hayatımda olmasını isteyeceğim kişisin. Hatta arkadaşlığımızın Wade'in *tüm* evliliklerinden daha uzun süreceğinden yüzde yüz eminim."

Boğazım düğümlenmiş, konuşmam imkansız hale gelmişti ama gülümsemeyi ve başımı sallamayı başardım.

"Bu gerçek bir evlenme teklifi değil, çünkü bu gerçek bir nişan değil. Ama arkadaşlığımızı ve birbirimize gösterdiğimiz ilgiyi kutlamak için gerçek *bir* şey yapabiliriz diye düşündüm. Bu sahte nişanı geride bırakacak bir şey." Omuz silkerken gülümsemesi biraz ukalalaştı. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunu karşılayabilirim."

Bir kahkaha kaçtı benden, ama bir gözyaşı da kaçtı.

Hutton başparmağıyla yüzüğü elmacık kemiğimin üzerinden aldı. "Eğer yüzüğü hiç takmak istemiyorsan, takmak zorunda değilsin. Ama kabul edecek misin?"

Umutsuzca ağlamamaya çalışarak başımı salladım. "Tamam."

"Güzel." Öne doğru eğildi ve alnımdan öptü. "Hadi gidelim."

AKŞAM YEMEĞİNDE, yüzüğe hayranlıkla bakabilmek için sol elimle şarap kadehime uzanıp durdum. Mum ışığında parıldamasına bayılmışım. "Biliyor musun, hiçbir zaman süslü, parlak şeyleri arzulayan bir kız olmadım, ama bu yüzüğe sıırılsıklam aşığım."

"Güzel."

"Ama Hutton." Koltuğumda dik oturdum ve ona ölümcül bir bakış attım. "Artık pahalı sürprizler yok, tamam mı? Söz ver bana."

Viskisine uzandı. "Bu hiç eğlenceli değil. Sana davranmayı seviyorum." "Ama bu tek taraflı! Ben sana nasıl davranacağım?"

Bir yudum aldı, bardağındaki sıvıyı döndürdü ve tekrar yudumladı. "Konuşacağız."

Çekirdek kaslarım sıkıştı.

Tek düşünebildiğim *Oklahoma*'ydı. *Bumblebee*. *Roy Kent*.

Yemekten sonra, ahududulu kremalı dondurmali sıcak çikolatalı pastayı denemek için can atıyordum ama biraz geç kalmıştık ve biletlerimizi almamız gerekiyordu. "Başka zaman," diye söz verdi Hutton. "Eve gitmeden önce tadına bakmanı sağlayacağım."

Şoförümüz bizi Metropolitan Opera Binası'na götürdü ve Hutton'ın adını verdiği gişeye doğru ilerledik. "Koltukların nerede olduğunu biliyor musunuz?" Büyük basamaklı merdivenleri, koyu kırmızı halısı ve yükselen pencereleriyle lobiye bakarak sordum.

"Pek sayılmaz." Hutton kravatını gevşetti ve bu kadar kalabalık bir yerde muhtemelen rahatsız olduğunu fark ettim.

"İşte. Bir bakayım." Biletlere bir göz attım ve Parterre Box 24 adlı bir bölümde olduğumuzu gördüm. Soracak birini bulmak yeterince kolaydı ve birkaç dakika sonra ön sırada üç, ikinci ve üçüncü sırada beş koltuk daha olan kendi özel locamız gösterildi.

"Bekle bir dakika." Etrafıma bakındım. "Bu koltukların hepsi bizim mi?" "Evet. Bütün locayı satın aldım," dedi Hutton. "Mahremiyeti severim." Güldüm. "Şu milyarder avantajlarından biri mi?"

Gülümsedi. "Aynen öyle."

Söylemeye gerek yok, sahnenin manzarası inanılmazdı. Etrafımdaki kırmızı kadife denizine, ışıltılı avizelere, altın varaklara, mermerlere ve yüksek tavana bakarken hiç üşümedim. Beş dakika boyunca ağzımı kapattığımı sanmıyorum. "Bu inanılmaz! Çok güzel!"

"Öyle." Hutton yanıma oturdu.

"Buraya çok sık gelir misin?"

"Pek sayılmaz. Bir keresinde ailemi buraya getirmiştik - babam operayı sever - ve bir keresinde de bağış toplama galasına katılmıştım."

"Oooh, bahse girerim çok süslüdür. Balo elbiseleri ve smokinler? Kokteyller ve havadan sudan konuşmalar?"

Başını salladı. "Yaklaşık yirmi dakika dayandım."

Güldüm ve elini tuttum. "Merak etme. Seni benimle konuşmaya zorlamayacağım."

"Seninle konuşmayı seviyorum. Diğer şeylerin yanı sıra."

Işıklar söndüğünde kalbim küt küt atmaya başladı. *Buna alışabilirim* diye düşündüm. Ama sonra kendimi düzelttim.

Buna alışamazdım - ne Met'teki bu kutuya, ne yanımdaki bu adama, ne de göğsümün içindeki bu hisse. Aslında, buna alışmak olabilecek en kötü şey olurdu.

Ellerimize baktım.

Yüzüğüm karanlıkta bile ıslıl ıslıl parlıyordu.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Bale bittikten sonra şoförümüzle dışarıda buluştuk ve Hutton otele dönüş yolunda müzik, dans, kostümler, dekorlar ve tüm gecenin ne kadar büyüğü geçtiğini anlatırken beni dinledi.

Ve asansörde. Ve koridorda yürürken. Ve süitimizin içinde, oturma odasında beceriksizce vals yaparken. "Dansçılar çok zarıftı," dedim. "Çok zarıf ve sanatsal ama aynı zamanda güçlü ve kuvvetli. Sadece kollarını belli bir şekilde hareket ettirerek ne kadar çok duygu aktarabildikleri inanılmaz. Ya da başlarının açısını değiştirerek. Vücutlarındaki her kas üzerinde inanılmaz bir hakimiyetleri var, anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi ve sesini yirmi dakikadır duymadığımı fark ettim.

Arkamı döndüğümde onu yemek masasının yanındaki bar arabasında içki doldururken gördüm. "Özür dilerim! Durmadan konuşuyorum, değil mi?"

"Benim için fark etmez."

"Her şeyi çok sevdim."

"Sevindim. İçecek bir şey ister misin? Viski ya da viski?"

"Hayır, teşekkürler. Daha çok şu topukluları çıkarmak istiyorum."

"Açık kalsın."

Bir ayak bileği kemerini açmak için eğilmiştim bile. Kafamı kaldırdığımda elinde kadehiyle orada dikildiğini gördüm. "Ne?"

"Onları açık bırak. Ve buraya gel."

Doğrudum ve küçük bir adım attım.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde."

Nefesim kesildi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bunun ne olduğunu hemen anladım ve biraz gergin olsam da oynamak istedim.

birlikte. Onu bu şekilde memnun etmek istedim.

Tek sorun, bu dar elbisenin içinde dizlerimin üzerine çökebileceğimden *tam olarak* emin değildim. Ama hızlıca dua ettim ve tek bir yumuşak hareketle halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Neyse ki elbisenin malzemesi biraz esniyordu ve dikişleri patlamadı.

"Aferin kızıma," dedi sessizce, kanımda beni şaşırtan bir ateş fırtınasını ateşleyerek. "Şimdi buraya gel."

Avuçlarımı yere indirip aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken kalbim hızlı ve gürültülü bir şekilde çarpıyordu. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım -şu anda kimim ki *ben-* ama bana hissettirdikleri hoşuma gitmişti.

Baştan çıkarıcı. Baştan çıkarıcı. Çekici. Kendimi daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama şimdi ve burada, kırmızı saten topuklu bu dar siyah elbisenin içinde, Manhattan'daki otel süitimizde takım elbiseli, muhteşem, güçlü bir adama doğru sürünürken? Milyarder nişanlıma mı? Kendimde olmadığımı hayal etmek çok kolaydı.

Ayaklarına ulaştığımda topuklarımın üzerine oturdum ve yukarı baktım. Gözlerimiz buluştu. Zayıf, kaslı silueti üzerimde heybetli görünüyordu. O asi saç tutamı bile bu gece boyun eğdirilmişti.

İçkisinden bir yudum daha aldı ve bardağı masanın üzerine koydu. Masanın başındaki sandalyeyi kenara çekti. Kravatındaki düğümü gevşetti. "İyi misin?"

"Evet."

"Eğer bu gece öyle olmadığın bir nokta varsa, bana söylemelisin." Kravatını yakasından çıkardı.

Sertçe yutkundum. "Güvenli bir kelime gibi mi?"

Ağzı bir taraftan bağlandı. Eli gömleğinin üst düğmesini serbest bıraktı. "Şimdiden güvenli bir kelimen var mı?"

"Hayır," dedim hemen. "Daha önce hiç ihtiyacım olmadı."

"Artık biliyorsun." İkinci bir düğmeyi daha açtı. "Peki ne olacak?" Tabii ki aklıma hiçbir şey gelmedi ve paniğe kapıldım. "Roy Kent," diye ağzımdan kaçırdım.

Başını eğdi, eli hâlâ gömleğinin üzerindeydi. "Roy Kent kim?" "Boş ver." *Lanet olsun sana, Millie!* "Başka bir tane düşüneceğim."

Oklahoma deme. Yaban arısı deme.

Başka bir şey bulmak için beynimi zorladım. "Romeo," dedim nefes nefese. "Ben de öyle diyeceğim. Romeo."

Kravatını masanın üzerine koydu ve bana elini uzattı.

Avucumu onunkinin içine yerleştirerek ayağa kalktım. "Acıyacak bir şey var mı?" Kırbaçlar, zincirler, ağızlıklar, metal kelepçeler ve kısıkaçlar, parlak lastik eldivenler hayal ederek sordum.

"Kontrolün bende olduğunu hissetmek için acı çektirmeme gerek yok, eğer sorduğunuz buysa."

"Tamam. Ben-"

Ama tüm söyleyebildiğim buydu çünkü beni döndürdü ve bir eliyle ağzımı kapatıp vücudunu sırtıma bastırdı. "Şşşt. Şu andan itibaren ben bir soru sormadan konuşmayacaksın. Ben sana nasıl yapacağını söylemedikçe hareket etmeyeceksin. Ben izin verene kadar boşalmayacaksın. Anladıysan başını sallla."

Başımı salladım, kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyordu ki göğsünde hissedebileceğinden emindim. Şimdi masaya ve pencereye bakıyordum. Perdeler açıldı ve camdaki yansımamızı görebiliyordum. Karanlık diğer tarafa doğru yaklaşıyordu.

Beni tutuşunu gevşetmesini ve elbisemin fermuarını yavaşça açmasını izledim. O kadar dardı ki, topuklarımda bir su birikintisi halinde yere düşene kadar kollarımdan ve kalçalarımdan aşağı çekmek zorunda kaldı.

İçinden çıkmak için adım attığımda kalçalarımı tuttu. "Ben söylemedikçe hareket etme." Sesi alçak ve sertti. Bir azarlama.

Özür dilemek için ağzımı açtım ve kendimi tuttum.

Pencerenin yansımasında gözlerimle buluştu. "Aferin kızım. Çabuk öğreniyorsun."

Arzu tenimin altında uğulduyordu.

Ne giydiğimi fark etti -siyah dantel tanga ve sütyen- ve takdirini mırıldandı. "Beni şaşırtıyorsun," dedi bir parmağını her iki yanağımdaki danteller üzerinde gezdirerek. "Bütün gece o elbisenin altında ne giyebileceğini düşünüp durdum. Ama bunu hiç hayal etmemiştim. Beğendim, özellikle de bu ayakkabılarla." Tekrar bana yaklaştı, burnuyla enseme okşadı, nefesi tenimde sıcak bir fısıltıya dönüştü. "Bu topuklar bütün gece beni deli etti. O topuklularla sana *çok kötü şeyler* yapmak istiyorum."

Nefesim kısa, sıcak patlamalar halinde geliyordu ve kalçalarımın arasında nemli bir sıcaklık hissediyordum. Tüm vücudum onun elleri için ağrıyordu, ama bütün gece bunu düşündüğünü söylemesine rağmen, o kadar acı verici davranıyordu ki

Sabırlı, sanki bütün gece bana yapmak *istedikleri*yle ilgili hikâyeler anlatarak bana işkence etmekten memnun olabilirmiş gibi.

Kravatına uzandı ve tekrar camda gözlerimle buluştu. "Sana kötü şeyler yapmamı izlemek ister misin?"

Ağzımı açtım, konuşup konuşamayacağımdan emin değildim. "Soruya cevap verebilirsin."

"Evet," diye

fısıldadım. "Evet, ne?"

"Evet, bana kötü şeyler yapmanı izlemek istiyorum." Bardakta gülümsediğini gördüm; yavaş, memnun bir sırıtış.

Kollarımı tuttu ve bileklerimi sırtımın alt kısmında çaprazladı. Sonra ipek bağı onların etrafına sardı. "Çok güzelsin," dedi ellerimi bağlarken ve düğümü sıkıca çekerken. "Çok tatlısın. Çok kibarsın. Bir prenses gibi. Ve çok güzel kokuyorsun." Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve içine çekti, sonra dudaklarını boğazıma bastırdı.

Ağzı benimde gezinirken inlememek için kendimi zor tuttum, dili sıcak, dudakları sertti. Bir omzumdan aşağıya ve sırtımın üst kısmına doğru öpücükler göndererek tüm vücudumu ürpertti. Elleri kalçalarımda, kaburgalarımda dolaştı. Ellerini karnımın ve göğüs kafesimin üzerinde gezdirdi ve ben de sırtımı hafifçe dikleştirdim, ellerini göğüslerimde görmek istiyor, onu baştan çıkarmaya çalışıyordum. Ama o bana eziyet etmeye devam etti, ellerini en çok istediğim yer dışında her yere koydu. Bana daha da yaklaştı, ereksiyonu kıcımlı sıyrırıyordu.

Benden küçük bir inilti kaçtı ve bacaklarımı açarak elbiseden çıktım.

"Hayır." Sesi keskindi ve benden uzaklaştı. "Bu bir kuralı çiğnemektir, prenses." Kemerini çözmeye başladı. "Ben sana söylemedikçe hareket etmeyeceksin. Ama itaat etmeyi hatırlamana yardım edebilirim."

Çömeldi, elbisenin sarılı olduğu ayak bileğimi yakaladı ve yukarı kaldırdı. Elbiseyi bir kenara attıktan sonra ayaklarımı yan yana koydu ve deri kemerini ayak bileklerime dolayarak sıkıca sabitledi. Ne kollarımı ne de bacaklarımı hareket ettiremediğimden emin olunca doğruldu.

Bardakta benimle tekrar göz göze geldi.

Ceketini çıkardı.

Kol düğmelerini çözdü. Kollarını sıvadı.

Bardağını aldı ve viskisinden bir yudum aldı.

Her hareketi erkeksi ve kasıtlıydı, söze dökülmemiş bir güçle doluydu. Aceleci ya da çılgınca değildi. Sanki acele etmeyişiyle bana bu alaydan ne kadar zevk aldığını, tekmenin sadece bana yapmak istediği kötü şeylerde değil, onları beklemekte de olduğunu bildiriyordu. Onu durdurmaktaki çaresizliğimde.

Ben de herkes kadar feministtim ama *lanet olsun*. Bacaklarım titriyordu. Külotum ıslanmıştı. Meme uçlarım sütyenimin dantelini dürtüyor, sertleşiyor ve karıncalanıyordu. Beni tahrik eden sadece onun merhametine kalmış olmak değildi, gözlerinin vücudumda gezinme şekliydi, sanki arzusu neredeyse dayanılmazdı.

Bardağını yere bırakıp tekrar arkama geçti, bir kolunu göğsümde kilitledi ve diğer elini iç çamaşırlarımın içine soktu. Yavaş ve sert bir baskıyla klitorisimi ovdu, böylece dokunuşunun altında şişti, sonra parmaklarını içime daldırdı. "Şimdiden ıslanmışsın."

"Evet," diye inledim.

Göğüs ucumu sertçe çimdikledi. "Bu bir soru değildi. Ama madem sessiz kalmakta bu kadar zorlanıyorsun, sana konuşman için izin vereceğim. Seni boşaltmamı izlemek ister misin?"

Başımı salladım, yanlış bir şey söylersem bana dokunmayı bırakacağından korkuyordum. Gözlerimi yansımamızdan alamıyordum.

"Söyle," diye talep etti.

"Beni boşaltmanı izlemek istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Parmaklarını benden çekti ve ağzına götürdü. "Senin tadın. Beni deli eden bir başka şey de bu. Bunu düşünmeden duramıyorum." Eli tekrar dantelin altına girdi. "Her zaman istiyorum."

Beni vücuduna sıkıca bastırdı. Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken sikini avuçlarımla arasında hissettim. Özgürce hareket edemediğim için hayal kırıklığına uğrayarak elinin üzerinde kıvrandım ve kıvrandım. Pantolonunun üzerinden sert uzunluğunu ovmaya çalıştım, onu çalıştırmayı umuyordum, ama etrafımdaki kolu üst bedenimi tamamen hareketsiz tuttu. Çok geçmeden hareket edemememin bir önemi kalmadı; parmakları klitorisimin üzerinde mükemmel bir ritimle, ideal bir tempoyla, en yüce basınçla hareket ediyordu. Sıcak, terli ve çaresizdim, boğazımdan çılgınca küçük sesler kaçıyordu, çok yakındım, çok acı verici bir şekilde yakın-

Ve yavaşladı, beni uçuşumun kenarından geri döndürdü.

Gözlerim açıldı -kapanmış olduklarını bile fark etmemiştim- ve camda onun bilmiş gülümsemesini yakaladım. "Henüz değil," dedi.

Bunu iki kez daha yaptı, beni sonuna kadar götürdü, sonra acımasızca beni oradan çekti, her seferinde daha çok zevk alıyor gibi görünüyordu. O zaman anladım ki kontrolün tadını çıkarmak için acı çektirmesi gerekmiyordu, tek yapması gereken zevki inkar etmektir. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim bile. Ve o noktada, gerginlikten kurtulmamı sağlayacaksa bana zarar vermesi için ona yalvarabilirdim.

Bir şekilde kırılma noktasında olduğumu biliyor gibiydi ve bir dahaki sefere yaklaştığımda bitirmeme izin verdi. "Gözlerini kapatma," diye uyardı. "İzle."

İstediğini yaptım, gözlerimi yansımamızdan ayırmadım, elinin kalçalarımın arasında hareket edişini izledim, çılgınlıklarım duvarlarda yankılandı, bacak kaslarım ısındı ve gerildi, doruk noktası beni sarsarken kemiklerim kırılma tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

Sonunda kollarında gevşedim. "Mükemmelsin," dedi, sesi kulağımda kısıktı. "Sen mükemmelsin amina koyayım." Boğazımı, omzumu ve ense mi öptü, sonra vücudumun üst kısmını öne doğru eğerek göğsümün ve yanağımın serin ahşap masanın üzerinde durmasını sağladı. "Evet," dedi elini omurgamda gezdirerek. "Seni böyle istiyorum."

Bardağını aldı.

Hissettiğim bir sonraki şey, boynumun altından kuyruk sokumuma kadar tüm omurgam boyunca sırtıma damlatılan soğuk sıvı oldu. Eğilip viskiyi tenimden yalarken dumanlı tatlı koku başımı doldurdu. Ben ürperdim, o da güldü. Sonra sütyenimin kopçasını açtı ve kürek kemiklerimin üzerine biraz daha viski döktü. Bu sefer yalamak yerine elini içine soktu ve sıvıyı tenimin her yerine sürdü.

"Çok kötü şeyler," dedi, sesi hırıltı ile fısıltı arasında bir yerdeydi.

Siyah dantel tangamı bacaklarımdan aşağı çekti ve bardağını aldı. Bir an sonra, *çok pahalı bir viski* olduğunu tahmin ettiğim şey kıkımın üzerine serpildi, kalçalarımdan aşağı aktı ve pahalı bir içkinin sızabileceğini hiç hayal etmediğim yerlere sızdı.

"Sikeyim evet." Hutton arkamda dizlerinin üzerine çöktü, avuçlarını kıkıma koyarak bacaklarımdan arkasını yaladı, dilini kalçalarımın arasında kaydırarak beni arkadan okşadı. Bir elini bacaklarımdan arasındaki dar, ıslak boşluğa soktu ve işaret parmağının yanıyla hassas klitorisimi ovdu.

Beni parmaklarıyla okşarken, emerken, yalarken ve becerirken inledim. Bir önceki orgazmın sancıları azalır azalmaz beni tekrar yukarı doğru döndürdü. Vücudum daha fazlasını istiyordu. Sonunda pes ettim ve yalvardım.

"Hutton," diye yalvardım. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum prenses." Parmaklarını içimde daha derine itti. "Sikimi tam burada istiyorum. Seni tekrar boşaltmak istiyorum. Ama bu sabırla ilgili bir oyun. Kontrol hakkında. Hissettiğimiz her dürtüye öylece teslim olamayız."

"Romeo," diye nefes nefese kaldım. "Artık teslim olabilir miyiz?"

Güldü. "O şekilde çalışmıyor. Bu güvenli bir kelime, şifre değil." "Ama seni çok istiyorum." Vücudum onun için yanıyordu. Tenimden ısı ve arzu yayılıyormuş gibi hissediyordum. "Daha önce hiç kimseyi bu şekilde. Kontrolüm yok."

"Kontrolü *elinde tutmak* zorunda değilsin." Parmaklarını benden çekti, her iki bacağının arkasını öptü ve ayağa kalktı. "Teslim olmalısın. Ben bunu seviyorum."

Viskisinden bir yudum daha alırken yemek masasının üzerinde kıvranarak inledim. "Teslim olmak düşündüğümünden daha zormuş."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bardağı yere bıraktı. "Ama çok iyi gidiyorsun prenses. Sen çok iyi bir kızsın ve ben de sana istediğini vereceğim."

"Öyle mi?" Elbise pantolonunun fermuarının indirildiğini duyduğumda heyecanlandım. Göremiyordum ama sikini çıkardığını, küvette yaptığı gibi yumruğuyla okşadığını hayal ettim.

"Evet," dedi. "Ama bana bunun ne olduğunu söylemelisin." "Beni becermeni istiyorum," dedim tereddüt etmeden.

Tekrar güldü. "Benim tatlı prensesime ne oldu? Nerede onun terbiyesi?"

"Beni becermeni istiyorum, lütfen?" Denedim.

"Bu daha iyi." Aletinin ucunu viski ve arzuyla ıslanmış kalçalarımın arasına sürttü. İçime iterken ikimiz de inledik, her sıcak, kalın inç kalçaları kıcımla buluşana kadar beni gerdi ve doldurdu. Ellerini kalçalarımın koyarak geri çekildi ve tekrar yaptı, tekrar ve tekrar. "Siktir," diye homurdandı. "Çok sıkı. Çok ateşli. Ve çok iyi görünüyorsun."

Sıkıydı; ayak bileklerimin kemerle birbirine bağlı olması bacaklarımı sıkıca birbirine bastırıyordu. Ve masanın üzerinde öne doğru eğilme şeklim

derinlere inebileceği anlamına geliyordu. Daha hızlı hareket ettikçe, daha sert hareket etti ve en uzak noktaya her vurduğunda keskin bir şekilde nefes vermeye başladım.

Aniden beni masadan geri çekti, ama sadece bir elini uzatıp parmak uçlarıyla klitorisimi ovacak kadar, sikini tam istediğim gibi derine gömülü tuttu. "Benim için gel," dedi. "Hemen şimdi, sikimin üzerine gel. Parmaklarımın üzerine. Hissetmeme izin ver. Sonra senin için geleceğim."

"Evet!" Dalgalar içime çarparken haykırdım, acımasız ve güçlü, gürültülü ve durmaksızın, vücudum tamamen onun dokunuşunun, ritminin, sözlerinin ve içimde zonkladığını hissetmek istediğim devasa, zonklayan horozunun merhametine kaldı.

Ama onun yerine çekip gitti. O kadar şaşırmıştım ki başımı masadan kaldırıp penceredeki yansımamıza baktım. Aletini kavrayıp üzerimde dururken kendini boşaltmasını, sıcak, ipeksi akıntılar halinde sırtımın her yerine boşalmasını, yumruğunun her vahşi hamlesinde homurdanmasını bu şekilde izleyebildim.

Ağzım açık kaldı ve yanağımı tekrar masaya koyduktan sonra bile öyle kaldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Aman Tanrım."

Zor nefes alan Hutton ellerini belimin yanındaki masaya dayadı. "Prezervatifim yoktu. Bu yüzden o şekilde yaptım. Gerçeği söylemek gerekirse, ben de sana bunu yapmak istiyordum."

"Hoşuma gitti."

Eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni temizleyeceğim. Bana bir havlu getirmem için bir saniye ver."

"Tamam, ama Hutton?"

"Evet?"

"Ayakkabılarımı çıkarır mısın? Ayaklarım beni öldürüyor."

Tek kelime etmeden yere eğildi, kemerini ayak bileklerimden çözdü ve her bir ayakkabıyı çıkardı.

"Teşekkür ederim." Halının üzerinde çıplak ayakla durduğum için rahat bir nefes aldım.

İç çamaşırımı yukarı çekti, sonra kravatının düğümünü çözdü ve bileklerimden kurtardı. "İşte böyle. Ama çok fazla hareket etme. Biraz dağınıksın."

Dirseklerimin üzerinde durdum ve bir omzumun üzerinden ona gülümsedim. "Sorun yok."

Ebeveyn yatak odasına gitti ve bir dakika sonra sırtımı nazikçe silmek için kullandığı sıcak bir bezle geri döndü. "Belki

hala biraz yapışkan. Ayrıca saçında da bir şeyler var. Duş falan almak ister misin?"

"Belki." Doğrudum, kaslarım çoktan ağrımış ve sertleşmişti. Bir omzumu ovuşturdum. "Aslında evet, bu iyi hissettirebilir."

"İzin ver senin için çalıştırayım."

Gülümsedim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Beni kırmadın."

"Bu bir özür değil." Alnımdan öptü. "Sadece senin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

SADECE duşu benim için çalıştırmakla kalmadı, soyunup benimle birlikte duşa girdi, sonra saçımı yıkamakta ısrar etti, saç kremi uyguladı ve durulamadan önce tam olarak iki dakika bekledi ve beni otelin vücut yıkamasıyla sabunladı.

Köpük yapmak için ellerini birbirine sürttü ve kokladı. "Güzel ama seninki kadar iyi değil."

"Sevdiğin kokuda bir losyon getirdim," dedim ona. "Yatmadan önce süreceğim."

Dışarı çıktıktan sonra beni kocaman kabarık bir havluyla kuruladı ve pelüş beyaz bornozlardan birini getirdi. O pijama pantolonunu giyerken ben saçlarımı taradım, sonra banyoya geldi ve kollarını arkamdan bana doladı. Saçları ıslak ve dalgalıydı, her zaman olduğu gibi önleri dağınıktı. Takım elbisesi ve kravatıyla ne kadar güzel ve seksi görünse de, *bu* Hutton'da çok tanıdık ve rahat bir şeyler vardı. Kalbimi aynı sertlikte çarptırıyordu.

"Gel buraya," dedi ve beni oturma odasına doğru çekti. "Sana bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Beni kanepeye götürmesine izin verdim. Sehpanın üzerinde bir oda servisi tepsisi duruyordu, tabağın üzerinde gümüş bir cloche vardı.

Hutton onu çıkardı. "Tada! Ahududu kremalı dondurmali sıcak çikolatalı kek."

Sevinçle ılgık attım ve zıpladım. "Bir telefon görüşmesi yaptın!"

"Bir telefon görüşmesi yaptım."

"Buraya nasıl bu kadar çabuk getirdin?"

Omuz silkti. "Biraz fazla ödedim."

"Çok güzel görünüyor, eminim buna değer." "Tepkin buna değer."

Ona gülümsedim. "Bu yolculukta beni çok fazla şımartıyorsun. Birlikte yaşamak için korkunç olacağım. Kaliforniya'ya döndüğüne memnun olacaksın."

Güldü. "Otur."

Kanepenin bir ucuna oturdum ve Hutton bana tabağı ve çatalı uzattı. Sonra ayaklarımı diğer uca geçirip oturdu ve onları kucağına yerleştirdi. "Bu nedir?" diye sordum. Bir ayağımı eline alıp ovmaya başladığında sordum.

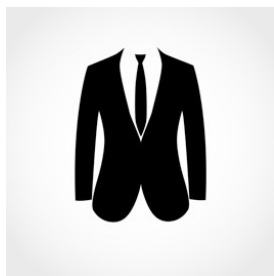
"Tatlı ve ayak masajının bir kombinasyonu." Ciddi miydi? Aynı anda tatlı ve ayak masajı mı?

Sıcak kek yerken ve onun güçlü, seksi ellerinin üzerimde olmasının tadını çıkarırken duygularımı nasıl paylaştırabilirdim ki? Gelgiti durdurmamı imkânsız hale getiriyordu.

Ağızma bir lokma attım ve Hutton'ın başparmakları ağrıyan kemerlerime bastırırken inledim. "Tanrım, bu çılgınlık. Bir orgazm daha yaşayabilirim."

Kıkırdadı. "Bu da iyi olurdu."

ON DÖRT

OceanofPDF.com

HUTTON

"Senin sıran," dedi uykulu bir sesle. "Bana bir şey söyle."

"Bu sefer ne öğrenmek istiyorsun?" Otel yatağımızın yumuşak, serin çarşafları arasında onun arkasına kıvrılmış bir şekilde sordum.

"Hayatınızla başka bir şey yapabilseydiniz, mesela başka bir yöne gitseydiniz, nerede olurdunuz?"

Burada, diye düşündüm. Tam burada, seninle.

Kendimden emin hissettiğim bu yerde. Tenimin içinde rahat. Hâlâ kafamın içinde vızıldayan şüpheler var mıydı? Evet, vardı. Ama daha yumuşaktılar. Daha sessiz. Böyle sadece ikimiz olduğumuzda onlara katlanabiliyordum. Onları bir parçam olarak kabul edebilirdim, çünkü o kabul edebilirdi - tıpkı toplum içinde kendimi çok bunalmış hissettiğim için özel hayatımda güç ve kontrol isteyen parçamı kabul ettiği gibi.

Zihnim çoğu zaman bir sonraki endişeye, girmem gereken bir sonraki odaya, *açık* olması gereken bir sonraki saate odaklanıyordu. Ama yalnız kaldığımızda, kafamın içinde mutluluk verici bir sessizlik vardı. Şimdiki zamanda kalmayı kolaylaştırıyordu - başka bir yerde olmayı istemeyi imkânsız kılıyordu.

Sırt üstü yuvarlandı ve bana baktı. "Hiçbir şey düşünemiyor musun? Sanırım ateşli bir milyarder olmak böyle bir şey. Zirveye ulaşmışsındır. Gidecek başka bir yer yok. Başaracak başka bir şey yok."

Güldüm. "Pek sayılmaz."

"Tamam, peki sonra ne olacak? Diyelim ki o algoritmayı hiç yaratmadınız.

Sen ne olurdun?"

Bir an düşündüm. "Tamam. Gülme." "Asla gülmem!"

"Matematik öğretmek isterdim. Profesör falan olmak isterdim."

"Bunu anlayabilirim. Bu işte harika olursun."

"Herkesin beni izlediği bir odanın önünde durmak mı? Hiç sanmıyorum."

"Evet, yapardın. Eskiden harika bir öğretmendin, ortaokul çocukları seni çok severdi."

"O bire birdi. Bir sınıfa öğretmenlik yapmak çok farklı. Her dakika hazır olmanız gerekir. Her şeyi tam olarak doğru açıklamak zorundasınız, tek bir kelimeyi bile yanlış söyleyemezsiniz. Eğer yanlış bir şey söylerseniz, ne yaptığınızı bilmiyormuş gibi görünürsünüz."

"Öğretmen olmanın kolay olduğunu ya da hazırlık gerektirmediğini söylemiyorum."

"Ne kadar hazırlıklı olduğum önemli değil. Bir dersi planlayabilirim, binlerce kez prova yapabilirim, sınıfa notlarımı getirebilirim ve yine de orada ter içinde ve titreyerek durduğum, kendi yazdıklarımı bile okuyamadığım noktaya kadar kendimi ikinci kez tahmin edebilirim çünkü yüz çift göz üzerimde berbat etmemi bekliyor."

Bir an beni inceledi. "Bu gerçekten oldu mu?" "Evet."

"Ne zaman?"

"Birkaç yıl önce, M.I.T.'de danışman öğretmenlerimden birinin sınıfına konuk konuşmacı olarak davet edildim ve sınıfta kaldım."

"Bunu akıl hocan mı söyledi?"

"Hayır. Ama böyle düşündüğünü biliyordum. Ve o odadaki her çocuğun 'kim bu lanet olası hacker ve neden tutarlı bir cümle bile kuramazken ya da her soruya doğru yazıp yazmadığını merak etmeden tahtaya yazamazken milyarlarca dolar kazanıyor' dediğini biliyordum."

"Vay canına. Zihin okuyabilmen çok havalı."

Ona kaşlarını çatıttım. "Öyle hissettim."

"Özür dilerim." Daha yakına sokuldu. "Ama bu konuda seni ben uyarmazsam kim uyaracak? Winnie ile Batı'nın Kötü Cadısı gibi."

"Ha?"

"Ailemdeki herkes Oz Büyücüsü'nü izlemek isterdi ama o cadı Winnie'nin ödünü koparırdı. Cadı ekrana her geldiğinde bir battaniyenin altına saklanırdı. Ama sonra Frannie bize cadılar hakkında kurgusal olmayan bir kitap aldı. Kötü cadıların arkasındaki fikrin nereden geldiğini ve kadın şifacıların ve rahibelerin sihirli güçlerini şeytandan almakla nasıl suçlandıklarını öğrendik."

sadece korkunç erkeklerin kadınların etkisini bastırmaya çalışmasıydı." Dilini bana doğru uzattı.

"Tüm korkunç erkekler için özür dilerim," dedim ona.

"Özrün kabul edildi. Her neyse, bence korkularınız kesin olarak bildiğiniz bir şeyden ziyade tahmin ettiğiniz bir şeye dayanıyor. Tıpkı bir cadı gibi." İki parmağını başının üzerinde birleştirerek sivri bir şapka oluşturdu. "Gerçek değil. Gerçek gibi *hissettiriyor* ama değil."

"Tamam, ama bu sinirlerimi daha iyi hale getirmiyor. Düşünceler hala orada. Ve saklayamadığım fiziksel tepkilere neden oluyorlar."

İç çekti ve daha da yaklaştı. "Terapiyi tekrar denemeyi düşünür müsün? Öğretmenlik yapma hayalin var ama cadı yüzünden bunu yapamayacak olman beni üzecek."

Durakladım. "Kız kardeşim kabullenme ve bağlılık terapisini denememi istiyor. Muayenhanesinde bunu yapan bir kadın var."

"Gitmeden önce onu görebilir misin?" "Bu işe yaramaz."

"Nereden biliyorsun?" Doğrulup oturdu. "Bu yeni bir şey, değil mi? Daha önce hiç denemediğiniz bir yaklaşım?"

"Fark etmez," dedim inatla. "İşe yaramayacak."

Bir an için bana baktı. "Zihinleri okuyabiliyor ve geleceği tahmin edebiliyorsun. Belki de cadı sensin!"

Yastığı başımın arkasından çekip ona doğru savurdum ve dramatik bir şekilde devrildi. Üstüne yuvarlanarak kollarını yatağa sabitledim. "Yeter artık. Ben kendi yolumu çizdim ve değişmeyeceğim. Beni kabul et ya da terk et."

"Asla değişmeni istemiyorum, Hutton. Seni her zaman kabul edeceğim. Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin."

Onu öptüm, beni olumlu bir ışık altında görmesinden, yapamayacağımı bildiğim şeyleri yapabileceğimi düşünmesinden memnun oldum. Bu, benim bu rolü -onu hak eden bu versiyonumu- oynayarak iyi bir iş çıkardığım ve onun perdenin arkasındaki adamı göremediği anlamına geliyordu.

Onu ikna etmiştim.

Ertesi gün geç saatlere kadar uyuduk ve kahvaltı için oda servisi istedik, yatakta yerken internette dün geceki fotoğraflarımıza baktık. Biz farkına bile varmadan fotoğraflarımızın çekilmiş olmasına hiç şaşmamıştım ama Felicity artık halkın hayranlık duyduğu bir figür haline geldiği için şok olmuş gibiydi.

Fotoğrafların çoğu parmağındaki yüzüğün bulanık, yakınlaştırılmış çekimleriydi. İnternette yüzüğün nereden geldiği, kaç karat olduğu ve fiyatının ne olabileceği konusunda çılgınca spekülasyonlar yapıldı.

"Hutton." Felicity telaşla bana baktı. "Bana bu tahminlerden bazılarının çok yüksek olduğunu söyle."

Başımı salladım. "O saçmalığa bakmıyorum bile."

Yorumlar, her zaman olduğu gibi, övgüler ve boktan çöplerin bir karışımıydı.

*OMG birlikte çok
tatlılar! Cidden mi? O
mu?*

Çift gol!

Çok daha iyisini yapabilirdi.

Omg çok güzel DM'den işbirliği

pls WTF Zlatka çok daha

ateşliydi

"Vay canına. İnsanlar sadece düşündüklerini söylüyorlar, değil mi?" Felicity bir fotoğrafla ilgili yüzlerce yorum arasında gezindi. "Bununla her zaman nasıl başa çıkıyorsun?"

Telefonunu elinden aldım ve bir kenara fırlattım. "Siktir et interneti. Bugün ne yapmak istersiniz?"

"Biraz gezmeyi çok isterim ama insanlar fotoğraf çekmeye çalışırken her yerde bizi takip edecekler mi?" Saçlarına dokundu. "Bu konuda kendimi garip hissediyorum. Ben Zlatka değilim ve insanlar bir süper model ya da en azından simetrik saçları olan ve-"

"Hey." Onu kendime çektim ve yatak başlığına yaslandım. "Zlatka olmadığın için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Sen ondan her yönden üstünsün. İçiniz ve dışınız çok güzel ve gerçeksiniz."

"Teşekkürler." Ama sesi tereddütlüydü. "Sanırım ben aptalım. Bu sorunu öngöremedim. Ama bir milyarder neden benim gibi bir kızı seçsin ki?"

Kimse için yeterince iyi olmadığını düşündüğü için, dışarıda kendi işine bakamayan pislikler olduğu için, onu bu işe bulaştırdığım için kendime öfke duyuyordum. "Beni dinle. Sen

tanıdığım her milyarder için fazla iyi, buna ben de dahilim. Siktir et o insanları."

"Daha önce evimden çıkarken hiç endişelenmemiştim. Bu biraz boktan bir duygu."

Başının üstünü öptüm ve ona daha sıkı sarıldım. "Halkın gözü önünde olmak gerçekten çok zor. Özellikle de bunu sen istemediydin."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Evden pek çıkmıyorum. Ama seni bu berbat yörüngeye sürüklediğim için özür dilerim. Daha iyi bilmeliydim." Durakladım. "Eve gitmek ister misin?"

Hemen cevap vermedi ve bir an için evet diyeceğinden korktum. Ama sonra doğrulup bana baktı. "Hayır. Haklısın, siktir et o insanları. Bizim neşemizi çalamazlar. Sahte nişan neşemizi."

Güldüm. "Aynen öyle."

"Sadece bir gün daha buradayız," dedi sesi daha da sertleşerek. "Bir şeyler *yapmak* istiyorum. Eğer saklanırsak, pislikler kazanır."

"Bana ne yapmak istediğini söyle, ben de yapayım. Kalabalık olsa bile."

"Çok süslü bir şey değil. Hayvanat bahçesine ne dersin?" "Tamamdır."

"Ama şoförü iptal et, tamam mı? Sadece yürüyelim. Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorum."

"İyi fikir."

Sıradan turistler gibi kot pantolon, spor ayakkabı ve tişörtler giydik ve (satın alması için bir konsiyerj gönderdiğim) birbiriyle uyumlu lacivert beyzbol şapkalarını yüzümüzden aşağı doğru çektik.

"Hazır mısınız?" Bağcıklarını bağlamayı bitirdiğinde ona sordum. Ayağa kalktı ve sıırttı. "Hazırım."

Odadan çıktık ve asansöre doğru yürüdük. Yüzündeki heyecanlı gülümsemeyi tekrar gördüğüme sevinmişim ve Tanrı şahidim olsun ki, bize telefon ya da kamera doğrultmuş tek bir kişi bile görsem canlarına okuyacaktım. Elini uzattım, dudaklarıma götürdüm ve öptüm.

O zaman yüzüğü takmadığını fark ettim.

Elini incelediğimi gördü. "Merak etme, kasaya bıraktım." "Sorun değil."

"Sevmediğimden ya da giyince tuhaf hissettiğimden değil. Sadece kimsenin bizi tanımasını istemedim. Yüzük bir *eşantiyon* gibi görünüyordu." Onun

İfadesi endişeliydi, sanki ona kızmamdan korkuyormuş gibiydi. "Özür dilerim."

"Üzülme. Anlıyorum." Anlamıştım da, pahalı saatimi de çıkarmıştım. "İstedğin zaman takabilirsin ya da takmayabilirsin. O yüzük senin Felicity."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Söylediklerimde ciddiydim ama asansör aşağı inerken hâlâ göğsümde bir sızının kök saldığını hissediyordum. Bu doğrudu, yüzük onundu.

Ama bu onu benim yapmadı.

Hayvanat bahçesini gezdikten sonra küçük kafede öğle yemeğimizi yedik ve Central Park'ta dolaştık. "Şimdi ne olacak?" Beşinci Cadde'den aşağı inerken ona sordum.

"Alışveriş mi?" Şapkasının altından bana baktı. "Nişan partimiz için bir elbise bulmak istiyorum."

"İnternet bunun için var."

"Gelmek zorunda değilsin," dedi gülerek. "İstersen otele geri dönebilirsin, seninle sonra orada buluşuruz. Anlıyorum, ben de çok alışveriş yapan biri değilim, sadece benzersiz ve şık bir şeyler bulmak istiyorum. Winnie bana NoLita ya da Soho'yu denememi söyledi."

"Sorun değil." İçimi çektim. "Alışverişe gideceğim."

"Tamam." Önüme atladı ve elini göğsüme götürerek beni durdurdu. "Ama açık olmak gerekirse, bana hiçbir şey *satın almıyorsun*. Senin işin sadece orada durmak ve denediğim şeylerin nasıl görüldüğünü söylemek."

İnledim. "Mağazalara girmem mi gerekiyor?" "Evet."

"Otele dönmek için çok mu geç?"

"Evet." Kaldırıma doğru ilerledi ve bir taksi çağırmak için kolunu kaldırdı. "Ama söz veriyorum o kadar da kötü olmayacak."

Sonraki birkaç saatimi Felicity'yi mağazalara girip çıkarken takip ederek, eşyaları tutuşunu ve aynadaki yansımasını kontrol edişini izleyerek geçirdim ve

Bir şeyin kız kardeşlerinden birinde ne kadar harika duracağı ama onda durmayacağı hakkındaki yorumunu duymak. Ara sıra, o bir şeyler denerken, kendimi etrafta gizlenen bir sürüngen gibi hissederek, gözlerimi telefonuma yapıştırarak, diğer tüm müşterilerin bana baktığını ve polisi aramaları gerektiğini düşündüklerini olumlu bir şekilde bekledim.

Bir keresinde Felicity soyunma odalarından bir şeyle çıktı ve bana ne düşündüğümü sordu.

"Harika görünüyor," dedim ona şöyle bir baktıktan sonra. "Sen de almalısın o."

"Hutton, ona bakmadın bile."

"Özür dilerim." Alt kısmı fırfırlı kısa kırmızı elbiseyi inceledim. "İ hoşuma gitti."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Nesini seviyorsun?" " ..."

Belli belirsiz alt tarafı işaret ettim. "Fırfırlı şeyler."

Bir kahkaha patlattı. "Teşekkürler."

"Dışarıda bekleyebilir miyim?" Alnımdaki teri silerek sordum.

"Neden?"

"Çünkü kendimi garip hissediyorum. İnsanlar bakıyor. Kıyafet değiştiren kadınları gözetlemek için buraya gelmiş bir sapık olduğumu düşünüyorlar."

Felicity dudaklarını birbirine bastırdı, sonra işaret parmaklarını yavaşça başının üzerinde birleştirdi.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım.

İç çekti. "Dışarıda bekleyebilirsin."

Serbest bırakıldığım için minnettar bir şekilde dışarı çıktım ve kaldırımında beklemeye başladım. Biraz sonra elinde bir çanta olmadan çıktı.

"Almak istemedin mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Pahalıydı ve ben-"

Dükkanın kapısına doğru yöneldim. "Ben hallederim."

"Hutton, hayır." Kolumu tuttu. "Zaten doğru değildi. Onu sevmedim."

"Emin misin? Yoksa öylesine mi söylüyorsun?"

"Eminim." Elimi çekti. "Hadi, devam edelim."

Sokakta rahat bir sessizlik içinde yürüdük ve sonra kısa bir süre durdu.

"Oh, bak."

Onu takip ederek adını hiç duymadığım bir tasarımcının adını taşıyan küçük bir butiğe girdim: Cosette Lavigne. Ön vitrinde

üç beyaz elbise. "Bunlar gelinlik mi?"

"Sanırım öyle," dedi hüzünle. "Güzel değiller mi?"

Gözlerimi onun hülyalı ifadesinden alamıyordum. "Git bir tane dene."

Başını iki yana salladı. "Deneyemem."

"Neden olmasın? Sadece eğlence için."

"Hayır, çünkü ya gerçekten aşık olursam?" "Bu çok mu kötü olur?"

"Evet! Eğlenmek için bir şey denemek, kalbimi ona kaptırmak ve sonra da vazgeçmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın," dedim koluna girerek. "Hadi gel."

"Hutton, bekle." Kendini destekledi ve sanki bir halat çekme yarışında ymıışz gibi beni kendine çekti. "Bunu neden yapıyoruz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzük bir şeydi. Dediğin gibi, arkadaşlığımızın bir sembolü. Ve her gün takabileceğim bir şey." Vitrindeki elbiselere baktı. "O elbiselerden birini asla giymeyeceğim."

"Nereden biliyorsun?"

"Sanırım emin değilim ama uğursuzluk getirmenin iyi bir yolu gibi görünüyor - evlenip evlenmeyeceğime dair hiçbir fikrim yokken gelinlik almak."

Koridorda onu hak etmeyen bir pislige doğru yürüdüğü düşüncesi aklıma geldi. Bundan nefret ediyordum. "Nişan partimizde giymeye ne dersin?"

"Gelinlik mi?"

"Büyük, kabarık bir şey almak zorunda değilsin. Daha basit bir şey al." Gülümsedi ama yine de tereddüt etti. "Bilemiyorum."

"Cosette Lavigne kulağa bir Fransız ismi gibi geliyor," dedim. "Mimi'ye de böyle söylememiş miydin? Elbisen Fransız mıydı?"

Felicity güldü. "Öyle demiştim."

"O zaman öyle olması gerekiyor."

Gel hadi."

İnledi ama onu dükkâna sürüklememe izin verdi. İçeride hava serindi ve parfüm kokuyordu. Simsiyah saçlı ve elmacık kemikleri çıkık bir satıcı kadın kot pantolonlarımıza ve şapkalarımıza hızlıca bir göz atarak yaklaştı.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Birden ne diyeceğimi bilemez hale geldim ve çaresizce Felicity'ye baktım. "Ben bir elbise arıyorum," dedi.

Kadın başını eğdi. "Gelinlik mi?"

"Hayır. Yani, evet, ama hayır." Bir nefes aldı ve gözlerini bir anlığına kapattı. "Üzgünüm. Bu elbise bir nişan partisi için."

Kadın biraz rahatlamış görünüyordu. "Harika. Tebrik ederim. Aklınızda bir tarz var mıydı?"

"Vitrindekinden biraz daha rahat bir şey olsun. Beyaz iyi ama balo elbisesi ya da uzun tren falan olmasın. Parti açık havada, bir verandada."

"Peki bugün elbiseyle gitmeniz gerekecek mi?"

"Evet," dedi. "Yarın eve gidiyoruz. Ama eğer bir şeyiniz yoksa, ben-"

Kadın Felicity'yi tepeden tırnağa süzerken bir elini kaldırdı. "Bende bir şeyler var. Elbette raftan almamız gerekecek, ama kısa bir şey görüyorum, belki inci boncuklu tül, belinizi vurgulayacak bir şey, belki tam bir etek, belirgin bir kol. Bana bir dakika verin."

"Teşekkür ederim."

Kadın arka tarafta kayboldu ve Felicity ile ben birbirimize baktık.

"İfade kolluğu da neyin nesi?" Ben sordum. "Bu elbise konuşacak mı?"

"Bence bu, kolların büyük ve dramatik olacağı anlamına geliyor." "İlginç."

YİRMİ DAKİKA SONRA Felicity yarım altıgen bir aynanın önündeki yükseltilmiş platformun üzerinde, yüksek topuklu ayakkabı giymiş gibi ayak parmaklarının üzerinde duruyordu. Gülümsemesini engelleyemiyordu. Elbise çok güzeldi ama dizinin üstüne kadar uzandığı, kısa (büyük ve dramatik) kabarık kolları olduğu, arkasının olmadığı ve mutluluktan parıldamasına neden olduğu dışında hakkında tek bir şey söyleyemezdim.

"Sanki sizin için *yapılmış gibi*." Satıcı kadın -adı Olga'ydı- başını salladı. "Tadilata bile gerek yok, buna inanamıyorum."

Felicity omzunun üzerinden arkasını kontrol etmek için döndüğünde, "Çok güzel," diye mırıldandı. Şapkasını çıkarmış ve saçlarını Çakmaktaş gibi başının tepesinde at kuyruğu yapmıştı.

"Bakalım denemeniz için bir ayakkabım var mı? Kaç numarasınız?"

"Yedi," dedi Felicity. "Ama sorun değil, bilmiyorum-" "Geri geleceğim." Olga tekrar arka tarafta kayboldu.

Geride, yoldan uzak duruyordum ama şimdi yaklaştım. Aynada onun gözleriyle karşılaştım. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence yapabiliyorken buradan gitmeliyiz. Bu delilik."

Onu olduğu yerde tutmak için kolundan tuttum. "Ya da çok mantıklı," dedim gülümseyerek. "Her ikisi de doğru olabilir."

Başını iki yana salladı. "Bu sefer olmaz. Bu çok fazla." "Çok fazla para mı?"

"Sadece çok fazla." "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kapattı. "Sanırım gerçek ile hayal arasındaki çizginin biraz bulanıklaşması beni geriyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Tabii ki ben yaptım. Onu bulanıklaştıran bendim. Ama ona istediği her şeyi vermek, onu bu kısa süre için şımartabilmek çok iyi hissettirdi. "Felicity, bu sadece bir elbise."

Yüzünü bana döndü. Saniyeler geçti. "Öyle mi?"

İtiraf etmeliyim ki ben de tereddüt ettim. "Evet."

Ağız açıldı ve bana yalanımı söyleyeceğini sandım. Ama birden burnun deliklerinden kan akmaya başladı ve ellerini burnunun üzerine kapattı, gözleri korkudan çılgına dönmüştü. "Ateş et!"

Başka bir şey söylemeden tişörtümü çıkardım ve yüzüne doğru tuttum.

"Çıkarın şu elbiseyi üzerimden!" diye bağırdı, sesi pamuk yüzünden boğuk çıkıyordu.

Olga elinde bir çift yüksek topuklu ayakkabıyla döndüğünde gömleksiz bir şekilde fermuar arıyordum. Bizi görünce olduğu yerde durdu, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. Muhtemelen dükkânında romantik bir kaçamak yapmaya çalıştığımızı düşünmüştü.

"Burnu kanıyor," diye açıkladım. "Yardım edebilir misiniz?"

Olga çığlık attı ve bize doğru koşarken ayakkabıları düşürdü. Yirmi saniye sonra elbiseyi kucaklamış, beyaz gömleğimdeki kırmızı lekelere endişeyle bakıyordu. "Ambulans çağırayım mı?"

Felicity başını salladı. "O kadar da kötü değil," diye boğuk bir cevap verdi. "Bekleyebilirim."

"Hayır," dedim Olga'ya. "O iyi olacak. Elbise iyi mi?"

"Sanırım öyle." Onu kaldırdı ve nefesi kesildi. "Hayır! Tam burada, yakasında bir kan lekesi var! Silik ama görebiliyorum. Elbise mahvolmuş."

Felicity'ye gülümsedim. "O zaman sanırım satın almak zorundayız."

"ÖZÜR DİLERİM." Washington Square Park'ta bir bankta yanımda oturan Felicity kucağındaki giysi çantasına bakıyordu. Ben yeni bir gömlek almak için Cosette Lavigne'in yanındaki erkek mağazasına koşarken o da ödemeyi yapmaya çalışmış ama kredi kartı reddedilmişti.

"Olma." Kolumu ona doladım. "Bu elbise çok pahalıydı."

"Buna değer."

"Beyaz gömleğinin her tarafını kanattım." "Bu yüzden siyah bir tane aldım." "Çok utandım."

"Benim önümde asla utanmak zorunda değilsin." "Hayır mı?" Başını kaldırıp bana baktı.

"Hayır. Kendimi çok daha büyük bir aptal durumuna düşürdüğümü garanti ederim. Ehliyetimi alırken girdiğim yol sınavını sana hiç anlatmış mıydım?"

Başını iki yana salladı.

"O kadar kötü bir panik atak geçirdim ki arabayı durdurmak, inmek ve eve yürümek zorunda kaldım. Tekrar denemem bir ayımı daha aldı."

Gülümsedi. Ayakları sallanmaya başladı. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Sana söylemeye çok utanıyordum. Sonra bir üniversite dersinde sunumdan F almıştım çünkü sunum yapmak için ayağa kalkmıştım ama odanın önüne gitmek yerine kapıdan çıkıp gitmiştim."

"Öğretmen tekrar yapmanıza izin vermeyi teklif etmedi mi?"

"Elbette yaptı. Ben olmaz dedim. Sonra deli gibi aşık olduğum bir kız vardı, onunla ilişkiyi tamamen mahvettim."

Ayakları hareket etmeyi bıraktı. "Hangi kız?"

"Kimya Kulübü'ndeki şu çılgın, zeki, ateşli hatun."

Güldü ve ayaklarını tekrar salladı. "Öyle mi? Ne yaptın sen?"

"Onu baloya davet etmek için cesaretimi topladım ama gecenin sonunda onu öpmek yerine elini sıktım."

"Bunu neden yaptın?"

"Korkmuştum. Benim gibi bir adamla birlikte olmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim." "Zeki mi? Yakışıklı? Bando takımının lideri?"

"Pis bir akla sahip bir inektim."

"Bu en iyi inek türü." Bana küçük bir yan gülümseme verdi. "Ona ulaşmalısın. Bakalım sana ikinci bir şans verecek mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Orada bir süre daha oturduk, el ele tutuşmuş, arkadaşlarıyla, köpekleriyle ya da sevgilileriyle geçen insanları izledik. Küçük, yaşlı bir çift kol kola girmiş yürüyordu; kadının adımları o kadar küçük ve yavaş ki, adam kadının her dört adımına karşılık bir adım atıyordu. İkisinin de gözlükleri ve seyrelmiş beyaz saçları vardı. Kadının ki biraz kısa ve kabarıktı, adamın ki ise derin bir yandan taranmıştı.

"Onun çantasını taşıyor," diye fısıldadı Felicity. "Ne kadar şirin değil mi?"

Kadın bankı görünce işaret etti ve kocası onu bankın yanına götürdü. Felicity ve ben hemen yer açmak için aşağı doğru kaydık.

"Teşekkür ederim," dedi adam, karısının yanına oturmasına yardım ettikten sonra kendisi de diğer tarafa oturdu.

"Elbette." Felicity öne doğru eğildi ve onlara gülümsedi. "Yürüyüş için güzel bir gün."

"Evet, yetmiş yıldır hemen hemen her Cumartesi bu parkta yürürüz," dedi kadın. Sonra da güldü. "Sadece eskisi kadar uzağa gidemiyorum."

Gülümsedim. "Banklar bunun için var."

"Ama bugün yıldönümümüz," diye devam etti, "ve ben de, 'Edward, bugün yürümeliyiz,' dedim."

"Mutlu yıldönümleri!" dedi Felicity. "Kaç yıl oldu?"

"Yetmiş iki. Ben ilk bebeğimizi beklerken buraya taşındık. Sekiz tane doğurduk," dedi kadın gururla.

Felicity sırtıttı. "Bu çok uzun yıllar ve çok fazla bebek demek."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı Edward. Ama karısının dizini okşadı. "Kalçan nasıl, Clara?"

"Biraz paslanmışım. Bir dakika dinleneceğim." Felicity'den bana doğru bir ileri bir geri baktı. "Siz ikiniz evli misiniz?"

Felicity ve ben birbirimize baktık ve bu küçük yaşlı çiftin yalan söylemeyeceğimiz konusunda zımnın anlaştık.

"Hayır," dedim.

"Biz sadece çok yakın arkadaşız," diye ekledi Felicity.

Clara iç çekerek, "Bugünlerde bu iş çok daha zor," dedi. "Özellikle de kadınlar için. Kızlarımın ve torunlarımın evlenmeden önce başarmak istedikleri şeylerin listesi bir mil uzunluğundaydı. Ama aşkı bulmak da bir başarıdır. Benim fikrim bu."

Edward bize baktı. "Her şey için iki senti var."

"Doksan üç yaşındayım. Bir sürü kuruş biriktirdim," dedi karısı öfkeyle.

"Sanırım haklısınız." Felicity yaşlı kadına gülümsedi. "Aşkı bulmak bir başarıdır."

"Bunu sürdürmek de kolay değil," diye devam etti Clara. "İnsanlar bugünlerde düğünler hakkında o kadar yaygara koparıyorlar ki, bence beyaz elbiseden ve "evet" dedikten sonra önlerinde bir sürü zor iş olduğunu unutuyorlar. Ama bu sadece benim iki sentim."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Edward nefesinin altında.

"Her neyse, bence en iyi evlilikler iki yakın arkadaş arasındaki evliliklerdir," dedi Clara. "Ben de bunu söylemeye çalışıyordum. Uzun ömürlü olanlar bunlardır, çünkü birbirinizi zaten çok iyi tanıyorsunuz. Birbirinizle iyi anlaşırsınız. Karşınızdaki kişiyle ilgili, her zaman sadece S-E-X olsaydınız takdir etmeyeceğiniz şeyleri takdir edersiniz."

Felicity gülmemeye çalıştı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Tabii ki, eğer her ikisine de sahip olabiliyorsanız," diye devam etti Clara coşkuyla, "bu gerçekten her iki dünyanın da en iyisidir. Sevdiğin ve güvendiğin o yakın arkadaşını bulabilirsen ve S-E-X de iyiye, işte o zaman anlarsın. Değil mi Eddie?"

"Doğru." Clara'nın dizini tekrar okşadı.

"Çünkü biri kaybolabilir, ama diğeri? Asla. Bu benim iki sentim."

Edward iç çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Felicity. "Ve mutlu yıldönümleri."

O AKŞAM, Küçük İtalya sokaklarında dolaştık, pizza yedik, şarap içtik ve yeğenlerim için hediyelik eşyalar aldık. Çok eğlendik ama Felicity'nin normalden daha sessiz olduğunu fark ettim.

"Her şey yolunda mı?" Yorganı ters çevirip çarşafın arasına girerken ona sordum.

"Evet. Sadece yorgunum."

"S-E-X için çok mu yorgunsun?" Onu kendime doğru çektim. Güldü. "Hayır."

Ama beni öpmedi, bacağını kalçalarımından geçirmedi ya da elini karnımdan aşağı kaydırmadı.

"Hey." Yan tarafıma dönerek başımı elime yasladım ve ona baktım. "Neler oluyor?"

Göğüs kıllarımla oynadı, gözleri parmaklarına odaklanmıştı. Yatağa gelmeden önce yüzüğünü taktığını fark ettim. "O çifti düşünüp duruyorum. Yetmiş iki yıl."

"Bu çok uzun bir süre."

"Ailen hakkında düşünüyorum. Babamı ve Frannie'yi. Kız kardeşin ve Neil. Winnie ve Dex'i bile... Sonsuza dek birlikte olacaklarını söyleyebilirsin." Bana baktı. "Nasıl oluyor da bazı insanlar bu kadar şanslı olurken diğerleri olamıyor?"

"Farklı yıldızların altında doğmuşlar sanırım." "Sanırım," dedi üzüntüyle.

"Hey, dinleyin. Yıldızlarımız yediden fazla on yıla ve sekiz çocuğa sahip olmayabilir ama o kadar da kötü değiller."

Gülümsemeye çalıştı. "Hayır."

Yüzünde gerçek bir gülümsemenin geri gelmesini istiyordum. "Bunu her yıl yapmaya ne dersin?"

"Ne yapmak?"

"New York'ta ya da dünyanın herhangi bir yerinde bir hafta sonu buluşalım. Seni bir jetle alırım, bir otel odası kiralarız, lüks yerlerde yemek yeriz, gösterileri izleriz, alışverişe gideriz ya da daha da iyisi, insanlardan uzak durur ve hiçbir şey yapmayız. Sadece . . . birlikte olalım. İşte böyle. Sen ve ben."

"Kulağa hoş geliyor." Ama gülümseme yoktu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim."

Ona inanmadım, bu yüzden ağzımla, ellerimle ve aletimle dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım - onu nasıl öpeceğimi, ona nasıl dokunacağımı, vücudunun altımda nasıl kıvrılmasını sağlayacağımı çok iyi biliyordum. Neyin onu nefessiz bırakacağını, neyin onu iç çektireceğini, neyin onu tekrar tekrar haykıracağını biliyordum. Onu tam sınıra nasıl getireceğimi ve nasıl geri çekeceğimi biliyordum ve ne zaman oyundan bıktığını ve serbest bırakılmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onun tadını, kokusunu, içine o kadar derin girdiğimde çıkardığı sesleri biliyordum. Biliyordum.

Tırnaklarının sırtımda gezinmesinin, yumruklarının saçlarımda sıkılaşmasının ve kendimi onun içinde kaybederken vücudunun benimkini sıkmasının nasıl bir his olduğunu.

Hemen ardından uykuya daldık ama ertesi sabah başım kalçalarının arasındayken onu uyandırdım.

Çünkü her şeyin yakında sona ereceğini de biliyordum.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

OceanofPDF.com

FELICITY

Hutton ve ben seyahatimizden döndükten bir gün sonra Millie ve Winnie ile Frannie'nin pastanesinde kahvaltı için buluştuk.

Plum & Honey'de Cumartesi sabahları her zaman kalabalık olurdu ama Winnie arka tarafta bir masa kapmayı başarmıştı ve ben içeri girerken bana çılgınca el salladı. Millie çoktan tezgâhta yerini almıştı ve bir süre sonra Frannie'nin en sevdiğimiz yiyeceklerle doldurduğu bir tabakla oturdu - Win için maymun ekmekli kekler, Mills için yaban mersinli limonlu çörekler, benim için *pain au chocolat*.

Ona sarılmak için mutfağa gizlice girdikten sonra bir fincan sade kahve söyledim ve yüzüğe, Met'teki kutuya, elbisenin hikayesine bayılan kız kardeşlerimin karşısına oturdum.

"Hayııır! Sen ve o lanet olası burunların!" diye inledi Winnie. "Elbise mahvoldu mu?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Noktayı zar zor görebiliyorsun."

Millie, "Bir gün şık bir gün de sadece kendiniz için giyinmiş olmanıza bayıldım," dedi.

Gülümsedim. "Ben de öyle. İki gece de çok eğlendik."

"Eminim öyledir." Millie'nin kaşları kahve fincanının üzerine kalktı.

Winnie'nin kız kardeşi radar canlandı ve aramızda bir ileri bir geri baktı. "Bu bakış da ne? Neyi bilmiyorum?"

"Felicity'nin New York'ta güvenli bir kelime kullanması gerekip gerekmediğini merak ediyordum." Winnie'nin çenesi düştü. "Aman Tanrım. Ne?"

"Bilmiyor muydun?" Millie hınzırca sırttı ve fısıldadı, "Hutton'ın bir sapıklığı var."

Winnie masanın üzerinden bana bakarken gözleri irileşti. "Bu bilgiyi benden sakladığınıza inanamıyorum ve bana her şeyi derhal anlatmanızı talep ediyorum."

Gözlerimi devirdim ve gözlüklerimi burnuma doğru ittim. "Dinle. Yatak odasında Dex hakkında her şeyi sana soruyor muyum?"

"Hayır, ama yine de sana her şeyi anlatıyorum."

Güldüm. "Ben öyle biri değilim. Bazı şeyler özeldir."

Kız kardeşlerim birbirlerine baktılar. Winnie bir ahududu patlattı. Millie yuhaladı ve başparmağıyla beni işaret etti.

"En azından küçük bir ayrıntı, lütfen?" Winnie ellerini kavuşturdu.

Dramatik bir duraklama için kahvemi yudumladım. "Güvenli bir sözüm vardı.

Gerçi doğru kullandığımı sanmıyorum."

Millie kahkahayı patlattı.

"Her ne yaptıysan, eğlenceli miydi?" Winnie hevesle sordu. "Hoşuna gitti mi

Bu mu?"

"Evet," dedim. "Çok sıcaktı. Demek istediğim, bazı insanların neden Hoşuma gitmedi ve kesinlikle belli bir düzeyde güven gerektiriyor ama iyi vakit geçirdik."

"Peki partiyle bir sorunu yok mu?" Winnie sordu, gözleri endişeliydi.

"Winnie!" Millie onun omzuna vurdu. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Ow!" Winnie kolunu ovuşturdu. "O zaten biliyor, tamam mı? Beni sürükleyerek çıkardı."

"Fıçıdaki balığı vurmak gibiydi." Gülümsedim. "Ama bana söylediğine memnun oldum. Çok heyecanlandığını söyleyemem ama orada olacağız."

"Peki ya düğün tarihi?" Winnie Millie'ye baktı. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Ağustos sonunda bir Pazar öğleden sonrası boş," dedi Millie bana bir bakış atarak. "Şimdilik orayı ayırdım."

"Teşekkürler Millie," dedim. "Önümüzdeki bir iki gün içinde sana bir cevap vereceğime söz veriyorum."

"Umarım öyledir! Davetiyelerin gönderilmesi gerekiyor - sadece bir ay kaldı." Winnie telefonunu kontrol etti. "Kahretsin. Gitmeliyim, Hallie ve Luna'ya saat on birde onlarla yüzmeye gideceğime söz verdim. Yüzüğü bir kez daha göreyim!"

Elimi uzattım ve iç geçirmeden önce uzun uzun parmağıma baktı. "Bu çok güzel. Senin adına çok mutluyum. Ne zaman konuşacağız?"

nedime elbiseleri?"

"Uh. Yakında."

"Yaşasın!" Winnie ayağa kalktı ve kekinin geri kalanını ağzına attı. "Tamam, ben gidiyorum."

Millie ile yalnızken, gözlerini üzerimde hissettim. "Ne?"

"Gerçek bir gelinlik mi? Gerçek bir yüzük?" Başını salladı. "Neler oluyor? Bana şaka mı yapıyor diye düşünmeye başladım. Belki de tarihi kaydetmeliyim."

"Gelinliği almak zorundaydık çünkü burnum kanadı," diye ısrar ettim. "Aslında bir gelinliğe benzemiyor. Sadece bir parti elbisesi. Parasını bile ben ödemeye çalıştım."

"Peki ya yüzük?"

"Yüzük sadece bir hediye," dedim midemdeki huzursuz hissi görmezden gelmeye çalışarak.

"Bir hediye." Millie bana göz kırptı. "Tiffany'den."

"Evet. Bak, biraz abartılı olduğunu biliyorum ve bunu ona söyledim ama beni dinlemedi. Elmas yüzüklerin normalde hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin insanlar için ayrıldığını bildiğini ama beni her zaman hayatında istediğini bildiği için sorun olmadığını söyledi." Bir yudum almak için kahvemi elime aldım. "Gerçekten evlenmiyoruz ve bu sorun değil."

"Sorun yok mu?"

"Sorun yok. Ben iyiyim." Ama fincanımı yere bırakırken parmaklarım titriyordu.

Millie bir an titreyen parmaklarıma baktı, sonra gözlerime baktı. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Neyin var?"

"Hiçbir şey." Kahvemi yudumladım, fincanı iki elimle kavradım. "Yorgunum, hepsi bu. New York'ta fazla uyuyamadım ve dün gece çalışmak zorundaydım."

Kız kardeşim çöreğinden bir parça kopardı ve ağzına attı. Çiğnerken bana bakmaya devam etti.

"Ne?" dedim. İncelemesinden rahatsız olarak

"Ne?" dedim. "Seni tanıyorum. Bir şey seni geriyor. Gergin." "Bu çok saçma." Umursamaz görünmeye çalıştım.

Gözlerini benden hiç ayırmadan bir ısırık daha aldı. "Hutton sana seni sevdiğini falan mı söyledi?"

"Hayır!" Sanki komik bir şey söylemiş gibi güldüm. "Aramızdaki şeyler öyle değil. Bu gerçek bir ilişki ya da gerçek bir nişan değil. Bu benim uydurduğum bir şey, unuttun mu?"

Millie gözlerini devirdi. "Hatırlıyorum."

Tadına bakmadan *çikolatalı pastadan* bir ısırık aldım. Pencereden dışarı baktım. Köşede bir kadın küçük bir çocuğu elinden tutmuş, karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakıyordu. "Dışarıdan gerçek gibi göründüğünü biliyorum ama bu sadece iyi vakit geçirdiğimiz için. Bu yüzde yüz sahte. Biz birlikte değiliz."

"Siz öyle diyorsanız," dedi.

"İstiyorum." Başım dönüyordu, nefesim kesilmişti. "Bu gerçek değil."

BEN İYİYİM.

Hiçbir sorun yok. Her şey yolunda.

Günler geçtikçe, iyi olup olmadığımı soran herkese yüksek sesle söyledim ve midemdeki bu çukurun endişelenecek bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalışarak kendi kendime söyledim.

Yüzüğü ve elbiseyi almıştım, ne olmuş yani? Onlar sadece hediye idi.

Bu yüzden Cloverleigh Çiftlikleri'nde bir düğün tarihi bekletiliyordu - bu da oyunun bir parçasıydı.

Yani beni seven insanlara yalan söylüyordum, bu kimseye zarar vermiyordu.

Böylece internet, Hutton ve benim fotoğraflarımıza takılıp kalmaya devam etti - hatta bir hafiye balo fotoğrafını ele geçirmeyi başarmıştı (eski arkadaşmışız gibi bana mesaj atıp buluşmak isteyen Mimi'den şüpheleniyordum) ve saygın haber siteleri bile bu fotoğrafı "kendine bir milyarder ayarlayan memleketli bal" başlıklarıyla birlikte yayınladı. Sorun değildi - telefonumu bırakıp uzaklaşmadan önce sadece birkaç yüz boktan yorum okumama izin verdim. Mimi'nin mesajlarını da bir an bile düşünmeden sildim. İhtiyacım olan *son* şey onun sesinin kulağımda olmasıydı.

Bu yüzden her geceyi Hutton'ın kollarında geçirdim, her sabah onun yanında uyandım ve umutsuzca her şeyin biteceği günü düşünmemeye çalıştım - tüm iyi şeylerin bir sonu olmalı, değil mi?

Kendimi işe verdim.

Catering ile ilgili pek çok soruya yanıt verdim ve sonbahar için yarım düzine yeni iş ayarladım. Yeni tarifler yarattım ve muhteşem fotoğraflar çektim.

Hutton'ın mutfağı. Gelen bazı işbirliği teklifleriyle ilgili telefon görüşmeleri yaptım.

Hutton duruşmaya hazırlanmak için ofisinde tek başına çok zaman geçirdi ama New York'tan dönerken uçakta beni bunun olacağı konusunda uyarmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Umursamıyormuşum ya da kendime takıntılıymışım gibi görünecek ama öyle değil. Böyle bir şey kafamı kurcaladığında, gerçekten odaklanıyorum. Başka bir şey düşünemiyorum."

"Anlıyorum," dedim ona. "Özür dilemene ya da benim için endişelenmene gerek yok. Kendine odaklan."

Abartmıyordu, eve döndükten sonraki hafta onu neredeyse hiç görmedim. Gördüğümde de sessiz ve içedönüktü. Ama yine de her gece birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce aklımızı başımızdan alan S-E-X'ler yapıyorduk ve birçok yönden hayatımda yaşadığım en mutlu anlardı.

Aynı zamanda en dehşet verici olanıydı.

Bu da beni kendime çok kızdırdı. Çünkü ne olacağını bilmiyor değildim. Yatak odama girerken bir cadının dışarı fırlamak üzere olduğunu düşünmek gibi bir şey değildi bu - lanet olası cadı içerideydi ve yüzünü ne zaman göstereceğini çok iyi biliyordum. Hutton'la olan bu şeyin bir son kullanma tarihi vardı.

Sonbahar için ne zaman bir yemek işi ayarlasam, "*O zamana kadar gitmiş olur*" diye düşünürdüm ve midem bulanıyordu. Nefesim kesilirdi.

Ama iyiydi. Ben iyiydim.

Ta ki sesli mesajlara kadar.

İlki Pazartesi günü geldi. Dinlemek için üç gün bekledim ve bunu marketin otoparkında arabamda otururken yaptım.

"Felicity, hayatım, ben annen. Büyük haberi duydum! İlk başta inanamadım, senin için pek olası görünmüyordu ama fotoğrafları gördüm ve ikiniz birlikte çok tatlı görünmüyor musunuz? Ve vay canına, bir milyarder. Bu gerçekten önemli bir şey. Eminim baban buna sevinmiştir. Bir daha asla para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak, değil mi?" ("Her neyse, seninle konuşmak için can atıyorum. Beni ara, çok uzun zaman oldu.")

Sonuna geldiğimde çok sinirlenmişim. Benim için *olası değil mi?* Babam *para* konusunda mutlu mu? *Çok mu uzun zaman oldu?*

"Yeterince uzun değil," diye tersledim ve mesajı sildim.

O gece yatmaya hazırlanırken Hutton bana sorunun ne olduğunu sordu.

"Hiçbir şey," dedim, gözlerine bakamıyordum. Şifonyerin çekmecesini açtım ve bir şey aramadan karıştırdım.

"Bu gece çok sessizdin. Aslında bütün hafta."

"Öyle mi? Özür dilerim." Çekmeceyi kapattım ve gözlerimi ovuşturabilmek için gözlüklerimi çıkardım. "Sadece yorgunum, sanırım."

"Hey." Yanıma geldi ve beni dünyada kendimi en güvende hissettiğim yer olan kollarına aldı. "Konuş benimle. İş yüzünden dikkatimin dağıldığını biliyorum ama hâlâ senin için buradayım."

Kollarımı ortasına doladım ve yanağımı çıplak göğsüne bastırdım. Ona Carla'dan gelen sesli mesajdan bahsetmek dilimin ucundaydı ama bunu yapmak istemedim. Hutton'ın endişelenmesi gereken yeterince şey vardı; duruşmaya sadece bir hafta kalmıştı. Hayatına daha fazla stres eklemeyi reddediyordum. "Önemli bir şey değil. Söz veriyorum."

Hafta sonu boyunca iki mesaj daha bıraktı, onu geri aramadığım için sızlandı, bana hala annem olduğunu hatırlattı ve düğünüm için hevesli numarası yaptı. "Gerçek bir milyarderle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Ve o kayayı yakından görmek için ölüyorum. Çok büyük görünüyor. Şehir dışından gelen konukların güzel bir yerde kalması için ödeme yapıyor mu?"

İkisini de hemen sildim, dinlediğim için bile kendime kızdım.

Pazartesi gecesini Winnie, Ellie ile birlikte Abelard'da planladıkları şarap yemeği için vejetaryen bir menü oluşturmaya yardım etmemi istedi. Dikkatimin dağılmasına sevindim ve akşamı onun evinde plan yapmasına yardım ederek, paket yemek yiyerek ve şarabımı yudumlayarak geçirdim. Hutton geç saate kadar çalışması gerektiğini söylemişti, bu yüzden Winnie'nin evinde oyalandım ve Dex'le aralarındaki kolay sevgiyi kıskandım. Sonsuza kadar birlikte olabileceğinizi bilmek nasıl bir şey olurdu?

Saat dokuz gibi yola çıktım ve direksiyona geçtiğim anda telefonum çaldı. Cevap vermeden önce numarayı kontrol etmeliydim.

"Alo?"

"Sonunda," dedi Carla, kelimeyi biraz geveleyerek. "Sana ne zaman kavuşacağımı merak ediyordum."

Siktir, diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak. "Ne istiyorsun?" "Konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Hayat hakkında." Sarhoşça güldü. "Şu evlilik meselesi hakkında. Neden evlenmek istiyorsun ki zaten? Daha çok gençsin."

"Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

"Kaba olma," diye tersledi. "Ben hâlâ senin annenim."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Hey. Sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum. Parayı istemesini anlıyorum ama evlilik sözleşmesi imzaladığından emin ol. Seni terk ettiğinde kendini korumalısın."

Kanım kaynadı. "Evlilik sözleşmesine ihtiyacım yok."

"Evet, öyle," diye mırıldandı. "Her şeyin güllük gülistanlık olacağını sanıyorsun ama öyle olmayacak. Güzel günler uzun sürmez. Tutamayacağı sözler verecek, tıpkı babanın yaptığı gibi."

"Babamı bu işin dışında bırakıyorsun," dedim öfkeyle. "Hayatım boyunca bana verdiği hiçbir sözü tutmadı. Eminim sana verdiği hiçbir sözü de tutmamıştır!"

"*Beni seveceğine* söz verdi. Bunun yerine beni uzaklaştırdı. Çocuklarımı benden aldı" diye suçladı.

"Ayrılmak *senin* seçimindi," diye karşılık verdim. "Babama ihanet ettin. Millie'ye, Winnie'ye ve bana ihanet ettin."

Tekrar güldü. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. *Hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," dedim. Aramayı sonlandırdım, numarasını engelledim ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım.

Ağlamayacağım. Dağılmayacağım. Ona bu gücü vermeyeceğim.

Ben.

Ama beni avuçlarıma hüngür hüngür ağlatan sadece onun araması değildi.

Her şeyi. Aileme yalan söylemek, Hutton'ı kaybetme korkusu, duygularımın umutsuz olduğu korkusu, aşkı bulan herkesi kıskanmak, kalbimin tek parça kalacağından şüphe etmek ...

Ne yaptım ben?

Ben içeri girdiğimde HUTTON hâlâ mutfak masasında çalışıyordu. "Merhaba," dedi bana yorgun bir gülümsemeyle.

İçgüdülerim ona doğru koşmak, yüzümü göğsüne gömmek ve hıçkıra hıçkıra ağlarken bana sarılmasına izin vermektir. Ama bundan kaçındım; beni teselli etmesi için ona bağımlı olamazdım. Dağıldığımı hissettiğimde beni toparlamak için her zaman yanımda olamazdı.

"Hemen döneceğim." Anahtarlarımı ve çantamı yere bıraktım ve yatak odasına doğru ilerledim. Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım.

ve kendimi makyaj masasına dayadım. Aynadaki yansımama baktım. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Üst çekmeceyi açtım ve makas aramak için etrafı karıştırdım. Sonra ikinci çekmeceyi. Üçüncü çekmeceyi.

Onları buldum.

Onları çekmecedен çıkardım ve tam kesmeye başlayacaktım ki parmağımdaki yüzük gözüme çarptı. Tereddüt ettim.

Sonra arkamdaki kapının çalındığını duydum.

"Felicity?"

Utanarak makası çekmeceye geri ittim ve kapağını kapattım. Kapı açıldı.

"Felicity."

Arkamı döndüm, ellerim arkamda, makyaj masasına yaslandım. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Dudağımı ısırdım.

Arkamdaki lavaboya baktı. "Saçını mı kesecektin?" Başımı salladım.

Durdum. Başımı salladım.

Ve gözyaşlarına boğuldu.

Sözsüz bir şekilde öne çıktı ve beni kollarına çekti, bana sarıldı, sırtımı ovdu, göğsünde hüngür hüngür ağlamama izin verdi. Birkaç dakika sonra uzandı ve bir mendil aldı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır." Ondan mendili aldım ve burnumu sildim.

"Neden?"

"Çünkü meşgulsün ve işine konsantre olman gerekiyor, benim saçmalıklarına değil. Bu anlaşmanın tüm amacı senin çalışmak için zamanın ve alanın olmasıydı ve ben sana yük olmak istemiyorum."

"Sen bir yük değilsin. Birimizin arkadaşına ihtiyacı olduğunda birbirimizin yanında olacağımıza dair verdiğimiz sözü hatırlatmama gerek var mı? Şifreyi kullanmadığını biliyorum ama burada bir yarasa sinyali seziyorum." Arkamdan baktı. "O makaslar bir yardım çağrısı. Şimdi konuş."

Bir peçete daha aldım. "Annem aradı." "Oh."

Yüzümü silerken ona bıraktığı mesajları, tüm düğmelerime basmayı nasıl başardığını, beni etkilemesine izin verdiğim için kendime ne kadar kızdığımı anlattım. "Bunca zaman sonra," dedim öfkeyle, kutudan bir mendil daha çekerek. "Neden hâlâ bu güce sahip olsun ki?"

"Çünkü o senin annen ve yaptığı şey bir yara izi bıraktı," dedi.

"Ama ona ihtiyacım yok. Ondan hoşlanmıyorum bile." Hıçkırıklarımın patlamasını engellemek için mücadele ettim. "Onun ne dediği neden önemli olsun ki?"

"Belki de ona ihtiyaç duyman ya da ondan hoşlanman önemli değildir. Belki de derinlerde bir yerde onun annen olduğunu, seni sevmesi ve koruması gerektiğini ama bunun yerine sana zarar verdiğini bilmen bile kafanı karıştırmaya yeter."

"Evet." Titreyerek nefes aldım. "Sanırım."

"Belki de kız kardeşimle konuşmalısın," dedi. "Ya da o sana başka birinin adını verebilir. Kafa sikme konusunda uzman *olsam* da terapist değilim."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Baksana terapiyi teşvik ediyorsun." Omuz silkti. "Benim sorunlarımı çözmemiş olması, seninkilere yardımcı olamayacağı anlamına gelmez. Benim sorunlarım benim hatam. Seninkiler ise

Eminim iyi bir terapist bunun üstesinden gelmenize yardımcı olabilir."

"Belki de. Ama öz annenizin sizi istemediği gerçeğiyle nasıl başa çıkabilirsiniz? Ya da seni yeterince sevmediği gerçeğiyle? Kafamın arkasında kapatamadığım aptal bir ses gibi."

Beni tekrar kendine çekti. "Keşke iyi bir cevabım olsaydı. Ben de kafamın içindeki sesleri kapatamıyorum."

Kucaklamasıyla ilgili her şey beni rahatlatmıştı; giysilerin altındaki sert vücut, temiz erkeksi koku, teninin sıcaklığı. "Beni buraya kadar takip ettiğin için teşekkürler. Sanırım sana ihtiyacım vardı."

"Bana ihtiyaç duymanı seviyorum." Bir an konuşmadı ve sonra yutkundüğünü duydum. "Keşke her şey farklı olsaydı."

"Nasıl farklı?"

"Her türlü yol." Durakladı. "Keşke sihirli güçlerimi geri alabilseydim."

Güldüm. "Onlar olmadan da yeterlisin."

"Ne dilersiniz?"

Sana seni sevdiğimi söyleyecek cesareti isterdim. Çünkü mükemmel ya da büyümlü olmana ihtiyacım yok. Sadece benimle kalmana ihtiyacım var.

Ama bu gece bir yara açılmıştı ve bu çok büyük bir riskti. New York'ta, sonsuza dek sürecek bir mutluluktan bahsettiğimizde, bana umut vermemişti. Benimle yılda bir kez New York'ta buluşmayı teklif etmişti. Bana hayatından, zamanından, hatta belki de kalbinden bir parça sunmuştu ama tamamını değil.

Daha önce hiç kimsenin tüm kalbini istememiştim ve bunu nasıl isteyeceğimi de bilmiyordum. Çok uzun yıllarımı korkarak, kaçarak, ikna olarak geçirmiştım.

kendim için aşk kaybettiğim bir oyundu.

Bunun yerine "Biraz dondurma, köpük banyosu ve orgazm isterdim - muhtemelen bu sırayla," dedim.

Güldü, muhtemelen rahatlamıştı. "Şimdi teslim edebilirim."

OceanofPDF.com

ON ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HUTTON

New York'tan döndüğümüzden beri iyi uyuyamamıştım.

Huzursuzluğumu yaklaşan duruşmaya, topluluk önünde konuşma konusundaki sinirlerime, Wade'e olan kızgınlığıma, işlerin iyi gitmeyeceğine ve sadece HFX'in batacağına değil, aynı zamanda güvenilirliğimin de vurulacağına dair korkularıma bağlamak kolaydı. O zaman net değerim çökecek ve tarihe dijital para endüstrisini bir günde tek başına batıran adam olarak geçecektim.

Çok fazlaydı.

Ama dahası da vardı.

Endişemin yüzeyinin altında, Felicity ile bir yerlerde yanlış bir dönüş yaptığıma dair içimi kemiren bir huzursuzluk vardı. İşlerin rayından çıktığı anı tam olarak belirleyemiyordum, sadece işlerin yolunda gitmediğini hissediyordum. Uykuya dalmayı başardığımda, bir fırtınaya yakalandığım, sel sularının etrafımda yükseldiği kabuslar görüyordum. Felicity'nin sesini duyabiliyordum ama onu göremiyordum.

Terleyerek ve titreyerek uyanırdım, ne anlama geldiğinden emin değildim. Sel, kontrolüm dışındaki şeylerden duyduğum korkuyu mu simgeliyordu? Ama hiçbir şey kontrolüm dışında *değildi*. Bunu çok dikkatli bir şekilde planlamıştık. Bir planımız vardı ve bu plan mantıklıydı. Bir zaman çizelgemiz ve çıkış stratejimiz vardı. Hazırlıksız yakalanmayacaktık.

Kimse reddedilmeyecekti. Kimse incinmeyecekti. İşin güzelliği de buydu. Arkadaş kalacaktık.

Ama . . . Bir çıkış yapmak *istemedim*.

Ona doyamamıştım. Birlikte olduğumuzda hissettiklerime doyamamıştım. Ona daha önce hiç göstermediğim kadar çok şey göstermiştim.

ve o beni kabul etti.

Ama aptal değildim. Bunun gerçek bir ilişkinin, özellikle de uzun mesafeli bir ilişkinin baskısıyla değışeceğini biliyordum. Birlikte bu kadar iyi olmamızın tek nedeni her şeyin eğlence için olmasıydı. Bir sırrın içindeydik ve bu sır bizi dünyayla karşı karşıya getiriyordu, birimizi diğeriyle değil. Eğer gerçekten çıkıyor olsaydık, benim saçmalıklarımın sıkılırdı. Benimle alay etmeyi ve küçük cadı şapkasını yapmayı bırakıp gözlerini devirmeye, derin derin iç çekmeye ve uğraşmaya değmediğimi düşünmeye başladılar. Bunu daha önce de yaşadım.

Saçmalıyorsun. Bencil

olmayı bırak.

Kendini aşmalısın.

Bana aynı şekilde bakmazdı. Ve bu düşünülemezdi.

Ama alternatifi neydi? Onu bir daha kollarıma almamak mı? Onu hiç öpmemek mi? Tadına bakamamak? Onun içinde hareket etmenin, vücudunun benimkine sarıldığını hissetmenin inanılmaz coşkusunu hiç bilmemek?

Siktir et. Ondan vazgeçemezdim. Henüz veremezdim.

Ama zaman tükeniyordu. Pazartesi günüydü. Çarşamba günü D.C.'ye gidiyordum, Cuma günü dönecektim. Partimiz Cumartesi günüydü ve sonra ayrılmak, birbirimizden uzaklaşmak ve ayrı hayatlar sürmeye devam etmek için en fazla iki haftamız olacaktı. Tabii aklıma başka bir yol gelmediyse.

Saatler geçtikçe dönüp durdum. Şafağa doğru aklıma bir çözüm geldi.

Koşudan döndüğümde Felicity hâlâ uyuyordu. Duş alıp giyindim, sonra yatağın ayak ucunda durup bir süre onu izledim. O kadar sevimliydi ki, uyurken bir çocuğun oyuncak ayısına sarıldığı gibi yastığa sarılıyordu. O yastığa imreniyor ve onunla birlikte yatağa girecek vaktim olmasını diliyordum.

Onun yerine gidip yanağından öptüm.

Gözleri açıldı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Hey."

"Selam. Çocuklarla biraz takılmak için kız kardeşime gidiyorum. Benimle gelmek ister misin? Giyinmeni bekleyebilirim."

"Yapamam." Yastığı göğsüne bastırarak doğrulup oturdu. "Bir sürü işim var ve bu gece Etoile'de çalışmam gerekiyor."

"Tamam." Fikrimi onunla paylaşmaya hevesli bir şekilde yatağın kenarında oyalandım. "Düşünüyordum da."

"Ne hakkında?"

"15 Ağustos'a kadar buradan gitmiş olmam gerekiyor."

Bir nefes aldı ve başını salladı. "Biliyorum. Sorun değil. Eve geri taşınacağım." "Neden sana başka bir yer kiralamıyorum?"

"Bana başka bir yer kiralar mısın?" Sanki görmesi duymasını etkilemiş gibi gözlüğüne uzandı ve taktı.

"Evet. Böylece ben San Francisco'ya döndüğümde ailenin yanına taşınmak zorunda kalmazsın."

"Yani yeni yerde yaşamayacak mısın? Sadece benim için mi olacak?"

"Doğru. Ama ziyarete geldiğimde kalacak bir yerim olacak."

Gülümsedim.

Sorun çözüldü. "Mutfağı istediğin her şeyle doldurabilirsin. Burası için aldığım her şeyi alabilir ve yeni yerinde saklayabilirsin."

Ama o başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil, Hutton. Partiden sonra ayrılmamız gerekiyordu, unuttun mu?"

"Ben de bunu düşünüyordum." Bir nefes aldım. "Belki de ilişkimizi *tamamen bitirmemize* gerek yoktur. Belki sadece evlenmemeye karar verdiğimiz ama hâlâ birlikte olduğumuzu söyleriz."

"Hâlâ birlikteyiz ama sen San Francisco'da yaşıyorsun, ben de burada mı?"

Sağ gözümün arkasında hafif bir ağrı hissettim. "İdeal olmadığını biliyorum ama hiç yoktan iyidir, değil mi?"

Gözlerini tuttuğu yastığa indirdi. "Hiç yoktan iyidir. Doğru."

"Belki de bunu daha sonra konuşmalıyız," dedim. "Henüz tam olarak uyanmadın ve ben de seni bununla tuzağa düşürdüm."

"Hayır diyecek kadar uyanığım." "Ha?"

Çenesini kaldırdı. "Hayır. Bana başka bir yer kiralamamı istemiyorum. Birlikte olmak istemiyorum ama asla birlikte olmak istemiyorum."

"Yani tamamen kopmayı mı tercih ediyorsun?"

"Hayır, ama-"

"Çünkü seçenekler bunlar," diye devam ettim, amaçladığımdan daha sinirli bir şekilde. Planımın çok mantıklı olduğunu neden göremiyordu? Benden daha ne istiyordu?

"Seçenekler bunlar mı? Bir şey ya da hiçbir şey mi?" "Evet."

Yavaşça başını salladı. "O zaman sanırım bir şey yok."

"Felicity, hadi ama. Bunu konuşmuştuk." Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "Sana sunabileceklerim konusunda hiçbir zaman dürüst olmadım."

"Biliyorum." Sesi kırıldı. "Ve şimdi *sana karşı* dürüst olacağım ve sunabileceğin şeylerin benim için yeterli olmadığını söyleyeceğim. Özür dilerim."

"Anlaşmıştık," dedim test edercesine. "Yüzme bilmiyorken havuzun derinliklerine atlamanın aptallık olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Ben atlamadım, Hutton." Omuzları yükseldi. "Düştüm."

Sözleri kalbime saplandı ama içimde hissettiklerimi maskelemekte ustaydım. "Veremeyeceğim bir şey istiyorsun."

"Hiçbir şey istemiyorum." Gözlüklerinin altından gözlerini sildi. "Biliyor musun, yıllarımı tam da bu durumdan korkarak geçirdim. Yıllarca reddedilmemek için kalbime dikkat ettim."

"Felicity. Dur." Onun gözyaşlarına ya da benim sebep olduğum gerçeğine dayanamıyordum.

"Çok zeki olduğumu sanırdım," dedi. "Ama yine de buradayım. Ve istediğimi istemesem de, hak ettiğimden daha azına razı olmayacağım."

Buna ne demem gerekiyordu ki? Ben de onun hak ettiğinden daha azına razı olmasını istemiyordum ama bunu sağlayamazdım. Ya hep ya hiç diye ısrar ediyordu ve benim her şeyim asla yeterli olmayacaktı.

Korkularımı itiraf etmek yerine, yatak odasından hışımla çıktım. Bir dakika sonra, ön kapıyı arkamdan çarptım.

Benim fikrim iyi bir fikirdi, kahretsin! Her gün bir ilişkiyi yürütme baskısı olmadan birbirimizi görmeye devam etmemizi sağlıyordu. Bunu istemediğimi açıkça belirtmiştim. Buna ihtiyacım yoktu. Bunu kaldıramazdım.

Ben de bunu istediğini düşünmemiştim ama belli ki onu yanlış değerlendirmişim. İşaretleri ilk kez yanlış okumuyor olmalıydım.

Arabamı çalıştırıp vites taktım ve garaj yolundan çok hızlı bir şekilde aşağı indim. Tanrım, ben de Wade kadar kötüydüm, olmadığım biri gibi davranmaya çalışıyordum.

Lanet plana sadık kalmalıydım.

YEDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Hiç yoktan iyidir mi?

Ön kapının kapandığını duyduğumda gözyaşlarına boğuldum. Ki bu çok aptalcaydı.

-Her şeyde numara yapmıyor olsak bile, yaptığımız şeyin geçici olduğunu başından beri biliyordum. Artık gecenin bir yarısı çirkin bir gerçekle gafil avlanan bir çocuk değildim. Kimse bana yalan söylememişti. Kimse bana söz vermemişti.

Ama *hiç yoktan iyidir*. Şehre geldiğinde kız arkadaşı olmak mı?

Parasını ödediği bir evde yalnız mı yaşıyor? Ne oluyor lan?

Yuvarlandım ve yastığıma sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladım. Bu benim hatamdı.

Bana en başından beri ilişkilerde berbat olduğunu ve ilişki istemediğini söylemişti. Bana asla yalnız olmadığını söylemişti. Bana bir koca ya da baba olacak mizaca sahip olmadığını söylemişti ve bunlar bir gün sahip olmayı umduğum şeyler olduğuna göre, ona aşık olup olmamamın gerçekten bir önemi var mıydı? O neyse oydu ve ben her zaman onun başka biri olmasını asla istemediğimi söylemiştim. New York'ta *bana* açıkça "*Ben kendi yolumda ilerliyorum.*" demişti.

değişecek. Beni al ya da bırak.

Onu her zaman alacağımı söyledim. Fikrimi değiştirmem adil değildi.

Bu haftayı ve partiyi atlatırdım, sonra da ayrılmak zorunda kalırdık.

Kalbim zaten kırıktı.

SONUNDA kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve telefonumu kontrol ettim; ilk gördüğüm şey Mimi'den gelen bir başka mesajdı. **Hey, mesajlarımı alıp almadığından emin değilim ama gerçekten konuşmaya ihtiyacım var. Beni görmezden gelemeyeceğini söylediğimde bana güven.**

Tiksindim, mesajı sildim ve kendime kahve yapmaya gittim. Muhtemelen sosyal medyadaki takipçi sayımı artırmam için bana ipuçları vermek istiyordu - gerçi bu noktada benim takipçi sayım onunkinden çok daha fazlaydı. Ya da belki saç ve makyaj tavsiyesi vermek istiyordu. Yüzüğüme yakından bakmak istedi. Düğünüm hakkında daha fazla ayrıntı için peşime düşmek.

Kendimi işle, bazı fotoğrafları düzenlemekle, yazı taslakları hazırlamakla, e-postalara yanıt vermekle, sosyal medyadaki yorumları yanıtlamakla oyaladım. Dearly Beloved'a yaptığım tek yıldızlı yorum nihayet kaldırılmıştı - çok şükür - ama onun yerine iyi bir yorum almak için sabırsızlanıyordum. Takvimime göz gezdirdim, önümüzdeki ayların yemek işlerine ve Etoile'deki vardiyalara baktım.

Nişan partisi tarihi kırmızı daire içine alınmıştı.

Takvim bulanıklaştığında masadan kalktım, egzersiz kıyafetlerimi giydim ve Hutton'ın evini çevreleyen ormanda yürüyüşe çıktım. Geri döndüğümde güverteye bir havlu serdim ve güneş altında biraz yoga ve esneme hareketleri yaptım. Derin nefes alarak kendime hala bir planım olduğunu hatırlattım. Hâlâ hedeflerim vardı. Hâlâ hayallerim vardı. Ve Hutton gidiyor diye onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Aramızda biraz zaman ve mesafe olursa, belki arkadaşlığımızı onarabilirdik.

Ama başka biri için böyle hisseder miydim?

Gözyaşlarım bir kez daha tehdit edince kalktım ve duş aldım. Daha sonra bir havluya sarınarak işe gitmek üzere giyinmek için dolaba doğru yürüdüm.

Ve Cosette Lavigne'in giysi çantasını gördüm.

Dayanamayıp çantanın fermuarını açtım ve muhteşem beyaz elbiseyi çıkardım, dolgun eteğini, derin V yakasını ve gösterişli kollarını inceledim. Hutton'ın bunun ne anlama geldiğini sorduğunu hatırladım ve bir kahkaha hıçkırığa dönüştü.

Elbiseyi asıp döndüm ve banyoya koştum. Makası çıkardım.

Ve bu sefer kestim.

Bir saatten az bir süre sonra Millie'nin ön kapısını çaldım.

Kapıyı açtı ve nefesi kesildi. "Olamaz. Daha fazla kâkül."

Başımı sallayarak ağlamaya başladım ve o da beni hızla eve götürüp kollarıyla sardı. "Şşt, sorun yok. Biraz aşırıdır ama en azından eşitler. Arkadan hiç kestini mi?"

"Hayır," diye hüngür hüngür ağladım. "Bir kez olsun kendimi durdurdum."

"Aferin kızıma." Beni bıraktı ve geri çekildi, ellerini omuzlarıma koyarak siyah pantolonumu ve beyaz şef ceketimi inceledi. "Çay ya da limonata içmeye vaktin var mı?"

"Evet. Teşekkür ederim." Onu mutfığa kadar takip ettim ve o bize limonata doldurup taze çilekleri ayıklarken masaya oturdum. Muffin ve Molasses ayaklarıma dolandılar ve Muffin kucağıma atladı.

"İşte." Millie önüme bir bardak ve meyve koydu. "Şarap ya da başka bir şey açardım ama görünüşe göre çalışman gerekiyor ve içimden bir ses o şeyi çabucak bitireceğimizi söylüyor."

"Evet. Limonataya devam etsem iyi olur."

Tezgâhtan bardağını aldı ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Ee, neler oluyor?"

"Hutton'la ilgili bir şey," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Sanırım gerçeğe dönüşmüş olabilir."

Sana söylemiştim demek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Gerçek başlamadı," dedim savunmaya geçerek. "Hepsi bir *numaraydı*. Mimi Pepper-Peabody'nin önünde kendimi kurtarmamın ve Hutton'ın annesinin yakasından düşmesinin bir yoluydu. Ayrıca, babam ve Frannie'nin evinden taşınmam gerekiyordu."

"Biliyorsun, Winnie de ben de bize taşınabileceğini söylemiştik, öylesine söylüyorum," diye belirtti Millie.

"Mesele bu değil," dedim sinirli bir şekilde. "Tabii ki değil. Özür dilerim. Devam et."

Bir nefes aldım. "New York'a gidene kadar her şey yolundaydı. İşte orada kafam karışmaya başladı."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı limonatasından bir yudum alırken.

"Ben ... tarafından boğulmuştum." Ellerimi bir otobüsteki tekerlekler gibi yuvarladım. "Fantezi kasırgası. Kafanız bulutlardayken ayaklarınızı yere basmak kolay değil, biliyor musunuz? Hiçbir zaman prenses olmayı hayal eden bir kız olmadım ama Hutton bana kendimi çok güzel, özel ve hak ettiğimi hissettirdi."

"Öylesin Felicity." Millie'nin sesi sertti. "Bundan hiç kuşkun olmasın."

Boğazım acıyordu, çok sıkıydı. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Millie. Hutton kendimi bu kadar yakın hissettiğim tek erkek. Gezegende beni anlayan, en iyi ve en kötü halimi gören, zihnimin çılgın iç işleyişini bilen ve beni yargılamayan tek adam."

Millie arkasına yaslandı ve kolunu başının üzerine sardı, yarısı yenmiş çilek hâlâ elindeydi. "Kendini mi dinliyorsun? *Tek* adam, *tek* adam? Sen Hutton'a aşıksın."

"Shhhhhhhh!" Yüzünün önünde ellerimle çılgınca silme hareketleri yaptım. "Sakin *söyleme!*"

"Neden olmasın? Son birkaç haftadır bu mutfakta söylenen ve mantıklı olan tek şey buymuş gibi hissediyorum. Tüm bu sahte nişanlı rutini delilik. Birbirinizi seviyorsunuz. Birlikte iyisiniz. İnsanların tüm bu saçma hikayenizi yutmasının tek nedeni, ikinizin birbiriniz için yaratıldığınızın etrafınızdakiler tarafından çok iyi biliniyor olması." Başını iki yana salladı. "Aşka karşı garip bir alerjin olduğunu biliyorum, bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım ama artık bunu aşmanın zamanı geldi Felicity."

Birkaç saniye ona baktım. "Aşka karşı neden alerjim olduğunu bilmek ister misin? Sana söyleyeyim."

Yutkundu ve limonatasını aldı. "Evet. Lütfen."

Muffin kucağımda mırıldandı ve yirmi yılı aşkın bir süredir ondan sakladığım sırrı nihayet açıklarken sarılabileceğim yumuşak ve sıcak bir şeye sahip olduğum için minnettardım. "Ben altı yaşındayken, annemin gideceğini söylediği gece babamla annemin kavgasına kulak misafiri oldum. Bizi hiç istemediğini söyledi."

Millie'nin çenesi açıldı. "Aman Tanrım."

"Ama ondan duyduğum tek şey bu değildi." Sakin, monoton bir sesle, duyduklarımın ya da en azından duyduğumu hatırladığım şeylerin ayrıntılarını anlattım. "Ve birkaç gün içinde, o gitmişti."

Kız kardeşimin yüzü kederliydi, gözleri doluydu. "Neden duydukların hakkında bir şey söylemedin? Bana ya da babama?"

"Başka kimsenin incinmesini istemedim," diye açıkladım. "Söylediği şey seni ya da Winnie'yi de istemediği anlamına geliyordu. Dinlememem gerektiğini de biliyordum. Başımın derde girebileceğinden korktum."

Millie ayağa kalktı ve ön koridordaki banyoya girdi. Dışarı çıktığında elinde bir rulo tuvalet kâğıdı vardı. "Üzgünüm, mendilim bitmiş."

"Bunun için ağlamayacağım," dedim sakın bir sesle.

"Öyleyim." Ruloyu masanın üzerine bıraktı, tekrar oturdu ve ellerinin içine bakarak ağladı.

"Millie, yapma." Kız kardeşimi üzgün görünce kalbim kırıldı. "O senin gözyaşlarını hak etmiyor. Özür dilerim, sana söylememeliydim."

"Onun için ağlamıyorum. Senin için ağlıyorum," dedi omuzları çökerek. "Bunca yıldır bunu taşıdığın ve bu konuda hiçbir şey söylemediğin için."

Boğazımdaki yumru daha da büyüdü. "Çok uzun zaman önceydi. Ben iyiyim." "Hayır, değilsin!" diye hıçkırarak ağlamaklı bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Yüzünü. "Bu konuda tamamen berbat durumdasın. Biri sana seni sevdiğini söylediğinde ilişkilerini neden terk ettiğini şimdi anlıyorum. Onlara asla inanmadın."

"Sevseydim bile," dedim başımı sallayarak, "sonunda bir önemi olmazdı. İnsanlar seni bir gün sevip ertesi gün sevmeyebilir. Onlar gidene kadar ne yaptığınızı bile bilemezsiniz."

"Oh, Felicity." Millie tuvalet kâğıdını yırttı ve burnunu sümkürdü. "Annem senin yaptığın bir şey yüzünden gitmedi. Başka biriyle tanıştığı için gitti. Başka bir adamla kaçtı. Kendisiyle yeterince ilgilenmediği için babamdan öç almak için yaptı bunu."

"Ama bizi gerçekten sevseydi kalırdı," diye ısrar ettim.

"Belki, belki de değil." Millie gözlerinin altını sildi ama göz kalemi ve rimeli dağılmıştı. "Bazı insanlar aşk konusunda kötüdür, bilirsiniz. Çok bencildirler ya da narsisttirler ya da derinlerde bir yerde kendilerini sevmezler, bu yüzden başkalarından bunu nasıl kabul edeceklerini bilemezler."

Bununla ilgili bir şey beni etkiledi. "Sence bazı insanlar aşk için yaratılmamış mıdır?"

Millie içini çekti ve tekrar burnunu sümkürdü. "Kişisel olarak ben mi? Hayır. Bence bazı insanlar kendilerini buna kapalı tutacak şekilde davranmayı seçiyor, ama bence herkes bunu yapabilir."

Parmağımdaki yüzüğe baktım. "Hutton anksiyetesi yüzünden aşka uygun olmadığını söylüyor. Yalnız kalmasının daha iyi olacağını düşünüyor."

"İnsanlar korktukları zaman istemedikleri pek çok şey söylerler."

Gözlerim doldu ve biraz tuvalet kağıdı aldım. "Demek istediğim buydu! İnsanlara doğruyu söyleme konusunda güvenemezsiniz!"

"Hutton ne hissettiğini biliyor mu? Ona söyledin mi?"

"Hayır, ama *ima ettim*."

"Felicity." Elini koluma koydu. "Ona duygularınla ilgili gerçeği söyle. Nişanlanmanız ya da evlenmeniz, hatta birlikte yaşamaya devam etmeniz gerektiğini söylemiyorum. Ama neden en azından dürüst olmuyorsun? Ya bu sözleri duymak onun ihtiyacı olan itici güçse?"

Başımı salladım. "Benden bu sözleri duymak istemiyor." "Ama az önce bana söyledin-"

"Daha işim bitmedi. Partiden iki hafta sonra evden çıkması gerekiyor. Planımız o zamana kadar bu işi bitirmektir."

"Planı hatırlıyorum," dedi sert bir sesle.

"Ama bu sabah *yeni* bir planla yatak odasına geldi. Belki burada başka bir yer kiralayacağını ve benim de orada yaşayabileceğimi söyledi. Böylece şehre geldiğinde kalacak bir yeri olurmuş."

Millie geri çekildi ve burnunu kırıştırdı. "Ne?"

"Beni evcil hayvan gibi beslemek istiyor," dedim Muffin'i işaret ederek.

"Bu hiç mantıklı değil." Millie gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Neden böyle bir şey söylesin ki? O seni seviyor."

"Yeterli değil," dedim sessizce.

Millie'nin ilk kez bir karşı çıkışı olmadı.

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı ve ona baktım. "Tanrım, bu kadın çok sinir bozucu!"

"Yine mi Carla?"

"Hayır, lanet olası Mimi Pepper-Peabody. Sürekli benimle buluşmak istiyor." Mesajı okudum. "Şimdi de tehditler savuruyor. Bu mesajda 'Eğer yirmi dört saat içinde senden haber alamazsam, bana hikayeyi kendi açımdan anlatma şansın olmayacak' diyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Çok yorgunum." Telefonumu yere bırakıp iki elimle yüzümü ovuşturdum. "Ama işe gitmem gerekiyor."

"Ben de öyle. Özür dilerim, pek yardımcı olamadım gibi hissediyorum." Beni kapıya kadar geçirdi. "Yarın takılmak ister misin?"

"Olabilir. Sana mesaj atarım." Ona sarıldım ve o da hemen bırakmadı.

"Keşke bana o geceyi anlatsaydın," dedi sesi çatlayarak. "Bunu tek başına yaşadığın için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Sorun yok."

"Babama söyleyecek misin?"

"Hayır." Onu bıraktım ve geri çekildim. "Babamın şu anda bunu duymaya ihtiyacı yok. Kendisine yeterince yüklendi ve bu konuda kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. O mutlu."

"O mutlu. Frannie'ye şükürler olsun." Biraz güldü. "Bana çok komik geliyor-Frannie babamla evlendiğinde bizden daha gençti. Çok yaşlı görünmüyor muydu?"

Gülümsemek zorunda kaldım. "Evet. İki yaşlı insanın bu kadar aptalca davrandığını hiç görmemiştim. Özellikle de babam."

"Ona neyin ne olduğunu söylememiş olsaydık birlikte olurlar mıydı sizce?"

Omuz silktim. "Muhtemelen. Babam çok inatçı olduğu için daha uzun sürerdi ama belli ki birbirlerine aşıklardı."

Omzumu dürttü. "Yani aşkın bir yolunu bulduğunu mu söylüyorsun?" "Bizim için farklı." Kaşlarımı çattım. "Biz babam ve Frannie değiliz." "Bu kadar farklı olan ne?"

"Biz sadece-" Cevap vermekte zorlandım, sonra kafamın içinde Hutton'ın sesini duydum. "Farklı yıldızların altında doğduk."

Yirmi dakika sonra Etoile'e vardım. Otoparkta kendimi toparladıktan sonra mutfak kapısından içeri girdim.

Ofisinin önünden geçerken Gianni bana baktı. "Oh, selam. Biri seni görmek için bekliyor."

"Ne? Nerede?"

"Sanırım şu anda tadım odasında ama biraz önce mutfağa girdi."

Gözlerimi devirdim. "Uzun sarışın mı?"

"Evet. Ona burada bekleyemeyeceğini söyledim." Sırıttı. "Ona Ellie'nin yolunu gösterdim."

"Bunun için üzgünüm. Onunla ben ilgilenirim." Saati kontrol ettim. "Sadece birkaç dakika sürer."

"Devam et."

Sinirlenerek aceleyle boş restorana, lobiye ve şaraphaneye giden merdivenlerden aşağı indim. Tadım odasının içinde, Mimi'yi barın yakın ucunda telefonunu kontrol ederken gördüm. Sırtı bana dönüktü, ama ben

Bu altın rengi şık saçları her yerde tanırım. Kaşlarımı çatarak yeni kâküllerime dokundum.

"Hey," dedim ona arkadan yaklaşarak. "Beni mi arıyordun?" Taburesinde döndü ve bana sahte bir gülümseme verdi. "İşte buradasın."

Kollarımı uzattım. "İşte buradayım."

Beni eleştirel bir gözle inceledi. "Kâküllerini yine mi kestirdin? O stilisti gerçekten kovmalısın."

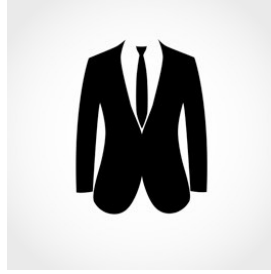
"Ne istiyorsun, Mimi? İşe gitmem gerek."

"Biliyor musun," dedi kollarını kavuşturarak. "Bir milyarderle nişanlandıktan sonra neden hâlâ aşçı olarak çalıştığını *merak* ediyordum."

"İşimi seviyorum," dedim sertçe.

Güldü. "Bu iyi, çünkü artık her şeyin bir aldatmaca olduğunu ve aslında bir milyarderle nişanlı olmadığını bildiğime göre, muhtemelen bir süre daha çalışacaksın."

SEKİZ

OceanofPDF.com

HUTTON

"Nasıl gidiyor?" diye sordu kız kardeşim kahvaltı sonrası mutfaktaki dağınıklığı toplarken. "New York'tan döndüğünden beri seni görmedim bile. Artık bir nişanlın olduğu için beni görmezden geliyorsun."

"Özür dilerim." Mutfak masasında oturmuş, pencereden bahçede oynayan çocukları izliyordum.

"Eğlenmişsiniz gibi görünüyor. Bazı resimler gördüm."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çok eğlendik. Mahremiyetimizi ihlal etme ve fotoğraf çekme ihtiyacı hisseden insanlara rağmen."

"Benim gördüklerim iyiydi." Masadan birkaç kirli tabak daha topladı. "Yani, insanların ilgisini çekeceğini biliyordunuz. Ünlülerin aşk hayatları satıyor."

"Ama bu çok can sıkıcı. Ünlü olmak istemiyorum. Felicity de böyle bir ilgi istemedi."

Allie omuz silkti. "Hayır, ama bu da işin bir parçası. Senin kim olduğunu biliyor."

O tanıyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Bunun için ona neden kızgındım? "Ona ne güzel bir yüzük vermişsin."

"Evet."

"Bir tarih belirlediniz mi?" "Hayır."

Masayı bir süngerle sildi. Sonra elleri kalçalarında öylece durdu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Çenemi biraz daha sıktım.

"Duruşma yüzünden mi?"

"Bu çok fazla."

"Peki geri kalanı ne?"

Bakışlarımı tekrar pencereden dışarı çevirdim. Çocuklar garajın önündeki çimentoya kaldırım tebeşiriyle resim yapıyorlardı.

"Bunu senden çıkaracağımı biliyorsun."

"Belki de o aptal nişan partisinden korkuyorumdur."

"Hutton! Bunu bilmemen gerekiyordu." "Çok geç."

"Sana kim söyledi?"

"Felicity. Abelard'da çalışan kız kardeşinden duymuş, çünkü benim ailemin aksine onun ailesi partilerden ne kadar nefret ettiğini biliyor ve bizi uyardı."

Allie süngerini lavaboya attı ve masaya oturdu, avuçlarını bana masummuş gibi gösterdi. "Bu benim fikrim değildi, tamam mı? Ama annem o tarihte parti vermemizi söyleyen çılgın bir göksel takvime danışmış. Uygun olduğunu öğrenince de bunu yıldızlardan bir işaret olarak algıladı."

"Tabii ki yaptı."

"Seni rahatsız eden şey gerçekten bu mu?"

Burada mikroskop altında olmak yerine dışarıda tebeşirle resim yapıyor olmayı dileyerek nefes verdim. "Beynimde sürekli olumsuz şeyler dönüp duruyor, tamam mı?"

"Onlar sadece düşünce. Onlara güç vermek zorunda değilsin." "Bana terapistlik yapma. Şu anda buna ihtiyacım yok."

"Tamam, tamam." Sesi yumuşadı ve arkasına yaslandı. "Sadece yardım etmek istiyorum." Daha derine indim. "Yardım edemezsin."

"Pekâlâ. O zaman Felicity'ye olan hislerini sonunda itiraf edip ona evlenme teklif etme cesaretini gösterdiğin için seninle gerçekten gurur duyduğumu söyleyeyim. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ve bence mükemmel bir seçim yaptın. O gerçekten harika biri."

İnanılmazdı. Allah kahretsin.

"O senin için çok iyi," diye devam etti Allie. "Seni her zaman çok iyi anladı. Gerçekten güvenli bir yere, seni topraklayacak birine ihtiyacın var. Ama aynı zamanda gerektiğinde sana karşı durabilecek birine de."

"Biliyorum," diye tersledim. Felicity'nin milyonda bir rastlanan biri olduğunun söylenmesine ihtiyacım yoktu. Bu hiç yardımcı olmuyordu.

"Aklını başına topladığın ve çok geç olmadan ona neler hissettiğini söylediğin için çok mutluyum. Yani, yeterince uzun sürdü ama aynı zamanda

Birdenbire. Bir bakıyorsunuz bir buluşmaya bile gitmiyorsunuz, bir bakıyorsunuz puf diye evleniyorsunuz."

Ona baktım. "Allie."

"Evet?"

Çok açıktı. "Biliyorsun."

"Neyi biliyorsun?" Bana masumca göz kırptı. "Ani nişanlanmanın tamamen saçma olduğunu mu? Annemin yakanızdan düşmesi için bir oyun olduğunu mu? İkinizin *aslında birbirinize aşık olduğunuzu* ama bir şekilde numara yaparken daha rahat hissettiğinizi mi? Bildiğim hangi şey hakkında konuşalım önce?"

"Lanet olsun. Neden bir şey söylemedin?"

"Bunun ne faydası olurdu ki? Belli ki ikinizin de kendine göre sebepleri vardı, siz yetişkin insanlarsınız ve insanlar sorunlarını farklı şekillerde çözerler. Ben sadece bunun sonunda korkmadan çizgiyi aşmanın bir yolu olduğunu düşündüm. Her şeyi göstermelik olarak adlandırabilirseniz, daha az baskı olurdu." Sırıttı. "Ayrıca, o sabah evinizde ikinizin tepkisini izlemek çok eğlenceliydi."

İnledim. "Bildiğine inanamıyorum. Bütün o fotoğrafları çektirdin bize! Bizi *öpüşmeye zorladın*."

"Biliyorum." Kıkırdadı. "Peki bu hikâyeyi siz mi uydurdunuz?" "Tam olarak değil." Derin bir nefes alarak hikayeye başladım - nasıl Felicity buluşmada ağzından kaçırmıştı, benden onu kurtarmamı nasıl istediğini, hikâyenin nasıl sızdığını ve onu rolünü sürdürmeye nasıl ikna ettiğimi.

"Annemin yakandan düşmesi için mi? Bu konuda haklı mıydım?" diye sordu, çünkü o hala benim ablamdı ve haklı olmak önemliydi.

"Evet. Ayrıca . . ." Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Ayrıca, onunla birlikte olmak istiyordun. Ve bu da sana savunmasız olmadan bir fırsat sundu."

Kaşlarımı çattım. "Beni bir pislik gibi göstermene gerek yok. İkimiz de planı kabul ettik."

"Buraya seni yargılamaya gelmedim, Hutton." Arkasına yaslandı. "Ama planınızda bir şeylerin ters gittiğine dair bir his var içimde."

"Planda hiçbir sorun yoktu," diye karşı çıktım. "Plan mükemmeldi. Yanlış giden şey, daha iyi hale getirmeye çalışmamdı ve o da sinirlendi." Çenesini ellerinin arasına aldı. "Devam et."

"Partiyi bitirecektik, sonra ayrılacaktık ve herkese San Francisco'ya döndüğümde arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar verdiğimizizi söyleyecektik."

"Ama sonra ona aşık olduğunu ve bu planın berbat olduğunu fark ettin?"
Sandalyemden fırladım ve volta atmaya başladım. "Bak, nasıl hissettiğimin gerçekten bir önemi yok. Birlikte kalamayız."

"Neden olmasın?"

"Yapamayız, tamam mı? Ben San Francisco'ya dönüyorum ve onun hayatı burada."

Başını eğdi. "Mesafe yüzünden mi?" "Evet," diye yalan söyledim.

"Ama sen bir milyardersin. Her yerden çalışamaz mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapabilirdim. Ama konumuz bu değildi. "Hayır, yapamam. Şirketimin bulunduğu yerde yaşamak zorundayım."

"Felicity hareket etmiyor mu?"

"Ona sormadım." Allie'nin gözlerinden kaçtım. "Neden?"

"Çünkü ailesi burada, işi burada ve benim için hayatını bu şekilde alt üst etmek istemeyecektir. Neden istesin ki? Benim ilişkilerim hep kötü bitiyor, onunkiler de öyle. Biz farklı bir şey istedik. Daha güvenli bir şey."

"İlginç bir kelime seçimi," diye düşündü. "Yani ilişkiye bir son tarih vererek kendinizi koruduğunuzu mu düşündünüz? Böylece ikiniz de incitmek ya da incinmek zorunda kalmayacak mıydınız? Arkadaş kalabilecek miydiniz?"

"Kesinlikle!" Sonunda anladığına sevinerek parmaklarımı şıklattım. "Kusursuz."

"Peki bu tamamen güvenli ve kusursuz planı nasıl geliştirmeye çalıştınız?"

"On beş Ağustos'a kadar içinde bulunduğumuz evden çıkmamız gerekiyor," diye açıkladım. "Ama ben San Francisco'ya döndüğümde başka bir yer kiralayabileceğimi ya da satın alabileceğimi ve onun orada yaşayabileceğini önerdim. Ona bir *iyilik* yapmaya çalışıyordum."

Kız kardeşimin çenesi düştü. "Tutulan bir kadın olmasını önererek mi?" "Öyle bir şey olmaz. Ona değer veriyorum."

"Ama ona söylediğin bu değildi, değil mi?"

"Önemsediğimi biliyor," diye ısrar ettim.

"Onu sevdiğini bilmiyor."

Başımı salladım. "Bunu ona söyleyemem." "Çünkü..."

"Çünkü o zaman ben de onun annesi gibi olurum, tamam mı?" Bağırđım. "Bunu söylemem ve çekip gitmem gerekir ve bunu ona yapamam."

Kız kardeşim ayağa kalktı. "Asıl noktayı kaçıırıyorsun, belki de çekip gitmemeni öneriyorum, Hutton. Ona onu sevdiğini söyle ve kalmanın bir yolunu bul." Tartışmamı engellemek için bir elini kaldırdı. "Mükemmel olmadığını kabul edersin, muhtemelen kafanın içinde her zaman o boktan sesin olacağını kabul edersin, ama yine de sevgiyi hak ettiğini ve buna *muktedir olduğunu kabul edersin*. Ya da gitmesine izin verirsin. Bu senin seçimin."

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde tam on saniye boyunca ona ters ters baktım, çenem sıkılıydı, göğsüm gergindi, başım çatlıyordu. "Terapist falan yok dedim."

"Bu terapi saçmalığı değildi. Abla saçmalığıydı." Bahçeyi işaret etti. "Şimdi oraya git ve ne yaptığını düşün."

ALLIE YOLLARDA KOŞARKEN ben çocuklarla takıldım, onları parka götürdüm, öğle yemeğı hazırladım ve Zosia ile Jonas'ın sokakta kovaladığı kamyondan onlara dondurma aldım. Bütün öğleden sonra kız kardeşimin sözleri aklımdan geçti ama onun haklı olduğunu kabul etmeyi reddettim.

Kendimi ondan daha iyi tanıyordum. Bana yapmamı söylediğı şey imkânsızdı.

Eve doğru yürürken Zosia "Neden bu kadar keyifsizsin?" diye sordu. Dondurması elinden aşağı damlıyordu.

"Ben de ğ i l i m." Keely'nin çektiğim arabanın içinde iyi olduğundan emin olmak için arkama baktım.

"Evet, öylesin. Bütün gün huysuzdun."

"Sana bir külah dondurma aldım, değil mi?"

"Evet," diye izin verdi. Sonra onu bana doğru tuttu. "Yalamak ister misin?" "Hayır, teşekkürler."

"Evlendiğinde Felicity benim teyzem olacak mı?"

Sanki karnıma tekme atmış gibi hissettim.

"Sanırım öyle olacak."

"Peki çocuklarınız olduğunda kuzenlerim mi olacaklar?" Sertçe yutkundum. "Olurlar."

"Harika. Kuzenlerim olsun istiyorum." Sonra birdenbire, "İyi bir baba olacaksın." dedi.

Gözlerimi ona diktim. "Bunu sana söyleten ne?"

"Parkı seviyorsun, kumlu, pis ya da ıslak olmayı hiç umursamıyorsun ve bize dondurma alıyorsun."

"İyi bir baba olmak için gereken tek şey bu mu?" Omuz silkti. "Hemen hemen, evet."

ALLIE GERİ DÖNDÜKTEN SONRA, benimle birlikte arabama doğru yürüdü. "Washington'da iyi şanslar. Moral konuşmasına ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Tamam."

"Uçağın kaçta?" "Erken.

Altıda."

Ellerini şortunun arka ceplerine soktu. "Felicity konusunda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Nefes verdim. "Önce şu lanet duruşmayı atlatmam lazım. Belki birkaç gün ayrı kaldıktan sonra daha net düşünebilirim."

Omuz silkti. "Bazen mesafe perspektif katar."

"Keşke geleceği görebilseydim," diye ağzımdan kaçırdım. "Nasıl sonuçlanacağını bilmek için."

"Ben de." Allie sessizce konuştu. "Ama ne yazık ki, annem ne düşünürse düşünsün, geleceğin ne getireceğini bilmenin bir yolu yok. Hiçbir rüya, hiçbir kristal küre, hiçbir el falı, hiçbir çay yaprağı ya da tarot kartı size cevabı veremez."

"Evet."

Bana sarıldı ve sırtımı sıvazladı. "Yolun açık ve kolay olmasını istesek de, gerçek şu ki, bazen yolda çok fazla pislik vardır. Ve tek çıkış yolu içinden geçmektir."

NINETEEN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Affedersiniz?"

"Nişanınız. Hepsi yalan." Parmaklarını iki kez şıklattı. "Devam et."

Kendimi gülmeye zorladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İkinizin buluşmada oldukça iyi bir gösteri sunduğunuzu kabul ediyorum, ama bu bana hiç doğru gelmedi - belki lisede sevimli bir çift olabilirdiniz, ama Hutton gibi bir adam artık sizin liginizin dışında."

"Aksini söyleyen bir yüzük takıyorum." Parmaklarımın nasıl titrediğini görmemesini umarak elimi uzattım.

"Evet, yüzük, elbise ve ... hakkında her şeyi biliyorum." Elini bir bıçak gibi yukarı kaldırdı ve parmaklarının bir tarafıyla sahne fısıltısı gibi konuştu. "Kink."

Nefesimi içime çektim. "Ne?"

"Geçen Cumartesi sabahı kahve dükkanındaydım. Sen orada olduktan sonra içeri girdim ve hemen arkadaki kabine oturdum, ama sen hikayenle *o kadar* meşguldün ki beni fark etmedin bile. Gerçekte çıkmadığın biriyle seks yapmanı tuhaf buluyorum."

"Plum & Honey'de miydin? Arkamda mı oturuyordun?"

Başını salladı, gözleri dans ediyordu. "Her türlü ilginç şeyi söylediğini duydum."

Nefesim bedenimi terk ederken gözlerimi kapattım ve bunun duyduğu her şeyin doğru olduğunu çok geç fark ettim. "Sen delisin."

"Hafızanızın zayıf olması ihtimaline karşı notlarım var. Tek bir kelimeyi bile unutmak istemedim, bu yüzden duyduklarımı yazdım." Bardan telefonunu aldı ve okudu, "'Bizde işler öyle değil. Bu gerçek bir

ilişki ya da gerçek bir nişan. Bu benim uydurduğum bir şey, hatırladın mı?" Başını kaldırıp bana baktı. "Bu bir şey çağırıştırıyor mu?"

Cevap verecek kelime bulamadım.

"Bir de şu var. 'Dışarıdan gerçek gibi göründüğünü biliyorum ama bu sadece iyi vakit geçirdiğimiz için. Yüzde yüz sahte. Biz birlikte değiliz.' Telefonunu bıraktı ve şarap kadehini aldı. "Güvenli kelime ve kanlı burunla ilgili kısmı da duydum-çok iyi! Yani, gerçekten, bu hikayede her şey var, mizah, seks, aldatma ..." Şarabını yudumladı. "Çok eğlendim."

Nabzım hızla atıyordu. "Mimi, işe gitmem gerekiyor. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama-"

Güldü. "Benim bir sorunum yok Felicity. Senin var."

"Neymiş o?"

"Bu hikâyenin duyulmasını sağlayacağım ve sonra mükemmel ailen ne düşünecek? Herkesi dolandırdığını sadece bir kız kardeşin biliyor."

"Biz kimseyi dolandırmıyoruz," diye tersledim. "Bu sizi ilgilendirmez."

"Gerçekten mi? Çünkü Cumartesi günü gitmeden önce annenle kafede sohbet ediyorduk ve senin bir yalancı olduğunu bilmediği çok açıktı. O kadar mutluydu ki."

"Ailemi bu işe karıştırma," dedim dişlerimin arasından.

"Ve Hutton'ın ailesi de. Geçen hafta dükkânında annesine rastladım ve yaklaşan düğününüz için adeta kendinden geçmişti. Sizin hakkınızda yeterince güzel şeyler söyleyemedi." Bir yudum almak için şarabını eline aldı.

Fokurduyordum. Burun delikleri alevlendi. Onu mükemmel saçlarıyla boğmak istiyordum.

"Ben de düşünüyordum," dedi şarabından arta kalanları yudumlarken, "eğer bu ortaya çıkarsa Hutton için ne kadar kötü olur. Bu hafta D.C.'de ifade vereceğini biliyorum. İnsanların onun hakkında sahtekar ve düzenbaz olduğunu söylemesini isteyeceği son şey bu olur."

Mideme inen bir yumruk gibiydi. İnsanların benim hakkımda kötü konuşmasını kaldırabilirdim ama kimsenin Hutton'ın dürüst olmadığını ima etmesine tahammül edemezdim. Eğer bu hikaye ortaya çıkarsa, endişesi tavan yapacaktı. İnsanların ona dolandırıcı dediğini hayal ederdi. Ellerin arkasından fısıldayarak.

Ona garip garip bakıyordu. Muhtemelen panik atak geçirecek, hatta belki de sorulara cevap veremeyecekti.

Ve bu benim hatam olurdu. Sadece insanlara nişanlı olduğumuzu söylediğim için değil, halka açık bir yerde bunun sahte olduğundan bahsettiğim için de.

"Bunu neden yapıyorsun, Mimi?" Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Taburesinde daha uzun oturdu, yüzünde buyurgan bir ifade vardı. "Bunu yapıyorum çünkü insanların yalan söyleyip yanlarına kâr kalmasını doğru bulmuyorum."

"Yani bunu hakikat adına mı yapıyorsunuz?"

"Aynen öyle."

"Saçmalık!" Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki tezgâhtaki birkaç kişi bana baktı. Sesimi hafifçe alçalttım. "Bunu kıskandığın için yapıyorsun."

Mimi geri çekildi, çenesi düştü. Göğsüne dokundu. "Kıskanç mı? Ben mi?"

"Evet." Öfkelenerek ona en acımasız bakışımı attım. "Sen. Kıskançsın."

Güldü ama yüzde yüz sahteydi. "Neyi kıskanacakmışım ki?"

"Bilmiyorum. Yüzüğüm mü? Hutton'ın parası? Gördüğümüz ilgi mi? Ya da belki," diye devam ettim, Thornton'un buluşma sırasında sürekli etrafına bakıp saatini kontrol edişini hatırlayarak, "belki de Hutton'la olan ilişkimdir. Birbirimize bakış şeklimiz. Birbirimize saygı duymamız. Ne kadar yakın olduğumuz."

"Bu son olmayacak, biliyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Thornton eskiden bana öyle bakardı, Hutton'ın sana baktığı gibi. Zamanla geçer. İş seyahatleri uzar. Diğer kızlarla ilgili dedikodular başlayacak. Giysileri ucuz parfüm gibi kokacak. Yalanları daha da sakarlaşacak, ta ki artık yalan söyleme zahmetine bile katlanmayacak hale gelene kadar."

Başımı salladım. "Biz farklıyız."

"Her neyse." Gözyaşlarını geri kıırttı, zırhında gördüğüm ilk çatlaktı bu. "İnsanlar gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ama ben tamamen kalpsiz değilim. Hikâyeyi kendi açımdan anlatman için sana bir şans veriyorum. Neden sahte bir nişan yaptığını açıkla." Başını öne eğdi. "Mesele para mıydı? Onu daha normal göstermek için sana para mı ödüyordu? Onun tuhaf ve anti-sosyal olduğuna dair söylentiler var. Bir de Zlatka'nın yatak odasında ona acımasız davranmak istediğine dair söyledikleri var. Onu bağlamak ve ona patronluk taslamak."

Beni kızdırma zevkini ona tattırmak istemediğimden başımı salladım. "Yorum yapmayacağım."

"Kendini savunmak istemiyor musun?" "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bana yalan söyledin!"

"Tamam, peki!" Bir elimi havaya kaldırdım. "Bir açıklama mı istiyorsun? Al sana açıklama. Bana kendimi küçük hissettirmenden bıkmıştım. Lise boyunca bunu yaptın ve ben de bunu bir daha yapmana izin vermeyeceğime yemin ettim. Mezunlar toplantısında beni küçümsediğinde, yapmam gerektiği gibi sana siktir olup gitmeni söylemek yerine, yüzümü kurtarmak için Hutton'la nişanlı olduğum yalanını uydurdum."

"Bunu benim için mi yaptın?" Aslında memnun görünüyordu. "Seni bir kademe aşağı çekmek için yaptım," diye açıkladım.

"Oh." Daha az heyecanlı görünüyordu.

"Bunu benim gibi lisede kendilerini savunacak cesareti olmayan kızlar için yaptım," diye devam ettim. "Bunu yaptım çünkü sırf harika saçlarınız var diye insanlara onlardan daha iyiymişsiniz gibi davranmak doğru değil. Sonra gizlice vestiyere girip Hutton'ı aradım ve liseden nefret etmesine, partilerden nefret etmesine ve insan içine çıkmaktan korkmasına rağmen gelip beni kurtarması için ona yalvardım."

"Ve o ortaya çıktı?" İnanmaz görünüyordu.

"Evet. Geldi. Bizim gibi arkadaşlar birbirleri için bunu yapar." "Tanrım. Thornton bunu benim için *asla* yapmazdı. Onu sürükleyerek O buluşmada, güzel bir etkinlik düzenlemek için o kadar uğraşmış olmama rağmen hep şikayet etti. Beni takdir etmiyor." Mimi suratını astı. "Neredeyse paraya bile değmeyecek."

Gözlerimi devirdim. "O zaman başka birini bul."

"Senin için söylemesi kolay." Kaşlarını çattı. "Herkes senden hoşlanıyor. Herkes senin çok zeki, yetenekli ve tatlı olduğunu düşünüyor. Lisedeyken bile kimse senin hakkında kötü bir şey söylemedi."

"Mimi, beni rahat bırak. Sen okuldaki en popüler kızdın."

Başını iki yana salladı. "Benden korkuyorlardı. Bu sevilmele aynı şey değil."

"Korktular çünkü sen kabaydın. Neden nazik olmayı denemiyorsun?"

"O zaman saygı görmezdim." Omuz silkti. "Ama bunu biraz düşüneceğim. Kendimi sevmek üzerine çalışıyorum."

Ellerimi kaldırdım. "Bak, bu konuda tartışacak vaktim yok. Bu hikâyeyi sızdırmamanız için sizi nasıl ikna edebilirim?"

"Hiçbir şey. Thornton'ın kız kardeşine büyük bir hikaye sözü verdim. Dirty-little- scoop-dot-com'u yönetiyor ve benden nefret ediyor, bu yüzden ona yağ çekmek için buna ihtiyacım var. Sürekli Thornton'ın kulağına benim hakkımda bir şeyler söylüyor."

"Ona başka bir kepçe veremez misin?"

"Sende var mı?" diye sordu umutla.

Dudağımı çiğnedim. "Hayır."

"O zaman seni kullanmak zorundayım. Üzgünüm." Tabureden inmeye başladı.

"Bekle bir dakika." Elimi koluna koydum. "Ona söylemek için en azından hafta sonuna kadar bekleyemez misin?"

Mimi bir dakika düşündü. "Sanırım. Bunda benim çıkarım ne?"

Burun deliklerimden nefes verdim. "Sana benim tarafımı anlatacağım. Tamamen içeriden bilgi."

Kaşlarından biri kalktı. "Sapkınlık kısmı da dahil mi?"

"Hayır. Ama diğer her şeyi anlatacağım." En azından bu şekilde hikayeyi kontrol edebilirdim. Hutton'ın utançtan kurtulmasını sağlayacak ve tüm sorumluluğu üstlenecektim. Onu yardımına koşan bir dost olarak gösterecektim.

"Ne zaman çalışabilir?"

"Pazartesi." Böylece parti de bitmiş olacaktı. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum ama Bayan French'in partiyi iptal etmesi için zamanında itiraf etmenin bir yolunu göremiyordum.

-Duruşma ile parti arasında sadece bir gün vardı. Belki her şey bittiğinde masrafları karşılamayı teklif edebilirim. Bu beni daha iyi hissettirirdi.

"Peki," dedi Mimi. "Ama bu hafta bana hikayeyi kendi açımdan anlatmalısın."

"Pazar gününden önce alamazsın. Sana güvenmiyorum."

Mimi gücenmiş görünüyordu. "Ben bir canavar değilim Felicity. Ben sadece kendi çıkarını düşünen bir kadınıym."

İnanamayarak başımı salladım. "Biliyor musun Mimi, bence kendini sevmekten başka üzerinde çalışman gereken bir şey daha var," dedim ona. "Buna empati deniyor."

Mimi ile yaptığım konuşma ne kadar KORKUNÇ olsa da, sonunda ona karşı durduğum için kendimle gurur duymaktan kendimi alamadım. Bu iyi hissettirdi.

Onu alt etmek için yalan söylediğimi kabul etmek zorunda kalsam bile, ona kötü kız davranışını açıkladım.

İlk içgüdüm Hutton'a bundan bahsetmekti ama sonra bu sabahı hatırladım - ilk kavgamızı? Sonun başlangıcı mı? Başlangıcın sonu mu? Şimdi neredeydik?

Vardiyam sırasında, duruşmadan önce ona Mimi'yle ilgili saçmalıklardan bahsetmemeye karar verdim. Önümüzdeki birkaç gün boyunca elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu ve aramızdaki gerilim yeterince stresliydi.

Bu gece eve gittiğimde ne olacaktı? Bütün gün konuşmamıştık ve sabah ilk iş evden ayrılıyordu. Uyuyor olacak mıydı? Uyanık olacak ve konuşmak isteyecek miydi? Daha önce duyarsız davrandığı için özür dileyecek miydi yoksa fikrini neden beğenmediğimi anlamayı inatla reddedecek miydi?

Oraya vardığımda çoktan yatmış olduğunu ve oturma odasında benim için sadece bir ışık bıraktığını fark ettim. Tekerlekli çantası çoktan ön kapının yanında duruyordu ve dizüstü bilgisayar çantası da onun yanındaydı.

Ön kapıyı kilitledim ve karanlık, sessiz yatak odasına girdim. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde soyundum, üzerime bir tişört geçirdim ve banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Işığı açtım ve makyaj masasının üzerinde Hutton'ın deri tuvalet çantasını gördüm, yanında da yarın kullanacağı ve sonra toplayacağı son birkaç şey vardı.

Dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve cildime nemlendirici sürdüm - işte o zaman Hutton için onu biraz daha az endişelendirebilecek bir şey yapabileceğimi düşündüm.

Küçük bir şeydi ama umarım yardımcı olur.

Yatmaya hazır olduğumda banyonun ışığını kapattım, yatak odasına girdim ve çarşafların altına girdim. Hutton'ın nefes alış verişini derin ve düzgündü, onu rahatsız etmemeye dikkat ettim.

Ama burada bulunduğum ilk gece karanlıkta birbirimize uzanmadığımızı fark ettim.

Ondan uzaklaşarak gözlerimi yaşlara karşı kapattım ve bir topun içine kıvrıldım.

Uyandığımda gitmişti.

YİRMİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HUTTON

İçeri girmesini, yatmak için hazırlanmasını ve y a n ı m a kaymasını dinledim. Ama onu istediğim gibi kendime çekmek yerine uyuyormuş gibi yaptım.

Benden uzaklaştığında kalbim acıdı ve burnunu çektiğini duydum. Ama gözlerimi kapalı ve bedenimi hareketsiz tuttum.

Kaçınma benim uzmanlık alanımdı.

Başkente bitkin ve perişan bir halde vardım ve günü, yarınki duruşma öncesinde bir grup politikacının ağzını aramamı isteyen Wade tarafından sürüklenerek geçirdim.

Ama iyi bir günümde geyik yapmak benim becerilerim arasında değildi. İsimleri hatırlamakta berbattım, kimsenin nereli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, başım çatlıyordu ve Wade'in sürekli sakın olmamı söylemesi hiç yardımcı olmuyordu.

Saat beşte, işim bitmişti.

Acı çektiğim kokteylde Wade'i kenara çektim. "Ben otele dönüyorum," dedim ona *benimle dalga geçme* diyen bir sesle. "Yarın görüşürüz."

"Dostum, şimdi gitme. Orbach daha gelmedi bile."

Orbach'ın kim olduğu ya da gelmemiş olmasını neden önemsemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Ben yokum," dedim. "Üzgünüm."

Wade gözlerini devirdi. "Tamam. Ben kalıp istihbarat toplayacağım. Yarın duruşmadan önce kahvaltı ederiz. Lanet telefonuna cevap ver.

sabah."

Resepsiyondan başka bir şey söylemeden sıvıştım, bir arabaya atlayıp otele döndüm, odama çıktım, ayakkabılarımı tekmeledim, ceketimi ve kravatımı çıkardım ve uyudum. Dün gece hiç uyumamıştım ve bu sabah ona veda etmeden, hatta yanağından öpmeden ayrıldığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Onun yerine, tezgahın üzerine bir not bıraktım.

Seni uyandırmak istemedim. Sana sonra mesaj atarım.

Berbattı ve ayrıldıktan sonra söyleyebileceğim ve söylemem gereken yüzlerce başka şey düşündüm.

Dün için özür dilerim.

Pislik gibi davrandım.

Eve gittiğimde konuşalım.

Seni özleyeceğim.

Başımı yastığın altına gömdüm ve uykuya daldım.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir şekilde uyandım. Nerede olduğumu hatırlamam bir dakika sürdü. Telefonumu kontrol ettiğimde üç saattir uyuduğumu ve San Francisco'daki asistanımdan, annemden, kız kardeşimden ve Wade'den mesajlar aldığımı ama Felicity'den almadığımı gördüm.

Asistanım yarın için en güncel programa sahip olduğumdan emin olmak istedi. Annem Felicity ve benim cumartesi akşamı babam ve kendisiyle Etoile'de akşam yemeğinde buluşmayı planladığımızdan emin olmak istedi - bizi partiye götürmek için bir bahane. Kız kardeşim bana şans dilemek ve olumsuz düşüncelerle başa çıkma konusunda tavsiyelerde bulunmak istedi.

Kendinizi düşüncelerden ayırabilirsiniz. Kendinizle bu olumsuz duygular arasında biraz boşluk yaratın. Onları kabul edin ama onlara karşı mücadele etmeyin. Mücadele her şeyi daha da kötüleştirir. Göründükleri kadar güçlü değiller.

Kaşlarımı çatarak telefonumu yere bıraktım ve yüzümü ovaladım. Midem yüksek sesle guruldadı ve bugün pek bir şey yemediğimi fark ettim. Oda servisi menüsü için QR kodunu taradım ve akşam yemeği sipariş ettim. Sonra gömleğimi ve elbise pantolonumu çıkardım, üzerime bir eşofman geçirdim ve notlarımı gözden geçirmek için dizüstü bilgisayarımı açtım.

Ama düşünemiyordum. Felicity ile aramızdaki sessizlik yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. Onu aramalı mıydım? İşteydi ama eninde sonunda görecekti. En azından onu düşündüğümü ve telefon edecek kadar önemsediyimi bilirdi.

Aramadan önce, ne söyleyeceğimi prova ettim. Hatta otel kağıdına bile yazdım.

Hey, dün için özür dilemek istiyorum. Bunun iyi bir fikir olmadığını şimdi anlıyorum. Aramızdaki bu şey beni biraz şaşırttı ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Her neyse, seni özledim ve özür dilerim. Müsait olduğunda beni ara.

On kez yüksek sesle okudum. Sonra numarasını çevirdim.

Çaldığında nabzım biraz hızlandı ve birkaç derin nefes alarak karaladığım kelimeleri gözden geçirdim.

"Alo?"

Oh, kahretsin. Cevap verdi. "Uh . . . merhaba." "Merhaba."

"Cevap vereceğini düşünmemiştim. İşte olduğunu sanıyordum." "Bu gece kendimi iyi hissetmiyordum. Bu gece izin aldım."

"Sen iyi misin?" Hemen endişelenerek sordum.

"İyiyim. Sadece ... bir gece dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Ah." Arka planda başka bir ses duyduğumda kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Orada biri mi var?"

"Millie. Bana bir konuda yardım ediyor." "Oh."

"Yarın için iyi şanslar diyor."

"Ona teşekkür ettiğimi söyle." Bırakmayı planladığım el yazısı mesaja baktım ve hâlâ okumam gerekip gerekmediğini düşündüm. Yalnız olmadığını bildiğim için biraz tuhaf hissediyordum.

"Yolculuğun nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Yarın için nasıl hissediyorsun?" "Gergin."

"Harika olacaksın. Bunu biliyorum."

"Teşekkürler." Boğazıma kaz yumurtası kaçmış gibi hissediyordum.

"Felicity, ben ...

Bir şey söylemek istiyorum ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bekle." Sesi boğuklaşmıştı ama sanki Millie'ye bir dakikalığına dışarı çıkacağını söylüyor gibiydi. Bir an sonra, "Ne oldu?"

ne söylemek istiyorsun?"

Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Seni hayatımda, yanımda istiyorum. Bunu yürütmenin bir yolunu bulalım.

Ama ben "Özür dilerim." dedim.

Sessizlik. "Ne için?"

"Dün sabah söylediklerim için. Evle ilgili o teklifi yapmamalıydım."

"Oh. Sorun değil," dedi. "Nazik olmak için yaptın. Anlıyorum."

Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu, bu da göğsümün ikiye ayrılıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Ona tutunmak için çırpınıyordum ama ellerim kollarım bağılmış gibi hissediyordum. "İstersen senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum." Sesi titriyordu. "Ama bazı şeyleri isteyemezsin."

"Felicity-"

"Bu iyi bir fikirdi. Her şeyi planladığımız gibi bitirmek." Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Doğru yol bu. Tek yol bu. Partiyi atlatacağız ve sonra işleri yoluna koyacağız. Ama şu anda endişelenmene gerek yok. Duruşmaya odaklan, döndüğünde konuşuruz."

Yutkunmaya çalıştım ama yutamadım. "İstedğin bu mu?"

"Böyle anlaşıştık, Hutton." Sesi benim adımla kesildi. "Bu her zaman böyle bitecekti."

O gece yatmaya hazırlandığımda, tuvalet çantamın içine sıkıştırdığı küçük plastik losyon şişesini buldum. Önce yanlışlıkla yaptığını düşündüm, ama sonra üzerine bizim şifremizi kullanarak - şu göz kalemi kalemlerinden biriyle - yazdığını fark ettim.

Nefes al, dedi. Sende bu var.

Kapağını açtım ve losyonu burnuma götürüp içime çektim. Lavanta ve vanilya kokusu beni bir gelgit dalgası gibi çarptı.

Allie haklıydı. Felicity benim için çok iyiydi.

Onun için yeterince iyi olabilir miydim?

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

FELICITY

Birkaç dakika Hutton'ın güvertesinde durdum ve kendime iyi bir ağlama izni verdim. Sonunda Millie elinde iki kadeh şarapla çıkageldi.

Bir tanesini bana uzattı. "Hey. Belki bunu kullanabilirsin diye düşündüm. Umarım Hutton bir şişe şarap açmama kızmaz."

"Almayacak. Muhtemelen yine de almışımıdır. Ama gerçekten ihtiyacım olan şey bir mendil."

"Hemen döneceğim."

Eve girdi ve bir dakika sonra elinde bir kutu Kleenex'le dönerek tahta parmaklığın üzerine koydu. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Bardağımı kutunun yanına koydum, bir mendil aldım ve burnumu sildim.

"Tanrım, burası çok güzel." Millie temiz, ormanlık havayı içine çekti. "Ben de buradan ayrılmak istemezdim."

"En çok özleyeceğim manzara bu değil."

Bana baktı. "Biliyorum. Son çantayı da arabaya yükledim."

"Teşekkür ederim. Söz veriyorum seninle çok uzun süre kalmayacağım, sadece partiden sonra buradan taşınmam gerektiği daha anlamlı hale gelene kadar."

"İhtiyacın olduğu sürece benimle kalabilirsin." Şarabını yudumladı. "Peki ne dedi?"

"Giderken bana kalacak bir yer teklif ettiği için üzgün olduğunu söyledi." "Bu kadar mı?"

"Eğer istersem benim için her şeyi yapabileceğini de söyledi." Millie iç çekti. "Ama ondan seni sevmesini isteyemezsin."

"Hayır," dedim, sesim yine kırılmıştı. "Yapamam."

PERŞEMBE GÜNÜ BOYUNCA, duruşmanın nasıl gittiğini öğrenmek umuduyla internetteki haberleri kontrol ettim. Canlı yayın vardı ama ya uğursuzluk getiririm ya da dağılırım diye korktuğumdan izlemeye cesaret edemedim.

Sonunda arama sonuçlarımda birkaç konuşmacının önemli çıkarımlarını içeren dokuz dakikalık bir video çıktı. Tamamını izledim, Hutton'ın konuştuğu bir klibi gösterdiklerinde nefesim kesildi. Gergin olduğu belliydi ve gözlerini notlarından ayırmıyordu ama sesi güçlüydü, sesi zeki ve kendinden emin geliyordu ve konuşmacılar bugün konuşan tüm kripto CEO'ları arasında "Hutton French'in en açık sözlü kişi olduğunu ve tüm sorulara ölçülü, düşünceli yanıtlar verdiğini, bir şey belirsiz olduğunda bunu kabul ettiğini ve büyük endişeleri gideren çözümler sunduğunu" söylediler.

Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım.

İkinci kez izliyordum, Millie'nin masasında oturmuş işe gitmeden önce erken bir akşam yemeği yiyordum ki Winnie içeri girdi.

"Merhaba," dedi, beni gördüğüne şaşırdığı belliydi. "Millie'nin el mikserini ödünç almam gerekiyor, gelip almamı söyledi. Benimki kırıldı. Burada ne işin var?"

"Um . . ." Vazgeçmeden önce aklım çılgınca bir bahane aradı. "Aslında şu anda burada kalıyorum."

Winnie'nin gözleri büyüdü. "Ne oldu? Neden? Hutton'la kavga mı ettiniz?"

"Tam olarak değil." Gözlerim yaşlarla doldu ve onları kırpıştırmaya çalıştım. "Sadece küçük bir mola veriyoruz."

"Mola mı? Ama daha yeni nişanlandın! İki gün sonra partin var!" Gözleri kısıldı. "Kâküllerini bu yüzden mi kestirdin?"

Salatamı tabağın üzerinde gezdirdim. "Evet."

Winnie masaya oturdu. "Konuşmak ister misin?"

"Gerçekten konuşacak pek bir şey yok. Sadece bazı şeyleri düşünüyoruz. Geri adım atıyoruz." Gülümsemeye çalıştım ama oldukça acınasıydı. "Biraz hızlı hareket ettik."

Winnie sıkıntılıydı. "Sanırım, ama ... ama uzun yıllardır çok yakındınız! Bu duyguları içinizin derinliklerine gömmüştünüz! O seni uzaktan özlüyordu ve sen de birbiriniz için yaratıldığınızı bilerek bir özlem kulesine hapsolmuştun ve birden karşına çıkıverdi!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Vay canına. Bir özlem kulesi mi?"

Elini havada salladı. "Ben romantik biriyim, tamam mı? Dava et beni."

"Bak, bu o kadar basit değil." Tabağımı aldım ve lavaboya gittim. "Hutton ve benim güvenmeyi zorlaştıran bazı yüklerimiz var."

"Herkesin bagajı vardır! Dex'in yükü bir gemiyi batırabilir! Anne babasının evliliği berbattı, babası evde yoktu ve duygusal olarak istismar ediyordu, boşanması zordu, o bekar bir baba ... inanın bana, üstesinden gelmek kolay değildi. Ama birbirinizi seviyorsanız, bu işi yaparsınız."

"Anladım." Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktım. "Ve belki bir yolunu buluruz."

"Mecbursunuz. Birbirinizi seviyorsunuz, değil mi?" Winnie'nin sesi korkmuş gibiydi. "Aramızda aşk var," dedim dikkatle.

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Parti konusunda ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey." Arkamı döndüm ve onunla yüzleştim. "Bırak planlandığı gibi devam etsin."

Kimseyi strese sokmak istemiyoruz."

"Ama eğer birlikte değilseniz, ne anlamı var ki?"

Sesime biraz umut katmaya çalışarak, "Birlikte değiliz," dedim.

"Peki neden Millie ile yaşıyorsun?"

"Biraz boşluk için. Ama Winnie, burada olduğumu kimseye söyleyemezsin." Ciddi konuştum. "Ciddiyim, ne anneme, ne babama, ne Hutton'ın ailesine, hiç kimseye. Sır saklamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama bunu kendine saklamayı istiyorum."

"Söz veriyorum," dedi ciddiyetle. "Dudaklarımı kilitliyorum ve anahtarı atıyorum." Anahtarı ağzının önünde çevirip fırlatıyormuş gibi yaptı.

"Teşekkür ederim."

"Ama bu konuda gerçekten üzgünüm." Omuzları çöktü. "Sizi birlikte seviyorum. Sonsuza dek mutlu olmanızı istiyorum."

Nefesim kesildi ve patlamak üzere olan hıçkırığımı bastırdım. "Ne olursa olsun hep arkadaş kalacağız. Sonsuza dek mutlu yaşamımız buna benzeyebilir, tamam mı?"

Kollarını kavuşturdu ve suratını astı. "Hayır. Bir aşk böyle bitmez. Bunu kabul etmiyorum."

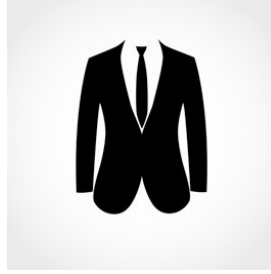
Kalbimdeki hüznün ağır olsa da gülmek zorunda kaldım. "Dene. Ben de deneyeceğim."

İŖe gitmeden önce Hutton'a bir mesaj gönderdim. **DuruŖma için tebrikler. Senin adına çok sevindim. İyi yolculuklar.**

GözyaŖlarımla savaŖarak telefonumu çantama koydum ve ön kapıdan ıktım. Yarın eve döndüğünde mektubu bulacaktı.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

HUTTON

Felicity'den gelen mesajı okudum ve kaşlarımı çattım. Nazik olmadığı için değil, kulağa onun gibi gelmediği için -kelimelerin ardında ne neşe ne de gülümseme vardı. Mutlu olduğunu söylüyordu ama mutlu olmadığı belliydi.

İncinmişti ve benden uzaklaşıyordu.

Aramızdaki mesafenin yardımcı olacağına dair ilk düşüncem şimdi gülünç görünüyordu. Onu çok özlemiştim. Sesini duymak istiyordum. Onu aramak ve o losyonu çantama koymasının ne kadar anlamlı olduğunu, duruşma sırasında ellerime sürüp kokusunu içime çekmek için ara sıra parmak eklemlerimi burnuma götürdüğümü, anın içinde kalmama nasıl yardımcı olduğunu ve zihnimin dönmesini nasıl engellediğini anlatmak istiyordum.

Performansım mükemmel miydi? Hayır. Beş saat boyunca aşırı terledim, normal nefes almakta zorlandım ve sorgulanma sırası bana geldiğinde çıkış tabelasına doğru kaçma dürtüsüyle savaştım.

Ama atlatmıştım. Aslanlarla yüzleşmiş ve kazanmıştım ya da en azından kazanmalarına izin vermemiştim.

Bu kadarı yeterliydi. Ve bu onun da zaferiydi - neden bunu kutlamak için benimle birlikte burada değildi?

"Dostum, hadi. Gidip sarhoş olalım." Wade koridorda arkamdan geldi ve beni öne doğru itti. "Bu ateşli stajyer bana arkadaşlarıyla işten sonra nerede takıldıklarını söyledi. Beş buçukta orada olacaklarını söyledi."

"İlgilenmiyorum."

Wade inledi. "Hiç ilgilenmiyorsun. Ama orada öldürdün, kutlamak istemez misin? Bir içki. Hadi."

Bir içki kulağa hoş geliyordu. Sinirlerim tamamen bozulmuştu. "Tamam, bir içki. Ama stajyerlerle dolu bir bara gitmeyeceğim. Yakın bir yerde bir şeyler içelim, sonra otele döneceğim."

"Sen tam bir yaşlı kadınsın. Ama iyiyim." Bir kolunu boynuma doladı. "Hadi gidelim."

"Peki bu nişanın olayı ne?" Wade duruşmayı tekrar gözden geçirdikten sonra sordu. "Gerçekten bu hatunla evlenecek misin?"

Viskimden bir yudum aldım. "Bunu tartışmak istemiyorum." Güldü. "Şimdiden cennette sorun mu çıktı?"

Sessiz kaldım. Bir yudum daha aldım.

"Dinle, anlıyorum. Kadınlar tam bir baş belası. Asla tatmin olmazlar. Onlara bir şey verirsin, sonra daha fazlasını isterler. Değişmeni istemediklerini söylerler ama değişirler. Siz mutluysanız kendilerinin de mutlu olduğunu iddia ederler ama bu en büyük yalandır." Wade içkisini bitirdi ve bir tane daha sipariş etmek için elini kaldırdı. "Senin mutlu olmanı istemiyorlar. Mutsuz olmanı istiyorlar ve bunu sanki *işleri buymuş* gibi yapıyorlar."

"Felicity öyle biri değildir."

"*Şu anda* öyle değil. Ama o yüzük parmağına takıldığında değişir. Sözümü unutma."

"Onu on beş yıldır tanıyorum. Kimsenin mutsuz olmasını istemezdi, en azından benim."

Wade omuz silkti. "Sen öyle diyorsan öyledir. Ama bir düşünsene, evlilik kalıcıdır. Bundan öylece kurtulamazsın. Sonuna kadar tek bir kadın. Tek vücut. Hayatının geri kalanı boyunca tek bir kış parçası."

Ona kaşlarımı çattım. "Sen bir pisliksin."

Güldü ve ikinci içkisini aldı. "Ben sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum, dostum. Seni ileride olacaklar konusunda uyarıyorum ama eğer zamanın sonuna kadar her gece aynı yemeği yemekten hoşlanıyorsan, buyur evlen. Çünkü bu böyle bir şey. Biftek güzel olsa bile sıkılıyorsun. Bazen başka bir şey tatmak istememe de engel olamıyorum."

"Eğer konuşmayı kesmezsen, suratına bir yumruk atabilirim."

Wade şaşkınlıkla bana baktı. "Senin derdin ne?"

"Benim sorunum, bahsettiğin bu kadını bir et parçasıymış gibi seviyor olmam. Ve hayatımın geri kalanında onun bana ait olmasından daha iyi bir şey düşünemiyorum. Başka biriyle birlikte olma düşüncesi saçma. *Onun başkasıyla birlikte olma* düşüncesi, yumruğumu duvara vurma isteği uyandırıyor. Lanet olası bir aptal olduğum için onu kaybetme düşüncesi kabul edilemez."

Wade omuz silkti. "Tamam. O zaman evlen. Ama her şey cehenneme döndüğünde ve kışına tekmeyi yemek yerine ateşli stajyerlerle yatmayı dilediğinde beni suçlama."

"Gitmem gerekiyor." Cüzdanımı çıkardım ve barın üzerine biraz para attım. "Ofise ne zaman dönüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ayağa kalktım, daha uzun durdum. "Belki de hiç." "Ha? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptığım anlamına geliyor, ancak düşündüğüm kadar önemli değil - daha doğrusu, önemli olmasının nedeni HFX ile hiçbir ilgisi yok ve her şey başarısız olabileceğimi fark etmemle, ancak yine de risk almamla ilgili, çünkü almamak daha büyük bir başarısızlık olurdu."

"Dostum. Beni kaybettin."

"Boş ver." Çoktan kapıya doğru yönelmiştim.

Wade'i kaybetmenin üstesinden gelebilirdim.

Felicity'yi kaybetmenin imkanı yok.

Otele dönerken arabada, bu gece Washington'dan ayrılabilmek için uçuşumu değiştirdim. Sonra aceleyle toparlandım ve havaalanına koştum.

Eve geldiğimde saat geç olmuştu, gece yarısını geçmişti, bu yüzden tüm ışıkların kapalı olmasına şaşırmadım. Kendimi içeri attım, çantalarımı kapıya bıraktım ve karanlık, sessiz yatak odasına koştum.

"Hey." Yatağın onun tarafına oturdum ve elimi uzattım. "Ben geldim."

Ama orada değildi. Birkaç saniye etrafı yokladım, sonra panikledim ve lambayı açtım. Yatak boştu.

Ayağa fırladım. "Felicity?"

Cevap yok.

Çılgına dönerek banyoyu kontrol ettim ve tüm eşyalarının yerinde olmadığını fark ettim. Koridorun karşısındaki misafir yatak odasına, hatta güverteye bile baktım. Alt kata indim ve her odaya baktım. Garağa girdim, arabası yoktu.

"Siktir!" Kapıyı kapattım ve kalbim hızla çarparak mutfağa girdim.

İşte o zaman adadaki zarfı gördüm. Beyazdı ve üzerinde onun kız gibi el yazısıyla adım yazılıydı.

Kitabı yırtıp açarken, sayfayı düzeltirken ve okumaya başlarken göğsüm daha da daraldı.

Sevgili Hutton,

Bunu sana söylemeden yaptığım için çok üzgünüm ama duruşma sırasında endişelenmeni ya da dikkatinin dağılmasını istemedim. İfadene yüzde yüz odaklanabilmen gerekiyordu. Daha fazla stres yaratmak istemedim.

Bence bu ayrı zaman iyi bir şey. Seninle yaşamayı ve bir çift gibi davranmayı ne kadar sevmiş olsam da, fanteziden uzaklaşıp neyin gerçek olduğunu hatırlamak için doğru zaman gibi geliyor.

Lütfen biraz yer ihtiyacıma saygı gösterirseniz, gerçekten minnettar olurum. Cumartesi günü sizinle temasa geçeceğim ve partiye katılmak için bir plan yapabiliriz. Belki Pazar günü de ailelerimiz söz konusu olduğunda ayrılığı en iyi nasıl idare edebileceğimizi tartışabiliriz.

Umarım sana kızgın olduğumu düşünmüyorsundur, değilim. Kızgınım, ama sadece kendimi kaptırdığım için kendime kızgınım. Her şeyin göstermelik olduğunu unuttum ve sana olan duygularım yapmacık olmanın ötesine geçti.

Bu senin hatan değil.

Birlikte geçirdiğimiz bu zamanı asla

unutmayacağım. Sevgiler,

Felicity

Not: Ben her zaman senin arkadaşın oldum ve olacağım.

Dipnot kodla yazılmıştı ve bu, neredeyse her şeyden çok boğazımın daralmasına ve kalbimin parçalanma tehlikesi geçirmesine neden oldu.

Bunu düzeltmek zorundaydım. Onu geri kazanmalıydım.

CUMA SABAHİ, koşumu atlardım ve sabah sekizden önce kız kardeşimin evine gittim.

Kapıyı çaldığımda şaşırılmış görünüyoru. "Hemen döndün mü?"

"Evet. İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki!" Beni kucakladı. "Tebrik ederim. Çok iyiydin!"

"Teşekkürler."

"Bunu nasıl atlattın? Benim mükemmel tavsiyem sayesinde mi?"

"Önerileriniz yardımcı oldu," diye itiraf ettim. "Mesaj için teşekkürler."

"Bir şey değil." Gitmeme izin verdi ve bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Söylediğim şeyler kabul ve bağlılık terapisinin ilkelerine dayanıyordu bu arada. Natalia'dan birkaç fikir istedim. Seninle konuşmaya hâlâ açık."

"Onu bu konuda ikna edebilirim." Nefes verdim ve başımdaki şapkayı düzelttim. "Ama önce senin tavsiyene ihtiyacım var."

Çenesi düştü. Bir elini kulağına götürdü. "Doğru mu duydum?"

"Lütfen şaka yapma. Bu ciddi bir mesele."

Yüzümü inceledi. "Tamam. Bir şeyler yemek ister misin? Kahve?"

"Kahve iyi olur. Pek uyuyamadım."

"Belli oluyor. Gözlerinin altında büyük halkalar var."

Masaya oturdum. "Çocuklar nerede?"

"Annem ve babamda uyudular. Bu sabah erkenden randevularım var, bu yüzden yaklaşık kırk beş dakika içinde ofiste olmam gerekiyor." Bana bir fincan sade kahve getirdi ve oturdu. "Konuş."

"Felicity ben yokken taşınmış. Bunu bana söylemeden yapmış."

Başını salladı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"İlk başta hiçbir şey söylemeden kalkıp gittiği için kızmıştım - uzun zamandır arkadaşız ve bu bana çok boktan geldi."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Ama bana neden taşındığını açıklayan bir mektup bıraktı ve bu mektup içimi parçaladı."

"Ne dedi?"

"Bana söylemek istemediğini çünkü Washington'dayken daha fazla stres yaşamamı istemediğini söyledi."

"Çok düşünceliydi."

"Ayrıldığını çünkü çift olma fantezisinden uzaklaşıp neyin gerçek olduğunu hatırlamaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendini kaptırdığını ve duygularının hayalden öteye geçtiğini söyledi."

Allie başıyla onayladı. "Korkmuş. Kaçtı."

"Bunun benim suçum olmadığını ve beni suçlamadığını söyledi." "Sen kendini suçluyor musun?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya dayadım, başımı ellerimin arasına aldım. "O benim her şeyim, Allie."

"Bunu duymaya ihtiyacı var."

"Bana onunla iletişime geçmememi söyledi. Onun yalnız kalma ihtiyacına saygı duymamı istedi."

"Parti ne olacak?"

"Yarın beni arayacağını ve toplantıya katılmak için bir plan yapacağımızı, daha sonra da bu işi nasıl bitireceğimize karar vereceğimizi söyledi." Ayağa fırladım. "Ama bunun olmasına izin veremem. Onu geri kazanmaya çalışmadan bir gün bile geçiremem."

Allie şaşırmış görünüyor. "Tamam."

"İşte bu yüzden tavsiyene ihtiyacım var." Adım atmaya başladım. "Onu bana bir şans daha vermeye ikna etmek için ne söyleyebilirim? Bana güvenebileceğini ona nasıl kanıtlayabilirim?"

"Ona nasıl hissettiğini söylemekle başlayabilirsin," diye önerdi. "Eğer onu seviyorsan, bunu duymaya ihtiyacı var."

"Onu seviyorum. Seviyorum. Ama . . ." Yolumda durdum. "Kafamın içinde bana onun için yeterince iyi olmadığını söyleyen bu lanet şeyin üstesinden gelemiyorum."

Kız kardeşim omuz silkti. "Belki de değilsin." Ona bakakaldım. "Ha?"

"Yani, belki de kafadaki şey doğrudur. Belki de onun için yeterince iyi değilsindir. Belki her şeyi berbat edeceksin. Belki de senin bu zahmete değmeyeceğine karar verecek."

Ona kaşlarımı çattım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ama *belki*," diye devam etti, "*belki* bunu göze alırsın. Belki de hayatının geri kalanını onun için her günü daha iyi hale getirecek şeyler yaparak geçirirsin. Onun kalbini zaten kazanmışsın, Hutton. Belki de onu sonsuza dek hak etmenin küçük ya da büyük yollarını bulursun." Başını öne eğdi. "Bu kulağa yaşamak için güzel bir yol gibi gelmiyor mu?"

Bunu gözümde canlandırabiliyordum; hayat bir dizi gün içinde geliyordu, bazıları iyi, bazıları kötü, ama hepsi yaşamaya değerdi, çünkü o benimdi, ben de onun ve her zaman birbirimize sahip olacaktık.

Ama önce onu bulmalıydım.

Kapıya doğru koşarken "Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil!" diye seslendi arkamdan. "Seans için sana fatura keseceğim!"

AİLESİNİN EVİNE UĞRADIM ama arabası orada değildi. Başka nerede kalabileceğinden emin değildim - kız kardeşlerinden biriyle mi? - bu yüzden eve gittim ve eve girmeden önce onu aradım.

Tahmin ettiğim gibi, telesekreteri açtı. Bir mesaj bıraktım. "Selam, benim. Mektubunu buldum. Alan ihtiyacına saygı duymak istiyorum ama aynı zamanda seninle gerçekten konuşmak istiyorum. Beni geri arayabilir misin lütfen?"

Evin içinde, mesajda söylediğim her bir kelimeyi tekrar tekrar düşünmeye başladım ve mesajı silmeden önce iki kez düşünüp düşünmeyeceğini merak ettim. Ancak zihnimin bu olumsuz döngüde sıkışıp kaldığını fark ettiğimde, orada oturup nasıl tepki verebileceği hakkında spekülasyon yapmak yerine spor yapmaya karar verdim. Kafasına küçük cadı şapkasını geçirdiğini hayal ettim ve haklı olacaktı. Korkunun çok fazla güce sahip olmasına izin veriyordum. Ona düşünmesi ve nefes alması için bir şans vermeliydim.

Ama saat ikiye kadar beni geri aramadığında aklımı kaçıırıyordum. Tekrar ailesinin evinin önünden geçtim ama arabası hala orada değildi. Kız kardeşlerinin nerede yaşadığını bilmiyordum ama birinin Cloverleigh Çiftliği'nde, diğerinin de Abelard Üzüm Bağları'nda çalıştığını biliyordum.

Abelard daha yakındı, ben de Old Mission Peninsula'ya yöneldim.

Misafir otoparkına park ettikten sonra, Fransız şatosundan esinlenilmiş hanın lobisine koştum ve çılgınca etrafa bakındım. Birkaç kişi bana baktı ve terlemeye başladım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Genç bir kadının bana gülümseyerek durduğu resepsiyon masasına baktım. Ne diyeceğimi bilemedim. Homurdanmış olabilirim.

"Hutton?"

Adımı duyduğumda arkamı döndüm ve Felicity'nin kız kardeşi Winnie'nin orada durduğunu gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle konuşabilir miyim?" Ona doğru yürüdüm. "Lütfen?"

Gergin görünüyordu. "Tamam. Hadi ofisime gidelim."

Onu lobinin dışındaki bir ofise kadar takip ettim. Masasının arkasına otururken "Teşekkürler," dedim. "Bunun için minnettarım."

"Elbette." Karşısındaki sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun."

Ama oturamayacak kadar heyecanlanmıştım. "Yardıma ihtiyacım var," diye ağzımdan kaçırdım.

"Tamam." Parmakları birbirine karıştı. Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

"Felicity'yi arıyorum. Nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

"Nerede olabileceğini biliyor muyum?" diye tekrarladı.

"Evet."

"Um." Bir tarafa doğru baktı. "Söyleyemem."

"Winnie, lütfen. Onunla konuşmam gerek. Bu çok önemli."

Tiz bir inilti duyuldu ve ileri geri sallanmaya başladı. "Ama söz verdim."

"Tamam. Tamam." Sandalyelerden birine oturdum. "Muhtemelen sana kimseye bir şey söylememeni söylediğini biliyorum. Ama özellikle benden bahsetti mi?"

"Hayır," diye itiraf etti, hâlâ gözlerime bakmıyordu. "Ama kimseye söylemememi istedi. Ve onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Anlıyorum." Bir nefes aldım. "Ama bu acil bir durum." Bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Hem evet hem hayır. Felicity ile konuşabilirsem olacağım. Ona söylemem gereken bir şey var."

Winnie kendi kendine mırıldanarak ileri geri sallanmaya devam etti. "Sır tutabilirim. Sır tutabilirim."

"Sana bir milyar dolar veririm." Sadece yarı şaka yapıyordum.

Bant makinesine uzandı, bir parça kopardı ve ağzının üzerine koydu.

Ona göz kırptım. "Bu gerekli mi?"

Başını salladı, iki parça daha kopardı ve ağzını bantladı. "Tamam."

Ellerimi kaldırdım. "Anlıyorum. Ona ihanet etmek istemiyorsun ve Bunu takdir ediyorum. Ama ..." Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "Daha önce hiç aşık olmadım ve bunu pek iyi idare edemiyorum."

Küçük bir şaşkınlık ya da belki de sempati ciyaklaması yaptı. Mavi gözleri parlıyordu.

"Ne yaptığımı bilmiyorum. Ağzımdan çıkan her kelimenin yanlış olmasından korkuyorum. Ona ne kadar çok şey anlattığımda bana inanmayacağından korkuyorum."

onun benim için anlamı. Bana iyi olduğumu hissettiren tek kızla birlikte olma şansımı kaçırdığım için korkuyorum."

Winnie gözlerini sıkıca kapadı ve iç çekti. Sonra bandı sıyırdı. "Yapmadın. Onu geri kazanabilirsin. Ama belki de kelimelerden daha fazlası olmalı."

"Ne gibi? Söyle bana," diye yalvardım. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Bir an için düşündü. "Biliyor musun, Felicity her zaman Millie ve benden biraz farklı olmuştur," dedi Winnie. "Daha zeki, daha sessiz ve bizimle aynı tür şeylere ilgi duymayan biriydi. Hiçbir zaman kıyafetlere, makyaja ya da erkeklere aşırı takıntılı olmadı. Çocukken Külkedisi'ni oynadığımızda ben prenses olurdum, Millie de ruh haline göre iyilik perisi ya da kötü üvey anne olurdu ve Felicity her zaman ne olmak isterdi biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Büyücü Merlin."

Her şeye rağmen beni gülümsetti.

"Şöyle derdik, 'Bu hikayede büyücü yok! Sen prens olamaz mısın? O da, 'Hayır! Prens berbat! Onu hak etmek için ne yapıyor, dansa mı davet ediyor? Öpmek mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor, adını bile!'"

"Yani, haksız değil," dedim.

"Böylece büyücü Merlin'i Sindirella'nın içine koydu. Ve her nasılsa, sonunda günü kurtaran hep Merlin'in sihri oldu." Winnie güldü. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu: Felicity'nin bir prene *ihtiyacı yok*. Kurtarılmaya *ihtiyacı yok*. Ama ..." Omuz silkti. "Her kız bazen kendini prenses gibi hissetmek ister."

"Anlıyorum." Durakladım. "Hayır, anlamıyorum."

Winnie hafifçe güldü. "Onu tanıyorsun, Hutton. Bence bunu çözebilirsin."

Aklıma bir şey geldi. "Ona bir mesaj iletebilir misin?"

Winnie başını salladı.

"Kullanabileceğim bir parça kağıdınız var mı? Ve bir kalem?"

Yazıcısından bir kâğıt aldı ve bir kalemle birlikte masanın üzerinden bana uzattı.

Kodumuzu kullanarak, görmezden gelemeyeceğini bildiğim tek kelimeleri yazdım. *Sana ihtiyacım var. Lütfen yanımda ol.* Sonra kâğıdı katladım ve Winnie'ye uzattım. "Sen iyi bir kardeşsin."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ailem benim için her şeydir."

Dışarıda birkaç derin nefes aldım ve yüzümü gökyüzüne dönerek bana ilham gelmesi için dua ettim. Neden hayatımda daha fazla romantik film izlememiştim? Bilim kurguda hiç büyük romantik jestler yoktu. Tepemden bir jet geçti ve parlak maviye karşı beyaz bir iz bıraktı.

İşte o zaman anladım.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

FELICITY

Cuma günü işe gittiğimde Gianni Winnie'nin beni görmek istediğini söyledi. "Birkaç kez buraya gelip seni aradı," dedi. "Aramayı ve mesaj atmayı denedi ama cevap vermediğini söyledi."

"Evet, sosyal medyaya ara verdim ve telefonuma tamamen ara vermek daha kolay geldi," dedim. "Gidip ne istediğine bakayım."

Winnie'yi lobide, konukları prova yemeğinin yapıldığı verandaya yönlendirirken buldum. "Selam," dedim. "Beni mi arıyordun?"

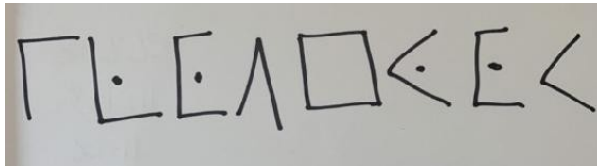
"Evet. Hutton buradaydı." Gülümsedi. "Ama sırrı sakladım. Ağzımı bantlamak zorunda kaldım ama sakladım."

"Bugün mü?" Sesim yükseldi. "Bugün burada mıydı?" "Evet. Öğleden önce."

"Ne istiyormuş?" Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

"Seni nerede bulacağını bilmek için. Ona söylemedim," diye ekledi çabucak. "Ama sana bunu vereceğime söz verdim." Pantolonunun cebine uzandı ve küçük, katlanmış bir kare çıkardı.

Ondan aldım ve açtım.

Sayfadaki noktaları ve çizgileri çözmem on saniyeden az sürdü. Gözlerim doldu.

"Ne oldu?" Winnie sordu. "Bir çeşit gizli dil mi?"

"Evet." Burnumu çektim. "Üzerinde 'Seni seviyorum' yazıyor. Birbirimize her zaman saygı göstereceğimize söz verdiğimiz kodla yazılmış."

"Aww, bu çok şirin. Çok mutsuz görünüyordu, seni gerçekten seviyor Lissy. Hem de çok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki biliyorum! Bana daha önce hiç aşık olmadığını, ne yaptığını bilmediğini ve onun için her şey demek olan tek kişiyle birlikte olma şansını kaçırmaktan korktuğunu söyledi."

Tüylerim diken diken oldu. "Bütün bunları o mu söyledi?" *O beni seviyor. Beni seviyor.*

"Evet! Ve eminim bunların hiçbirini size söylememem gerekiyordu, ama kendimi savunmak gerekirse, sır tutma konusunda berbat olduğumu açıkça belirttim. Ayrıca senin yerini bulmam için bana bir milyar dolar teklif etti." Çenesini kaldırdı. "Parayı kabul etmediğimi bilmeni isterim."

Güldüm. "Teşekkür ederim."

Küçük bir reverans yaparak eğildi. "Bir şey değil. Bence onu bir dinlemelisin Felicity. Erkekler mükemmel değildir, biliyor musun? Bazen bir şeyi doğru yapmak için ikinci bir şansa ihtiyaç duyarlar."

O gece Millie'ye döndüğümde onu aradım. "Alo?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu yeni bir şey. Her zamanki selamınızı bekliyordum."

"Kendimle ilgili bazı şeyler üzerinde çalışıyorum."

"Aferin sana." Durakladım. "Yarasa sinyali aldım. Sen iyi misin?"

"Hayır. Sana söylemem gereken bir şey var, yoksa beni canlı canlı yiyecek." "Tamam."

"Seni görebilir miyim?"

"Sanırım öyle. Millie'nin evindeyim."

"Bana adresi mesaj at," dedi. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapattık ve ona Millie'nin adresini gönderdim. İş üniformamı çıkarıp şort ve tişört giyecek kadar vaktim vardı ve saçım ve makyajımla uğraşmayı düşünsem de vazgeçtim. Hutton sabah, öğle ve akşam nasıl göründüğümü biliyordu. Onun için yüzümü boyamama gerek yoktu.

Ama mavi kutudan yüzüğü çıkardım ve parmağıma taktım.

Arabayı çektiğinde verandada kollarımı dizlerime sarmış oturuyordum. O ön kapıdan çıkarken nabzım titriyordu. "Hey," dedim ayağa kalkarak.

"Selam." Gülümsemesi çocuksu ve çekiciydi. "Benimle gezintiye çıkar mısın?"

"Elbette."

Elimi tuttu ve beni arabasının yolcu tarafına götürdü, kapıyı benim için açtı ve ben bindikten sonra kapattı. Birkaç dakika sonra kasabaya doğru gidiyorduk.

"Belirli bir yere mi gidiyoruz?" Ben sordum.

"Göreceksin."

Beni nereye götürebileceğini tahmin etmeye çalıştım ama o kadar çok evde kalmıştık ki, onun evi dışında bizim için bir ton anısı olan pek fazla yer yoktu. O yöne gitmediğimiz için tamamen şaşırılmıştım.

Bir an için beni özel bir jetin bizi egzotik bir yere götüreceği bir havaalanına götürüp götürmediğini merak ettim. Umarım öyle değildir.

-Mutlu olmak için bu tür şeylere ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemedim. Endişelenmemeliydim. Hutton beni bundan daha iyi tanıyordu. Hatta daha iyi,

Bizi tanıyordu.

Halk kütüphanesinin arkasında durduk, kapıda elinde anahtarlarla bekleyen yaşlı bir kadın vardı. Kısa boylu ve dolgundu ve bakır rengi buklelerle dolu bir kafası vardı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı heyecanla. "Heyecanlanmaya başlamıştım." "Özür dilerim Gladys. Bunun için çok teşekkürler."

"Rica ederim canım. Yardım edebildiğime sevindim." Kapının kilidini açtı ve bir parmağını ağzına götürdü. "Işıkları açma, tamam mı?"

Hutton başıyla onayladı. "Uzun sürmeyecek."

"Ben arabamda bekleyeceğim." Gladys ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı ve aceleyle park yerindeki diğer tek araba olan Buick'e doğru ilerlemeden önce içini çekti.

"Bu da ne böyle?" Hutton elimi tutup beni karanlık ve sessiz kütüphaneye doğru çekerken fısıldadım. "Neden buradayız?"

"Bir konuda ikinci bir şansa ihtiyacım var." Beni kütüphanenin ana bölümünün dışındaki çalışma odasına ve bir zamanlar AP calculus sınavına çalıştığımız masaya götürdü.

Hutton benim için sandalyeyi çekerken usulca güldüm. "Teşekkür ederim."

Yanıma oturdu. "O gece seni öpmeye cesaret edebilseydim ne olurdu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki o şansı yakalamışken kullanmadığım için hep pişmanlık duydum."

"Bu bir tekrar mı?" Kalbim on yedi yaşındaki kadar sert çarparken sordum.

"Bu daha iyi bir şey." Eğildi, dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti ve durakladı. "Sakız çiğnemiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Güzel." Başımı ellerinin arasına alarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve tenimin altında her yöne kıvılcımlar saçmaya başladı. "Bundan sonra her şey farklı olacak."

"Öyle mi?"

"Evet. O gece bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyledin. İyiliğinin karşılığını vereceğim."

"Tamam." Yutkunmaya çalıştım ama zorlandım.

"Seni seviyorum Felicity. Seni hep sevdim. Ve eğer izin verirsen, seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Hutton, ben-"

"Dur bakalım. Söylemek istediğin her kelimeyi duymak istiyorum ama her şeyi bir kerede söylemezsem cesaretimi kaybedeceğimden korkuyorum. Ya da önemli bir şeyi unutacağım."

"Tamam," dedim, hafifçe gülerek.

"Ailemin evime geldiği ve senden nişanlıymışız gibi davranmaya devam etmeni istediğim o gün, bunun tek nedeni annemin peşimi bırakmasını istemem değildi. Seni kaybetme riski olmadan seninle birlikte *olma* şansı istediğim içindi. İşleri berbat etmeyeceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Benim gibi birinin senin gibi birini elinde tutabileceğine inanmıyordum. Yeterince yaklaşırsan, tüm kusurlarımı ve tuhaflıklarımı göreceğine ve daha iyisini yapabileceğini bileceğine inanıyordum."

"Tek istediğim sensin," diye fısıldadım. "Ama korkunu anlıyorum. Ben de korkuyordum. Duygularımı her zaman yaptığım gibi bastırabileceğimi sanıyordum."

"Yer mantarı gibi mi?"

Gülümsedim. "Yer mantarı gibi. Ama işe yaramadı. Birlikte olduğumuz her gün daha da derine düştüm."

"Ben de öyle," dedi. "New York'tan eve döndüğümüzde enkaz halindeydim."

"Aynen! New York'ta bile - elbiseyi denediğim gün." Başımı salladım. "Ne derseniz deyin, bunun sadece bir elbise olmadığını biliyordum."

"Haklıymışsın."

"Ve yüzük." Elime, parmağımı çevreleyen kordona baktım. "Bana gerçek bir yüzük verdin."

"Sana tüm gerçek şeyleri almak istedim, çünkü duygularım gerçektir. Ancak para harcamak bunları kabul etmekten daha kolaydı."

"Bundan sonra birbirimize karşı dürüst olacağımıza dair söz verelim."

"Anlaştık."

"Burası seni sevdiğimi söyleyebileceğim yer mi?" Gülümsedi. "Elbette."

"Ben de seni seviyorum, seninle ilgili her şeyi. Kusur ve kendine has özellikler olarak gördüğün şeyler seni farklı ve özel kılan şeyler. Ben de mükemmel değilim," dedim gülerek. "Muhtemelen stresli olduğumda saçlarımı hep keseceğim, yüksek topuklu ayakkabılarla asla düzgün yürüyemeyeceğim ve gergin olduğumda rastgele şeyler gevelemeye devam edeceğim."

"Eğer yapmasaydın yanlış kız olduğunu düşünebilirdim."

"Dünyevi boğa duygularınızla her zaman temas halinde olmayabileceğinizi biliyorum, ancak sabırlı olacağıma ve onları küçük yengeç kabuğuma geri çekmeyeceğime söz veriyorum."

"Güzel." Öne eğildi ve beni öptü. "Çünkü benim için sadece bir yengeç var."

"Peki tüm bunları fark etmeni sağlayan ne oldu?"

Güldü. "Kız kardeşim. Meğer nişanın saçmalık olduğunu biliyormuş ama bir şey söylememiş çünkü gerçek hislerimizi itiraf etmek için cesaretimizi toplamaya çalıştığımızı sanıyormuş."

Nefesim kesildi. "Tıpkı Millie gibi!"

"Beni duygularımla boğuşurken gördü ve ya kendimi aşmamı ya da seni bırakmamı söyledi." Başını iki yana salladı. "Gitmene izin vermek bir seçenek değildi. İşte buradayız."

"İşte g e l d i k . " Gülümsedim ve etrafıma bakındım. "Buraya nasıl geldik?"

"Görünüşe göre, Prancin' Grannies'lerden biri buranın patronu." "Gladys mi?"

"Gladys." Omuz silkti. "Ayrıca Halk Kütüphanesi Dostları Vakfı'n a çok büyük bir bağışta bulundum."

Güldüm. "Önümüzdeki yıl bir Hutton Fransız kanadı olacak mı?"

"Muhtemelen." Tekrar elimi tuttu, parmaklarımla oynadı. "Ne var? Bu gece benimle eve gelmeni sağlayabilme şansım nedir?"

"Hmm. Burada teorik olasılıktan mı bahsediyoruz?"

Omuz silkti. "Madem ısrar ediyorsun."

"O halde arzu edilen sonucun kuvvetle muhtemel olduğunu söyleyebilirim. Hatta bunun matematiksel bir kesinlik olduğunu söyleyebilirim."

ERTESİ SABAH, Hutton koşu için h e r z a m a n k i gibi erken kalktı, ama kolundan tutup onu yatağa geri götürdüm. "Beş dakika daha," diye yalvardım.

Gülerek beni bir kez daha kendine çekti ve güneş ışığı pencereden içeri süzülürken birbirimize dolanmış bir şekilde uzandık. Dün gece perdeleri kapatma zahmetine bile girmemiştik, birbirimizin kıyafetlerini yırtmak için o kadar acele etmiştik ki. Yeniden bir araya gelişimiz ilk başta ateşli ve çılgınca olmuştu - sanki günlerdir değil de aylardır ayrıymışız gibi birbirimize saldırmıştık. Ama ikinci tur daha yavaş ve tatlıydı, sanki alışıyorduk ve acele etmemiz gerekmediğini biliyorduk. Ne bir son tarih ne de görünürde bir son vardı. Kimse bu duyguyu bizden alamayacaktı.

Elini çıplak sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "Bu geceye ne dersin?" dedi. "Senin için bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Gülümsedim ve daha da yaklaştım.

"Evet, tabii size sürpriz yapmak için iznim varsa."

"İznin var." Kıkırdadım. "Sürprizlerini seviyorum."

"Sadece bir isteğim var. Kız kardeşin Millie'nin evindeki parti için seni alabilir miyim?"

"Elbette. Ama neden?"

"Eğer sana söylersem, bu sürprizi bozar." Başımın üstünü öptü. "Sadece bana güvenmelisin."

"Seviyorum." Mutluluktan gözlerimi kapattım. "Sana güveniyorum."

"Bundan henüz bahsetmedim ama Wade'e San Francisco'ya geri dönmeyeceğimi söyledim."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Ne? HFX'ten ayrılıyor musun?"

"Buna henüz karar vermedim. Ama burada seninle yaşamak istiyorum.

Başlayacağım

bu hafta yeni bir yer arıyorum."

Gözlerim doldu. "Gerçekten mi? Burada mı kalacaksın? Çünkü istediğin buysa seninle Kaliforniya'ya gelebilirim. İşim benimle her yere gidebilir."

"Hayır. O hayatı yeterince yaşadım. Burayı seviyorum. Ailem burada, senin ailen burada, huzurlu ve sessiz. Gitmek istemiyorum."

Yanağımı tekrar göğsüne koydum ve bana sıkıca

sarıldı. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi.

Bir rüya gibiydi ama sonunda gerçek olmuştuk.

YİRMİ DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FELICITY

Kız kardeşlerim hazırlanmama yardım etti.

Winnie, elinde bir bavul dolusu ayakkabı, aksesuar ve kozmetik ürünüyle Millie'nin evine -Hallie ve Luna'yı da yanına alarak- geldi. Millie saçlarımı tararken, Winnie tırnaklarımı boyadı ve kızlar birbiri ardına topuklu ayakkabılarla gelip onları ayağıma geçirdiler ve arkalarında durup onları değerlendirdiler.

Luna heyecanla, "Bu Sindirella'nın balodan sonraki üvey kardeşleri gibi," dedi. Hallie, "Ama kötü ya da çirkin değil ve bütün ayakkabılar ona uyuyor," diye belirtti. Ben de güldüm. "Sence elbiseye en çok hangisi yakışır?"

"Işıltılı olanlar!" Luna sol ayağıma göstererek "Işıltılı olanlar!" dedi. Yapay elmaslarla süslü askıları ve tehlikeli derecede yüksek topukları olan bir sandaletti. "Bunlar en çok cam terliklere benziyor."

"Tabii ki onları seçersin. Spor ayakkabı giyen bir prenses yok muydu?"

"Hayır. Onun saçını ne yapalım?" Millie Winnie'ye sordu.

"Hmmm." Winnie bir kolunu onun ortasına doladı ve parmağıyla dudaklarına dokundu. "Yüksek bir topuza ne dersin? Bir çeşit Audrey Hepburn görünümü?"

Millie başını salladı. "Bu işe yarayabilir."

Elbiseyi giydim, Millie saçımı yaptı ve Winnie makyajımı yaptı. Hallie ve Luna ayakkabılarımı bağlamama yardım ettiler ve sonra dördü de arkalarında durup bana baktılar.

"Eee?" Daire çizerek sordum. "Nasıl görünüyorum?"

"Mükemmel." Millie'nin gözleri parlıyordu.

"Bu elbiseye bayıldım," diye mırıldandı Luna.

"Evet, saçlar bile fena değil." Hallie başıyla onayladı. "Ben beğendim!"

Millie'nin boy aynasına son bir kez baktım ve kendimi hiç bu kadar güzel hissetmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Belki Winnie'nin altın saçlarına ya da Millie'nin kıvrımlarına sahip değildim ama kendimdim ve *iyi görünüyordum*. "Teşekkürler çocuklar."

"Partinin sürpriz olduğunu sanıyordum," dedi Luna. "Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü Winnie sır tutamaz," diye hatırlattı Hallie ona.

"Şşşt." Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Bilmiyormuşum gibi davranacağız. Hepiniz de harika görünüyorsunuz. Bu gece hepinizin orada olacağına çok sevindim."

Bir süre sonra kapı çalındı.

"Ben bakarım!" İki genç kız da merdivenlere doğru koşmaya başladı. Bir sonraki duyduğum şey yüksek sesli ciyaklamalar ve alkışlardı.

Kız kardeşlerim Millie'nin odasından koşarak çıktılar. Aynaya son bir kez baktım, küçük gece çantamı aldım ve dikkatlice yalpalayarak merdivenlerin başına çıktım. Tırabzana tutunup aşağı inmeye başladım ama ancak yarısına geldiğimde Hutton'ın aşağıda durmuş bana baktığını gördüm.

Nefesim kesildi. Siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymişti ve buluşmada taktığı mavi kravat gözleriyle uyumluydu. Saçları içimi dans ettiren o film yıldızı tarzında taranmıştı -her ne kadar aykırı bir parça gevşemiş olsa da- ve ense tıraşı yakın kesilmişti.

En güzeli de bana bakışydı.

"Çok güzelsin," dedi sessizce, gözlerine inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

"Teşekkür ederim." Aşağıya ulaştım ve elimi tuttu.

"Buraya bir arabayla geldi, Felicity!" Hallie ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"İki beyaz atla!" Luna kapıyı bizim için iterek ekledi. Ağzım bir karış açık Hutton'a baktım. "Bu *doğru mu*?"

Omuz silkti. "Eskiden milyarderlerin böyle dolaştığını duymuştum."

Gülerek verandaya çıktım ve nefesimi içime çekerek iki elimi yanaklarıma götürdüm. "Aman Tanrım!"

Kaldırımın kenarında, turistlerin yaz aylarında şehirde gezmek için kiraladıkları türden, iki güzel beyaz ata koşumlanmış açık beyaz bir araba duruyordu.

"Şoförümüzün adı Alfred," dedi Hutton kolunu uzatarak. "Ve beni Abelard'a atla gitmenin arabayla gitmekten biraz daha uzun süreceği konusunda uyardı, bu yüzden muhtemelen harekete geçmeliyiz."

"Bekle, bir fotoğraf çekeyim!" Millie koşarak eve girdi ve telefonuyla dışarı çıktı.

Birkaç fotoğraf için poz verdik, sonra Hutton arabaya binmeme yardım etti.

Şoför şapkasını bana doğru eğdi. "Hanımefendi."

"Merhaba Alfred," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Orada görüşürüz!" Hallie ve Luna özlemle arabaya bakarken Winnie seslendi. "Ve unutmayın, partiden asla haberiniz olmayacak!"

Güldüm ve onlara bir öpücük gönderdim. Hutton yanıma tırmandı ve oturdu. Bir dakika sonra yola çıkmıştık.

Elini kendi elime aldım. "Bunu yaptığına inanamıyorum. İlgi odağı olmayı sevmeyen biri için bu çılgınlık. Sen gerçekten on beş yıldır tanıdığım arkadaşım Hutton French misin?"

Güldü. "Hem evet hem hayır. Ben gerçekten Hutton French'im ama artık sadece arkadaşın olmak istemiyorum."

"Güzel. Çünkü sana deli gibi aşığım."

Gözleri üzerimde gezindi. "Göz kamaştırıcısın Felicity. Bu gece seni pek çok insanla paylaşmam gerektiğini biliyorum ama seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzüm ısındı. "Sen yokken seni çok özledim. Yalnız uyumaktan nefret ediyordum."

"İstemiyorsan bir daha asla yalnız uyumak zorunda değilsin." Elini tuttu. "Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Seni sonsuza dek sevmek istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum." Ona yaklaşarak başımı omzuna yasladım, o da bir kolunu bana doladı. Güneş yüzümü ısıtıyordu ve gözlerimi kapattım. "Peki şimdi ne olacak? Düğünü ertelemeye karar vermişiz gibi mi davranalım? Her zaman Millie'nin yapamadığını söyleyebiliriz-"

"Hey." Beni sıktı. "Şimdilik sadece yolculuğun tadını çıkarmaya ne dersin?"

Gülümsedim. "Bana uyar."

Yaklaşık otuz dakika sonra araba Abelard Vineyards'ın garaj yoluna girdi. Doğrudum ve elbisemin dolgun eteğini düzelttim.

İşte o zaman Hutton inledi. "Oh, Tanrım."

"Ne?"

Yolun biraz yukarısını işaret etti. "Görünüşe göre halkımız bizi karşılamaya gelmiş."

Kafamı kaldırdım ve gülmeye başladım. Hepsi pembe göz kamaştırıcı gömlekleriyle süslenmiş Prancin' Grannies, çakıllı yolun iki yanına dizilmiş, el sallayıp bağırıyorlardı. "Merhaba! Tebrikler! Sizin adınıza çok mutluyuz!"

Gladys'i tanıyınca el salladım ve gülümseyerek "Teşekkür ederim!" diye seslendim.

"İçlerinden biri -Mona- Alfred'le evli," diye açıkladı. "Bu işi bu kadar çabuk ayarlamamın nedeni bu."

"Vay canına, sen ve büyükanneler bugünlerde çok sıkı fıkısınız," diye takıldım. "Bunu senin için özel yapmama yardım etmek için çok hevesliydim." "Awww. Çok nazikler."

Araba Abelard'ın girişine yanaştı ve Hutton inmemeye yardım etti. "Onları düğünümüze davet etmemiz gerekebilir."

Ayaklarım yere değerken kalbim küt küt atmaya başladı.

"Neyimiz?" Gökyüzünü işaret etti ve ben de parmağının çizgisini takip ettim.

Gökyüzünde küçük bir uçak vardı ve arkasında "*Felicity, benimle evlenir misin?*" yazılı bir pankart vardı.

Şaşırmış bir halde, tek dizinin üzerine çökmüş olan Hutton'a baktım.

"Bu gerçek bir şey," dedi sol elimi iki elinin arasına alarak. Ağzı çocuksu bir sırıtışa dönüştü. "Sana yüzüğü çoktan aldım ve sen de elbiseyi çoktan giydin, bu yüzden belki de sana gerçek soruyu sormalıyım diye düşündüm."

"Aman Tanrım." Boştaki elimle kalbime dokundum. "Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum."

"Felicity MacAllister, seni bildiğinden daha uzun zamandır seviyorum ve bu dünyada benim için daha önemli başka bir insan olmayacak. Sihirli güçlerim olmayabilir ama sen beni anlıyorsun, beni kabul ediyorsun ve beni mutlu ediyorsun. Bunun senin için bir şok olduğunu biliyorum ve eğer bugün evet demek istemiyorsan, bu da sorun değil, ama sen benim için tek kişisin, bugün ve her zaman."

"Evet," dedim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Tabii ki evet! Binlerce kez evet!"

Ayağa kalktı ve bana sarıldı, dudaklarımız şimdiye kadar paylaştığımız en tatlı, en gerçek öpücükle buluştu. Arkasında Prancin' Grannies tezahürat yaptı ve hatta

Atlar onaylamak için kişnedi.

Hutton'a gülümsedim. "*Gerçekten de* sihirli güçleriniz var - bu şeyi *gerçek* bir nişan partisine dönüştürdünüz!"

Bir parmağını dudaklarına götürdü.

Güldüm, hiç olmadığım kadar mutluydum. "Asla söylemeyeceğim."

"Ne diyorsunuz hanımlar? Alfred?" Hutton seyircilerimize döndü. "Bize katılmak ister misiniz?"

"Hiç sormayacaksınız sanmıştık," dedi kalın kalemle çizilmiş kaşları olan bir nine.

Hutton bana döndü. "Felicity, bu Jackie. Torunu uçağı orada uçuruyor."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Jackie." Tüm büyükannelere gülümsedim. "Ve burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

"Rica ederim." Jackie Hutton'ın sırtını sıvazladı. "Yolu göster."

Ailelerimizin bizi yüksek sesle, coşkulu bir "Sürpriz!" ile karşıladığı verandaya kadar arkamızda zıpladılar. Biz nefesimizi tutarken Clipper Cuts "Let Me Call You Sweetheart "a başladı.

"Sanırım bu bizim şarkımız," diye fısıldadım Hutton'a.

Beni önüne çekti ve kollarını belime doladı. "Repertuarları sınırlı," diye fısıldadı. "Ama benim için işe yarıyor."

Beni bu kadar duygulandıran eski moda armoniler mi, sözlerin basit duygusu mu, yoksa sevdiğimiz herkesle çevrili olmak mı emin değildim ama şarkı biterken ağlamama engel olamadım.

"Awww," dedi Bayan French beni kucaklarken. "Çok mutluyum, ben de ağlayabilirim!"

Frannie, o da buğulu gözlerle bana sarıldı, onu babam izledi - bana öyle sıkı sarıldı ki yine tıkandım - sonra Millie, Winnie, Audrey ve Emmeline, Allie ve Dex'in kızları.

"Yolda sizi geçtik!" Luna bana söyledi. "Ama pencereden bağırmamıza izin verilmedi."

"Ya da kornaya bas," diye ekledi Hallie.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim onlara. "Burada olmanıza çok sevindim."

"Nişan partilerine bayılıyoruz," dedi Hallie. "En son Winnie ile tanıştığımız gün gitmiştik!"

Luna, "Babamızın Winnie'ye evlenme teklif etmesini umuyoruz ama bu konuda onu rahatsız etmemesini söylüyor," dedi.

Hallie başını salladı. "Bu konuda onu rahatsız etmekten asla vazgeçmeyeceğiz." "Asla," diye onayladı Luna.

"Ama anlamadığım bir şey var," dedi Hallie, hâlâ tepelerinde uçmakta olan uçağı işaret ederek. "O tabelada neden 'Felicity, benimle evlenir misin?' yazıyor? Siz zaten nişanlı değil miydiniz?"

Hutton ve ben birbirimize baktık ve o gülümsedi.

"Hem evet hem hayır," dedim elini tutarak. "Her ikisi de doğru olabilir."

Hutton'ın avlunun kenarında tek başına durduğunu, sırtını bana döndüğünü, batan güneşin ışığında üzüm bağının tepelerini incelerken ellerini ceplerine soktuğunu gördüğümde parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu.

Dinlediğim konuşmadan sıyrıldım ve ona doğru ilerledim. "Selam," dedim kolumu onun kolunun içine sokarak. "Nasılsın? Ayrıldığımız için üzgünüm."

"Ben iyiyim." Bana gülümsedi. "Sadece nefes almak için bir iki dakikaya ihtiyacım vardı."

"Bu gece harikaydın. Bunun için teşekkür ederim." Başımı omzuna yasladım. "Her şey için."

"Bir şey değil."

Tatlı yaz akşamını içime çektim ve bakışlarımın asma ve meyve ağaçlarının düzgün sıraları üzerinde gezinmesine izin verdim. "Burası çok güzel, değil mi?"

"Burada yaşamak ister misin?"

"Abelard'da mı?" Güldüm. "Kim istemez ki?"

"Belki tam burası değil ama belki yakınlarda bir yer bulabiliriz. Ya da su üzerinde bir yer. Ya da biraz arazisi olan bir yer ve kendi küçük çiftliğiniz olabilir." Kıkırdadı. "Çiftçi olmak hoşuma gidebilir. Çok fazla yalnızlık içeren bir iş gibi görünüyor."

Onunla yüzleştim. "Ciddi misin?"

"Evet." Omuz silkti. "Wade'e HFX'e geri dönmeyebileceğimi söyledim." Çenem düştü. "Ne?"

"Muhtemelen vergi dilimimde önemli bir düşüş anlamına gelecek, ancak hayatımla ilgili başka bir şey yapmayı düşünüyordum - seninle evlenmekle başlayarak."

Boğazım düğümlendi ve başımı salladım. "Her an biri beni uyandıracakmış gibi hissediyorum. Bu bir rüya. Benim için milyarlar olmaktan vaz mı geçeceksin?"

Güldü. "Yine de milyarlar olacağım. Ama daha küçük ölçekte. Umarım kimsenin artık beni umursamayacağı kadar küçük."

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. "Umurumda olacak. Milyarlarınla değil. Sadece seni."

Bana sarıldı ve başımın üstünü öptü. "Benim yanıma taşınacak mısın?"

"Tabii ki yapacağım."

"Ve yetmiş iki yıl boyunca mı kalacaksın?"

Gülümsedim ve ona daha sıkı sarıldım. "En azından."

"Evden bahsetmişken, bu partide daha ne kadar kalmamız gerekiyor? Seni o elbisenin içinde ne kadar seviyorsam, elbisenin dışında da o kadar seveceğim."

"Biliyor musun?" Başımı arkaya yatırdım ve ona baktım, teninin tenimde olduğunu düşündükçe kanım daha da ısınıyordu. "Sanırım bu gece onlara kendimizi yeterince gösterdik. Vedalaşıp gizlice çıkalım mı?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bu soruyu bana asla iki kez sormak zorunda değilsin."

HUTTON, Neil'in arabasını partiye götürmesini ayarlamıştı, böylece eve çabucak dönebildik. Aslında hızlı demek yetersiz kalırdı - Hutton'ın hiç bu kadar hızlı sürdüğünü görmemiştim.

Eve vardığımızda cipi park etti ve aceleyle yolcu kapısını açtı. Karanlık ve gölgeli olan mutfaktan eve girdik. Yatak odasına doğru yürümeye başladım ama kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Hutton bileğimi yakaladı. "Buraya gel."

Ağzını ağzıma bastırarak beni sert ve derin bir şekilde öptü, elleri saçlarımda gezindi. İğneler yere çarptı. Dudaklarımız ve dillerimiz buluştu, okşuyor ve tüketiyordu. Beni buzdolabına doğru itti, sert vücudu yakınıma bastırdı, ben nefes almakta zorlanırken ağzı boğazımda gezindi.

Bu adam benim kocam olacak.

Arzu içimin derinliklerinden yayılıyordu ve ceketinin yakalarını iterek omuzlarından çıkarmaya çalıştım. Omuz silkti ve yere düşmesine izin verdikten sonra ellerini çıplak sırtıma koydu, elbisenin içine kaydırды, ağzı benimkine saldırısını yenilerken parmakları kaburgalarımaya saplandı. Sinirle gömleğini pantolonundan çekmeye çalıştım ama o daha iri ve güçlüydü ve beni çok sıkı tutuyordu.

Bir elimi kasıklarına götürdüm ve kalın, sert çıkıntıyı okşadım, inlediğinde memnun oldum. "Bunu istiyorum," diye fısıldadım dudaklarına, sikini okşayarak. "Buna ihtiyacım var."

"Beklemek zorundasın." Beni belimden yakaladı, etrafımda döndü. Ve beni o muhteşem mermer adaya oturttu. "Acıktım."

Ben daha ne olduğunu anlamadan dantel külotumu bacaklarımdan aşağı indirmiş ve bir kenara fırlatmıştı. Sonra başı elbisemin tül eteğinin altında kayboldu. Dirseklerimin üzerine düştüm, ağzı uzun, çökmekte olan vuruşlarla, hızlı, sert hareketlerle ve karanlık mutfak tavanını yıldızlarla dolu bir gökyüzüne çeviren görkemli, girdaplı hareketlerle üzerime inerken ağladım. Parmaklarını içime soktu, diliyle birlikte çalışıyordu. Bacaklarımı omuzlarının üzerinden geçirdim ve ayak bileklerimi başının arkasında birleştirdim. Dakikalar içinde tüm alt bedenim kasıldı ve gerildi, her sinir ucu canlandı ve uğuldadı.

Klitorisimi ağzına aldı ve başım geriye düştü, çığlıklarım duvarlarda yankılandı ve orgazmım diline karşı dalgalanırken vücudum parmaklarının etrafında kasıldı.

Ben daha nefesimi tutamadan doğruldu ve beni adadan alıp yatak odasına doğru götürdü. Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde can havliyle boynuna asıldım, bırakırsam kemiklerimi erittiği için bedenimin yere yığılacağından korkuyordum. Mucizevi bir şekilde, beni yatağın ayak ucunda ayağa kaldırdığında ayakta durmayı başardım.

"Üzerinden çıkarmak için bu elbiseyi paramparça ederdim ama tekrar giymek istiyorsan olmaz," dedi elleriyle kaburgalarımı kavrayarak. "O yüzden şimdi söyle."

"Yırtmak yok!" Çılgınca söyledim. "Bu elbiseyle evlenmek istiyorum. Yandan fermuarlı."

Elbisenin fermuarını açtı ve kollarını omuzlarımdan sıyırdı. Elbise beyaz bir bulutun içinde ayaklarımdan dibine düştü. Dikkatlice içinden çıktım, toparladım ve yatak odasının köşesindeki sandalyenin üzerine koydum.

"Ama bekle," dedim topuklu ayakkabılarımı çıkarırken. "Elbiseyi zaten gördün. Bu kötü şans mı?"

"Hayır. Kendi şansımızı kendimiz yaratırız," dedi kravatının düğümünü gevşetip yakasından çekerek. "Yani, birkaç dakikamı ihtimallerimizi ima edilen olasılıklara dönüştürmeye çalışarak geçirebilirim ama korkarım bilişsel yeteneklerim aletim tarafından ele geçirildi ve muhtemelen ödemenin varyansını yanlış değerlendireceğim. Şimdi buraya gel."

Gülerek doğruca ona doğru koştum ve kollarına atladım, bacaklarımı hala tamamen giyinik olan vücuduna doladım. Hazırlıksız yakalanınca dengesi bozuldu ve yatağa yuvarlandık. Ayağa kalktım, kalçalarının üzerine oturdum ve kemerini çözdüm. "Tam bir matematik ineğisin."

"Bazı şeyler asla değişmez," dedi, göğüslerimi avuçladı, başparmaklarıyla meme uçlarımla oynadı.

Bir şekilde kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmayı başardım, ancak ağzı ve elleriyle dikkatimi dağıtmaya devam ettiği için bunu kolaylaştırmadı. Ama sonunda, o da bir dakika daha bekleyemedi ve beni altına çevirip prezervatife uzandı.

İçime girerken nefesimi tuttum, her seferinde bir sıcak, kalın inç ve kendini derinlere gömerken senkronize olarak inledik. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, onu daha yakına çekerek.

"Ben de seni seviyorum," dedi hareket etmeye başlarken. "Ve ihtimallerin ne olduğu umurumda değil. Her seferinde ikimizin üzerine bahse girerim."

Kalçalarının kıvrımlı hareketine, aramızdaki sürtünmeye ve ısıya, içimdeki sikiğin itici ritmine, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söylemenin imkansız olduğu ortak salınımımızın son sancılarına teslim oldum.

Kalbimde korku hissetmedim; sadece sevgi, aidiyet ve umut hissettim.

ENERJİMİZ nihayet tükendiğinde -bu biraz zaman aldı- s o n u n d a çöktük ve birbirimize sokulduk.

"Sabah kapıya biri gelirse açmayacağız," dedi Hutton sert bir sesle. "Sizi paylaşmayacağım."

"Anlaştık," dedim. "Bütün gün yatakta kalabiliriz, sonra da gidip çekimin geri kalanını alırız!"

"Ne?"

Mimi'yi sikmeyi unutmuştum, ona yarına kadar bir hikâye sözü vermiştim. Doğruldu ve elimi onun sıcak, nefes alan göğsüne koydum. "Sana bir şey söylemek zorundayım ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Şimdi mi?" Esnedi. "Çünkü gerçekten çok memnunum ve sabah katılmamı istediğin büyük bir brunch ya da başka bir şey varsa, bilmemeyi tercih ederim."

"Bu brunch değil. Mimi Pepper-Peabody." Ona Plum & Honey'de bana kulak misafiri olduğunu ve sonra da iş yerinde beni sıkıştırdığını anlattım.

Hutton bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bekle. Sana şantaj mı yapmaya çalışıyor?"

"Tam olarak değil. Para ya da başka bir şey istediğini sanmıyorum. Sadece bir hikaye istiyor."

"Siktir et onu. Bizimkini alamaz." Tekrar uzandı. "Yarın o aptal magazin gazetesini satın alıp işine son vereceğim."

Güldüm. "Biliyorum, ama ne var biliyor musun? Mimi'ye artık üzerimde hiçbir gücü olmadığını söylemenin tatminini yaşamayı tercih ederim."

"Güzel. Zaten evlendiğimiz için pislik gibi görünecek *olan* da o."

"Doğru."

"Bunu ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Evlenmek mi?" Bir an düşündüm. "Beklemek istemiyorsan, Millie'nin Cloverleigh Çiftlikleri'nde bizim için belirlediği düğün tarihini koruyabiliriz."

"Beklememe gerek yok. Ne istediğimi biliyorum."

Sesindeki inanca gülümsedim. "O zaman yapalım. Tarihi kaydetmek için yarın herkese haber verebiliriz." Tekrar ona sarıldım.

"Ah, evet. İşin içinde başkalarının da olacağını unutmuşum. Seni kaçmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum, ha?"

"Hayır, ama üç halkalı bir sirke de ihtiyacım yok. Sadece ailelerimiz." "Ve Prancin' Grannies."

Güldüm. "Ve Prancin' Grannies."

Ertesi öğleden sonra, Hutton ve ben Mimi ile Plum & Honey'de buluştuk. Ona orada olmak zorunda olmadığını söyledim, ama Mimi'ye gidip kendini becermesini söylediğimi görme fırsatını kaçırmayacağını söyledi - her ne kadar bu kelimeleri kullanmayı planlamasam da. Onlara ihtiyacım olmayacaktı.

Karşımızdaki sandalyeye kaydığında şaşırılmış görünüyordu. "Burada *birlikte misiniz?*"

"Elbette öyleyiz," dedim. "Ve sadece birkaç dakikamız var çünkü tören planlarımızı tamamlamak için Cloverleigh Çiftlikleri'ne gidiyoruz."

Mimi'nin çenesi düştü. "Tören mi? Yani gerçekten evleniyor musunuz?"

"Gerçekten evleniyoruz. Ağustos ayının son Pazar günü."

"Ama sahte olduğunu söylemiştin! Seni *duydum!*"

"Yanlış anlamış olmalısınız," dedim sakince, kahvemden bir yudum alarak.

Mimi kaşlarını çatı. "Ben yapmadım. Abelard'daki tadım odasında bana itiraf ettin."

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim. O gün içiyordun. Belki de kafanız karışmıştır - şarap size bunu yapabilir."

"Kafam karışmamıştı," diye ısrar etti Mimi. "Bütün bunları beni alt etmek için uydurduğunu söylemiştin. Şimdi de gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle." Parmaklarımı iki kez şıklattım. "Devam et."

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hikayeyi hala sızdırabilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul ettim, "ama düğümü attığımızda aptal gibi görünecek olan sensin."

Mimi suratını astı. "Bu hiç adil değil. Yalan söyleyen ben değilim ama cezalandırılıyorum."

Hutton, "Buluşmada nişanımızı açıklamayacağına yemin ederken Felicity'ye yalan söyledin," dedi.

"Oh, hadi ama." Mimi gözlerini devirdi. "Felicity herkese söyleyeceğimi biliyordu, ben kötü kızım. Ben her zaman kötü kız oldum. İnsanlar benimle sadece onları korkuttuğum için arkadaş oluyorlar."

"Bak ne diyeceğim, Mimi," dedim. "Sen beni korkutmaya çalışmayı bırak, ben de seninle gerçekten arkadaş olmayı deneyeyim."

"Ciddi misin?" Biraz canlandı. "Düğününüze gelebilir miyim?"

"Bakarız."

"Gelin partimde yemek yapar mısın? O karpuzlu krostinileri düşünmeden edemiyorum."

Omuz silktim. "Elbette."

"Ve belki ..." Saçının uçlarıyla oynadı. "Belki bana stilistinin adını verebilirsin? Seninki gibi küçük kâküller denemeyi düşünüyordum."

Bir kahkaha patlattım.

"Bu kadar komik olan ne?" Mimi sordu.

"Aslında, Mimi, onları kendim kestim."

"Kendi saçını mı kesiyorsun?" Gözle görülür bir şekilde dehşete kapılmıştı.

"Bazen. Sinirsel bir alışkanlık, hayatımın kontrolümden çıktığını hissettiğimde yaptığım bir şey." Omuz silktim. "Bunu yapmamalıyım, ama biliyor musun?"

"Ne?"

"Yaparsam sorun değil. Mükemmel olmak zorunda değilim. Ya da moda uygun. Ya da simetrik." Hutton'a baktım ve gülümsemesi her şeyi anlatıyordu. "Sadece kendim olabilirim. Ve bu yeterli."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EPILOG

OceanofPDF.com

BİR AY SONRA

"Hazır mısın?" Millie, Cloverleigh Çiftlikleri'nde kız kardeşlerimle hazırlanmak için kullandığımız odaya girdi.

"Kesinlikle." Yansımamı son bir kez daha inceledim. "Sence aynı elbiseyi giymem eziklik mi? Buradaki herkes tanıyacaktır."

"Hiç de değil," dedi Winnie, herkese buket dağıtırken. "Sana çok yakıştı ve bu kez duvağın da var. Bu görünümü tamamen değiştiriyor."

Dokunmak için uzandım - Frannie'nin duvağıydı ve hiçbirimiz gelinliğe yakışacağını düşünmemiştik ama bir şekilde uzun, geleneksel duvak kısa, modern gelinliğe doğru dokunuşu yapmıştı. Frannie onu deneyebilmem için kutudan çıkardığında hepimiz gözyaşı dökmüş, babamızla evlendiği günü hatırlamıştık.

"Ayrıca spor ayakkabılar." Millie başını sallayarak güldü. "Bu tamamen sana ait bir görünüm."

Ayaklarıma baktım. "Evet, o topukluları bir daha giyemem. En azından temiz ve beyazlar!"

"Harika görünüyorsun. Elbisenin üzerindeki kan bile görünmüyor," dedi Emmeline cömertçe.

Güldüm. "Teşekkürler." Elbise partiden sonra kuru temizlemeye verilmişti ama belli belirsiz lekesi hâlâ görülebiliyordu. Sorun değildi, ufak tefek kusurlar beni rahatsız etmezdi.

Audrey kaküllerimle biraz oynadı. "Ve saçların çok tatlı. Bugün makastan uzak durarak iyi iş çıkardın."

"Biliyor musunuz?" Dört kız kardeşime de gülümsedim. "İster inanın ister inanmayın, aklım çelinmedi bile. Ama sanırım Hutton bütün makasları

"Ne olur ne olmaz diye dün eve gittim."

Hutton ve ben inşaat yapmak için arazi ararken şehirde bir yer kiraliyorduk. HFX'teki CEO'luk görevinden ayrılmış ve hisselerinin çoğunu Wade'e satmıştı ama evden çalışabildiği sürece danışman olarak kalmayı kabul etmişti. Hem kripto sektöründen hem de sektör dışından başka şirketlerden birkaç teklif almıştı ama şimdiye kadar hepsini geri çevirmişti.

Hayırsever vakfına daha fazla zaman ayırmak istiyordu ve ayrıca yakınlardaki bir üniversitenin matematik bölümünde yardımcı profesörlük pozisyonu teklif edilmişti. Bölüm başkanı eski lise matematik öğretmenlerimizden biriydi ve o ve ben onu bu dönem sadece küçük bir sınıfa ders vermeye ikna etmiştik.

Yeni terapisti Natalia da bu plana katılıyordu ve her ne kadar sürekli ondan şikâyet etse de -ona Allie'yi çok fazla hatırlatıyordu- onu kovmamıştı.

Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüştüm.

"Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz," dedim, etrafımı saran kadınlara bakarken kalbim sevgi ve minnetle kabarıyordu. İkizler şeftali ve karpuz, Winnie mercan, Millie kırmızı renkte olmak üzere her biri farklı tarzlarda ama birbirini tamamlayan tonlarda kendi elbiselerini seçmişlerdi. "Bugün dört kız kardeşimin de yanımda olmasından daha fazla gurur duyamazdım."

Winnie yüzünü yelpazeledi. "Bana bunu yapma. Rimelim daha kurumadı bile."

"Gözyaşı yok! Bugün hepimiz mutluyuz. Hutton'ı gördün mü?" Millie'ye sordum.

Gülümsedi ve başını salladı. "Bir milyona benziyor - pardon - bir *milyara* Takım elbisesi ve kravatıyla çok şık ama biraz da gergin."

"Evet, elli çift gözün üzerinde olması ona göre bir şey değil," dedim. "Bunu kesinlikle benim için yapıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, babam muhtemelen daha büyük bir karmaşa içinde," dedi Millie gülerek. "Sürekli ağlıyor ve volta atıyor."

Winnie, "Sert bir görüntü çiziyor ama aslında çok yumuşak başlı biri," dedi. "Kızlarından birini ilk kez vermek muhtemelen onu öldürüyordur."

"Eğer hazırsan Felicity, aşağı inelim," dedi Millie. "Frannie çoktan oturdu ve babam da dışarıda bekliyor. Onu fazla yalnız bırakmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Gidelim," dedim aynada kendime son bir kez bakarak. "Ben hazırım."

"Sadece iki dakika ver, tamam mı?" Millie omzunun üzerinden bana ve babamıza baktı. Cloverleigh iftlikleri'ndeki restoranın verandasında, gölgede ve meyve bahçesinin kenarına kurulmuş on sıra sandalyenin görüş alanının dışında duruyorduk. Clipper Cuts'ın sesi çimenlerin üzerinden bize doğru süzölüyordu.

İkizler koridorda yan yana yürüdüler ve Winnie de onları takip etti. Millie baş nedime olarak görev yapıyordu ve babamla benden önceki son görevli olacaktı.

"Tamam." Midem gerginlikle doluydu ama ayaklarımın üzerinde sağlam durduğumu hissediyordum. Gri takım elbisesi içinde çok güçlü ve yakışıklı olan babama gülümsedim. Birden içimden ağlamak geldi ve bir şaka yaptım. "Eminim ilk olacağımı hiç düşünmemişsindir, ha?"

Gülümsemesi aynı anda hem tatlı hem de hüzünlüydü. "Bunu hiç düşünmedim, yoksa dağılırdım."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Hiç adil değil baba. Bu anı çirkin gözyaşlarıyla mahvetmeme izin verme."

"Özür dilerim." Kolunu uzattı ve ben de elimi kolunun arasından geçirdim. "Senin adına daha mutlu olamazdım, tatlım. Senin ilk olman beni hiç şaşırtmadı, çünkü o Hutton. Belki yabancı biri olsaydı bunu sorgulardım... ama siz ikiniz her zaman birbirinizin yanında oldunuz ve evlilik de budur. Havai fişekler güzeldir ama önemli olan dostluktur."

Yanağından öptüm. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Millie'nin gittiğı yöne baktı. Clipper Cuts bizim şarkımıza başlamıştı. "Sanırım sıra bizde."

"Hadi yapalım."

Gölgeden çıkıp öğleden sonra güneşinin sıcaklığına adım attık. Bizim için toplanan misafirlerin arasından geçerken babamın kolunda kendimi şaşırtıcı derecede güvende hissediyordum. Belki de spor ayakkabılar yüzündendi. Belki de havaydı. Belki de tüm tanıdık yüzlerdi - sadece MacAllister ve French klanları değil, tüm geniş Sawyer ailesi de. Frannie'nin tüm kız kardeşleri ve kocaları, çocukları, bana büyükanne ve büyükbaba gibi davranan John ve Daphne. Prancin' Grannies'in hepsi oradaydı ve hatta Mimi bile oradaydı, yeni kesilmiş perçemleri vardı, sanki ben yapmışım gibi kısa ve dalgalı.

Belki de Hutton'dı, sanki böyle bir anın bize ait olacağını hiç hayal etmemiş gibi ona doğru yürümemi izledi. Ona ulaştığımızda gözlerinde biraz gerginlik gördüm, evet ama aynı zamanda sevgi, gurur ve minnettarlık da gördüm. Babam elini sıktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu, ardından bana bir öpücük konduran ve mendiliyle gözlerinin altını silen Frannie'nin yanına oturdu.

Kız kardeşlerime baktım, hepsi kocaman sırıtıyordu, Winnie ve Millie'nin gözleri yaşlarla doluydu. Kalbime dokundum ve Hutton'la yüzleştım - arkadaşım ve sonsuza dek benim.

Hayatımın aşkı.

O asi saç tutamı, şekillendiricisini alt etmiş ve alnına doğru serbest kalmıştı. Kendinden utanarak saçını taramaya çalıştı ama ben eline uzandım ve gülümsedim. "Bırak," diye fısıldadım. "Kusurları severim."

Ama orada, sıcacık anılarla dolu bu yerde, dünyadaki en iyi arkadaşımın yanında, en çok sevdiğimiz insanların önünde, sonsuza dek sürecek mutluluğumuzu dört gözle beklerken, kusurlu olsa bile hayattaki bazı anların hala mükemmel olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Her ikisi de doğru olabilir.

SON

UMARIM TEASE'İ BEĞENMİŞSİNİZDİR! Hutton ve Felicity'nin geleceğine bir göz atmak ister misiniz? [Posta listeme abone olun ve özel bir TEASE bonus sahnesine anında erişin!](#) Aşağıdaki bağlantıyı veya QR kodunu kullanın.

Zaten abone misiniz? Bonus materyallerimin linki için son bülteninizi kontrol etmeniz yeterli! Eğer bulamazsanız, sadece yeniden abone olabilirsiniz ve sahne dakikalar içinde sizin olacaktır.

O zaman yeni nesil Cloverleigh Çiftlikleri Serisi'nde daha fazlası için hazır olun... Sırada Millie'nin kitabı var!

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİR HARLOT OL

Yeni yayın uyarıları, bonus materyallere ve özel hediyelere erişim ve tüm duyurularımı ilk önce mi istiyorsunuz? [İki aylık bültenime abone olun!](#)

Harlow'la ilgili her şeyi günü gününe takip etmek, ARC'lere ve hediyelere özel erişim elde etmek ve eğlenceli, pozitif, seksi ve drama içermeyen bir bölgenin parçası olmak ister misiniz? [Bir Harlot olun!](#)

En İyi Hayran olma ve özel ödüller kazanma şansı ister misiniz? [Facebook sayfamı göz atın!](#)

Eğer sesli kitapları seviyorsanız, [kitaplarımın sesli versiyonlarını burada bulabilirsiniz!](#)

OceanofPDF.com

AYRICA MELANIE HARLOW TARAFINDAN

Frenched Serisi

[Frenched](#)

[Yanked](#)

[Forked](#)

[Floored](#)

Mutlu Çılgın Aşk Serisi Bir

[Çeşit Mutluluk](#) . .

[Bir Çeşit Çılgınlık](#) .

[Bir Çeşit Aşk](#)

Düştükten Sonra Serisi

[Erkek Şekerı](#)

[Düştükten](#)

[Sonra Eğer Benim](#)

[Olsaydın](#)

[Bu andan itibaren](#)

İlk ve Tek Seri Sadece [Sen](#)

Sadece [O](#) .

Sadece [Aşk](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

[Karşı Konulmaz](#)

[İnkâr Edilemez](#)

[Doyumsuz](#)

[Kırılmaz Unutulmaz](#)

Bellamy Creek Serisi [Beni](#)

[Çılgına Çeviriyor](#)

[Beni Senin Yap](#)

[Call Me Crazy](#)

[Tie Me Down](#)

Cloverleigh Farms Yeni Nesil Serisi [Ignite](#)

- [Tat](#)

Alayları

Ortak Yazılan Kitaplar

[Hold You Close](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır) [Imperfect Match](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Strong Enough](#) (David Romanov ile birlikte yazdığı M/M romantizm)

Kolay [Konuşma Düeti](#)

[Tango Dersi \(Tek Başına Bir Novella\)](#) Okuma

sırası mı istiyorsunuz? [Buraya tıklayın!](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostlukları ve cesaretlendirmeleri için aşağıdaki kişilere minnettarlığımı ve şükranlarımı sunuyorum...

Melissa Gaston, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, CE Johnson, Corinne Michaels, Melissa Rheinlander, Social Butterfly ekibi, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, Flavia Viotti & Bookcase Literary'den Meire Dias, Evident Ink'ten Nancy Smay, The Romance Bibliophile'den Julia Griffis, düzeltmen Michele Fight, Champagne Book Design'dan Stacey Blake, One Night Stand Studios, Shop Talkers, Sisterhood, Harlots ve Harlot ARC Ekibi, blog yazarları ve etkinlik organizatörleri, Kraliçelerim, betalarım, düzeltmenlerim, dünyanın her yerindeki okurlarım...

Özellikle Sosyal Anksiyete Bozukluğu hakkındaki sorularımı cömertçe yanıtlayan, deneyimlerini paylaşan ve geri bildirimde bulunmak için kitabı erkenden okuyan duyarlı okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Çok minnettarım.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Melanie Harlow, topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramaz kısımları kalmış olarak seviyor. Bellamy Creek Serisi, Cloverleigh Farms Serisi, One & Only Serisi, After We Fall Serisi, Happy Crazy Love Serisi ve Frenched Serisi'nin yazarıdır.

Kocası ve iki kızıyla birlikte yaşadığı Detroit'in dışındaki evinden yazıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen de yazarken.

Onu www.melanieharlow.com adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

